53

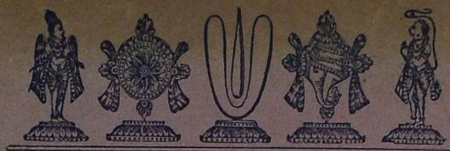

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌹𑍇𑌮𑌾𑌬𑍍𑌜𑌨𑌾𑌯𑌿𑌕𑌾𑌸𑌮𑍇𑌤𑌶𑍍𑌰𑍀𑌦𑍇𑌵𑌨𑌾𑌯𑌕𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 ॥

[தேசிகநிந்தா நிராகிருதியின் அநுபந்தம்]

திருவஹீந்த்ரபுரம்

திருமலே ஈச்சம்பாடி சடகோபாசாரியர்

எழுதியது.

ஸ்ரீநிவாஸ ப்ரஸ்
திருவையாறு

1946.

8 OCT 19..
Q22:417
N46.
68076

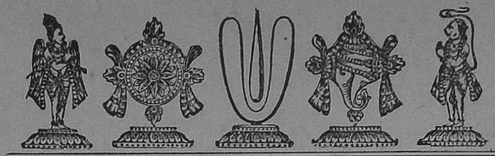

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீஹேமாப்ஜநாயிகாஸமேத ஸ்ரீதேவநாயக பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ।

தேசிகநிந்தா நிராக்ருத்யநுபந்த: ॥

[தேசிகநிந்தா நிராகிருதியின் அநுபந்தம்]

8 OCT 1946

திருவஹீந்த்ரபுரம்
திருமலை ஈச்சம்பாடி சடகோபாசாரியர்
எழுதியது.

ஸ்ரீநிவாஸ ப்ரஸ்
திருவையாறு

1946.

O1531 : 417
N46

68076

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த திராவிடச் செய்யுட்களை தேசிக ப்ரபந்தமென்று ஏகராஶியாகச் சேர்த்து அநுஸந்திக்கப்பட்டுவரும் பெரியோர்களின் ஸம்ப்ரதாயம் எல்லோரும் அறிந்ததே. இதை அச்சிட்டு வெகுகாலமாய்விட்டபடியால் புதிதாய் ஓர் அச்சுப்ரதி பதிப்பிக்க வேணுமென்று சில மஹநீயர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டதின்பேரில் அதற்கிணங்கி ஒப்பிலியப்பன்கோவில் வித்வான் சிரோமணி ஸ்ரீ-உ-வே- ஸ்ரீராம தேசிகாச்சார்யரால் எளியநடையில் உரையுடன் 'தேசிக ப்ரபந்தம்' என்ற பதிப்பு ஸமீபகாலத்தில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது. அது சென்ற 1943௵ டிசம்பர்௴த்தில் தஞ்சைக்கடுத்த விண்ணாற்றங்கரையில் ஸ்ரீ நீலமேகப்பெருமாள் ஸந்நிதியில் வெகு சிறப்பாய் அரங்கேற்றப் பெற்றது. இப்பதிப்பை விமர்சம் செய்வதாக 'தேசிகப்ரபந்த வுரையாராய்ச்சி' என்றோர் பத்திரிகை அமிருத லஹரீ பத்திரிகையின் அநுபந்தமாக வெளிவந்தது. அதில் ஷை உரையைப்பற்றி யாதொரு ஆராய்ச்சியும் அறிவாளர் மெச்சத் தகுந்த முறையில் காணப்படாமல் தேசிக நிந்தையே நிறைந்து நின்றதால் அவ்வித நிந்தைக்கு மறுப்பு எழுதவேண்டியதவசியமென்று நினைத்து நான் **'தேசிக நிந்தா நிராகிருதி'** என்று ஓர் கண்டனம் எழுதினேன். அதில், ஷை உரை ஆராய்ச்சியின் தலைப்பில் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ உ. வே. மெ. ஸௌந்தரராஜாசார்யர் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தபோதிலும் உண்மையில் அதை எழுதியவர் காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ உ.வே. ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் என்று பலர் அபிப்பிராயப்பட்டதினால் எனக்கு ஸந்தேஹம் ஏற்பட்டு அந்த ஸந்தேஹத்தைத் தெளிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்டிருந்தேன், உடனே ஸ்ரீ ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்யரே நேராக நான் எழுதிய தேசிக நிந்தா நிராகிருதிக்குக் கண்டன ரூபமாக 'ஸத்ஸம்ப்ரதாயபரித்ராணம்' என்கிற பத்திரிகை ஒன்றைப்ரசுரம் செய்தார். அதிலுள்ள விஷயங்களுக்குப் பதிலாக இந்த **'தேசிக நிந்தா நிராகிருதியின் அநுபந்தம்'** என்பது என்னால் எழுதப்

பட்டிருக்கிறது. அண்ணங்கராசார்யர் எழுதிய ஷடி பரித்ராணக்ரந்தத்தில் நான் எழுதியுள்ள நிராகிருதியிலிருக்கும் விஷயங்களுக்கு ந்யாயமான முறையில் ஸமாதானம் எழுதப்படாமல் வசைச்சொற்களே மிகுந்திருப்பதை உத்தேசித்து அதற்குப் பதில் எழுதவேண்டியது அனுவச்யகமென்று முதலில் எனக்குத்தோன்றியது. அவ்விதம் சில ஆப்தர்களும் அபிப்ராயப்பட்டார்கள். ஆனால் பிறகு பராமர்சித்ததில் அதில் திவ்ய தம்பதிகளின் ஸ்வரூபஸ்வபாவாதிகள் விஷயமாக சில முக்யமானவிஷயங்கள் விபரீதமாய் எழுதப்பட்டு அதற்கெல்லாம் ஸ்ரீ தேசிகனது க்ரந்தங்களிலேயே ப்ரமாணமிருப்பதாகப் பலவகையில் உத்கோஷிக்கப்பட்டிருந்தபடியால் இதைக்குறித்து தத்வார்த்தத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிவாதநம் செய்து இம்மாதிரியான விபரீதவாதங்களுக்கு இடமுண்டாகாமல் செய்யவேண்டியதவச்யமென்று என் மனதில் பட்டது. அதைப் பல பெரியோர்களும் ஸஹ்ருத்வமதிம் செய்தார்கள். அதன்பேரில் இவ்வநுபந்தம் எழுத நேர்ந்தது. இதில் ஆங்காங்கு பூர்வபக்ஷியின் வாதங்கள் ஸங்க்ரஹமாய்க் குறிக்கப்பட்டபோதிலும் கிரந்த விஸ்தரபயத்தால் அவற்றை பூர்ணமாய் உதாஹரிக்க முடியாமற் போனபடியால் இதைப் படிக்கும்போது பூர்வபக்ஷியின் பத்திரிகைகளை வைத்துக்கொண்டு அதிலிருக்கும் அம்சங்களைப் பூர்ணமாகத் தெரிந்துகொண்டு பிறகு இதில் கூறப்பட்டிருக்கும் ஸித்தாந்தங்களைப் படித்து நிர்ணயம் செய்வது உசிதமாயிருக்குமென்று விக்ஞாபித்துக் கொள்கிறேன். யதாவத்தானவஸ்துஸ்திதியை அறிந்து கொள்ளவேண்டியது புத்திமான்களுக்கு ஸர்வாத்மநா அவச்யமும் அபேக்ஷிதமுமாகையால் அவ்விஷயத்தில் இந்த க்ரந்தம் எவ்விதம் உபகரிக்கிறதென்பதை அவர்கள் தடஸ்த புத்தியுடன் நிச்சயிக்க வேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

திருவஹீந்த்ரபுரம்.
9-9-46 } திருமலை ஈச்சம்பாடி **சடகோபாசாரியர்.**

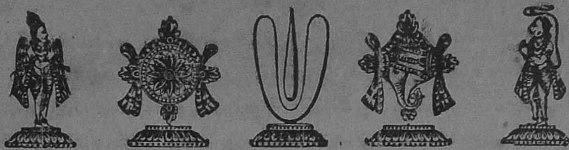

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீஹேமாப்ஜநாயிகாஸமேதஸ்ரீதேவநாயகபரப்ரஹ்மணே நம: ।

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ ।
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ॥
ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம் ।
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ॥

தேசிகநிந்தாநிராக்ருத்யநுவாத: ॥

தேசிகப்ரபந்தவுரையாராய்ச்சி என்று அமிருதலஹரியின் அநுபந்தமாக ஸ்ரீ. மெ ஸுந்தரராஜாசாரியர் பெயரால் வெளி வந்தவோர் பத்ரிகையில் ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகனைப் பலவாறு தூஷித்திருந்தபடியால் அதற்குக் கண்டனரூபமாக நாம் 'தேசிக நிந்தாநிராக்ருதி'யை எழுதிப் பிரசுரம் செய்தோம். இதற்குப் பதிலாக காஞ்சீ-ஸ்ரீ. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசாரியர் 'ஸத்ஸம்ப்ர தாயபரித்ராணம்' என்று ஓர் பத்ரிகை வெளியிட்டுள்ளார். நமது 'நிராக்ருதி' வெளிவருவதற்கு முன்பே மதுரை ஸ்ரீ. நாராயணய் யங்காரால் 'தேசிகப்ரபந்தம்' என்று ஒரு கண்டனம் ஆராய்ச்சி க்கு எழுதப்பட்டது. அதற்குப் பதிலாக ஸ்ரீ ஸுந்தரராஜாசாரி யர் பெயரை வைத்தே 'நற்பொருள் விளக்கம்' என்கிற பத்ரிகை வெளிவந்தது. அதைத் தொடர்ந்தே ஸ்ரீ அண்ணங்கராச்சாரிய

ரால் 'ஐகமத்யரஸம்' என்கிற பத்ரிகை வெளியிடப்பட்டது. இப்பத்ரிகைகளையெல்லாம் இங்கு குறிக்கவேண்டிய ப்ரஸக்தியிருப்பதால் ஸங்க்ரஹார்த்தமாக 'தேசிகப்ரபந்தவுரையாராய்ச்சி' என்பது ஆராய்ச்சி என்றும், 'நற்பொருள் விளக்கம்' என்பது 'விளக்கம்' என்றும், 'ஐகமத்யரஸம்' என்பது ரஸம் என்றும், 'தேசிகநிந்தாநிராக்ருதி' என்பது 'நிராக்ருதி என்றும், 'ஸத்ஸம்ப்ரதாயபரித்ராணம்' என்பது 'பரித்ராணம்' என்றும், முறையே நிர்தேசிக்கப்படும். ஆராய்ச்சியின் க்ரந்தகர்த்தா அதில் குறிக்கப்பட்ட ஸுந்தரராஜாசாரியரா அல்லது அண்ணங்கராசார்யரே அதை எழுதி மாறுபெயரால் வெளியிட்டிருக்கிறாரா வென்பதைப்பற்றி ஸந்தேஹமேற்பட்டதை நிராக்ருதியில் நாம் ப்ரஸ்தாவித்துப் பல ஹேதுக்களைக்கொண்டு அண்ணங்கராசாரியர் இவ்விதமாக மறைவிடமான வியாபாரத்தைச் செய்திருக்கமாட்டாரென்று எழுதினோம். நாராயணய்யங்கார் ஆராய்ச்சியை அண்ணங்கராச்சாரியரே மாறுபெயர்பூண்டு வெளியிட்டிருக்கிறாரென்று எழுதியதை விளக்கம் 21வது பக்கத்தில் கண்டித்து 'அந்த ஸ்வாமி (அண்ணங்கராச்சாரியர்) தம் திருநாமத்தால் பல பல நூல்களை வெளியிட்டே யுள்ளார். மாறுபெயர் பூண அவசியமென்னே விவேகிகளின் வார்த்தையா இது', என்று வரையப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு அண்ணங்கராச்சாரியர் தன் பெயராலேயே வெளியிட்ட ரஸத்தில் ஆராய்ச்சியை வேறொருவர் எழுதியதாகவே பாவித்து 13வது பக்கத்தில் அதில்(ஆராய்ச்சியில்)தேசிகபக்தர்களின் மனம் நோகும்படியான சில வாசகங்கள் புகுந்திருப்பது பற்றி தன் மனமனுங்குவதாகவும் அவை விசால ஹ்ருதயர்களுக்கு வெறுப்பை விளைவிப்பதாகவும் மணவாளமாமுநிகளின் பொன்னடியைப்போற்றுமவர்களுக்கு இந்த நடை தகாதென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதையெல்லாம் பார்த்து ஆராய்ச்சியின் கர்த்தா அண்ணங்கராசாரியரல்ல வென்று நான் கொண்டவபிப்ராயமே ஸரியானதென்றும் இதற்கு மாறாக என் மித்ரர்கள் அவர்பேரில் பழி சுமத்தியது தவறென்றும் நான் ஸந்தோஷித்துக்கொண்டிருக்கையில்

பரித்ராணம் வெளிவந்ததின்மேல் என் மித்ரர்கள் கரகோஷத் துடன் என்னைப் பரிஹஸிக்க நேர்ந்தது. ஏனென்றால் ஆராய்ச் சியை அண்ணங்கராசாரியரெழுதியிருக்கமாட்டாரென்றும் அப் படி எழுதியிருப்பதாக வைத்துக்கொண்டால் அவர் வெகு நீச மான மித்ரத்ரோகம், குருத்ரோகம், நன்றி கேடு முதலிய பாபங் களைச் செய்தவராவார் என்றும், நிராக்ருதியில் பல காரணங்க ளால் நான் நிரூபித்திருக்க அதையெல்லாம் புறம் தள்ளி நான் ஆராய்ச்சிகர்த்தாவின் வசநநடையைக் குறித்துக் கண்டனம் செய் ததைத் தன்மேலேறிட்டுக்கொண்டு என்னைப் பல ப்ரகாரத்தில் வசை கூறியிருப்பது முதலிய பல ஹேதுக்களைக் கொண்டு இவர் தான் ஆராய்ச்சியை வரைந்துள்ளாரென்பது ஸ்பஷ்டமாவதுபற்றி நாம் இவரை லோகநிந்தையிலிருந்து ரக்ஷிக்க யத்தனித்தது வாஸ்தமறியாமல் செய்தவுபக்ருதிபாகையால் அது விபரீதமாக விளைந்தது யுக்தமேயென்று எமது மித்ரர்கள் என்னையுபஹாஸம் செய்ய இடமுண்டாயிற்று. உண்மையில் இவர் ஆராய்ச்சி கர்த் தாவாக இல்லாமலிருந்தால் இவர், நிராக்ருதிக்குப் பதிலெழுத வேண்டிய அவசியமேயில்லை என்னை வசை கூறச்சிறிதும் ப்ரஸ க்தியில்லை. ஆத்மாத தன்னை விலக்கியதற்காக உபகாரஸ்மரணம் செய்யவேண்டியதே ந்யாய்யமாகும். ரஸத்தில் இவர் எழுதியவை மேற்பூச்சில்லாமல் இவர் உண்மையாய் உணர்ந்தவையாகில் ஆரா ய்ச்சியிலுள்ள தேசிகநிந்தாவசநங்களைப் பற்றி நான் கண்டனம் செய்ததை இவர் அபிநந்தநம் செய்யவேண்டியது யுக்தமாகுமே தவிர அதற்காக இவர் என்னை நிந்திக்கப் புகுந்தது சிறிதும் உப பந்நமாகாது வசை மொழிகளை என்னுடன் நிறுத்திக்கொள்ளா மல் லோகப்ரஸித்தராய் எழுந்தருளியிருந்த [illegible] [illegible] வ்யாக்யாநகர்த்தாவாகிய எனது வித்யா [illegible]ர் மஹாவித்வான் ஸ்ரீ [illegible] ஸ்வாமியின் திருநாமத் தை [illegible]மாய் இழுத்து வைத்து ஒரு பொய்க்கதையைக் கட்டித்தானே அதற்கு சாக்ஷியென்று சொல்லியிருக்கிறதைப் பார்க்க. இன்னது தான் இவர் சொல்லவாவது செய்யவாவது

துணியமாட்டாரென்பது ஒருவராலும் நினைக்கக் கூடாமலிருக்கி றது. ஸஜ்ஜநரான வெவரும் வெறுக்கத்தகுந்த மார்க்கத்தில் இவர் ஸத்ருத்ரோஹபுத்தியுடன் உலாவுவது ஸஹ்ருதயர்க ளான விவேகிகளுக்கு மிகவும் ஸோசநீயமாயிருக்கிறது. 'பீடா கரமமித்ராணாம் யத்ஸ்யாத் கர்தவ்யமேவ தத்' என்ற இந்த்ர ஜித்தின் வாக்யத்தையே இவர் பூர்ணமாகக்கொண்டு இடை விடாது ஆதரித்து வருவதாகப் புலப்படுகிறபடியால் இந்த ப்ரமா ணத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தவனையே இவர் பின்செல்லட்டுமென்று விடுவதே யுக்தமாகும். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தை முன்னலங்க ரித்த மஹாநுபாவர்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சியில் தூஷித்திருப்பதால் இவரதை எழுதியிருக்கமாட்டாரென்று நிராக்ருதியில் எழுதப் பட்டது. இதற்கு மாறாக பரித்ராணத்தில் அப்படி ஆராய்ச்சியில் தூஷிக்கவில்லையென்று மித்யாவாதம் செய்து யார் என்ன சொன் னபோதிலும் தன் விஷயத்தில் 'வசநபூஷணதீக்ஷாணாம் விக்ரியேத ந ஜாதவேதஸ்' என்று ஸபதமிட்டுக்கொண்டு இவர் தானே முன் வந்து நிற்பதால் ஆராய்ச்சியை எழுதியவர் இவரே என்பது விளங்குகிறது. இன்னும் 'ஸாக்ஷா' என்ற பாடத்தை 'நீஸா' என்று மாற்றத் தான் துணிந்ததாகப் பெருமைபேசுவது முதலிய பூர்வபக்ஷமான லிங்கங்களைக் கொண்டும் இவரே ஆராய்ச்சி கர்த்தாவென்று நிஸ்ஸம்சயமாய் ஏற்படுவதுபற்றி ஆராய்ச்சி விள க்கம் ரஸம் பரித்ராணம் இவை நான்கும் ஏககர்த்ருகமென்று தேறுவதால் இது விஷயமாக ப்ராமாணிகர்கள் பராமர்சிக்க வே ண்டியதவசியமாகிறது. நேரான மார்க்கத்தை விட்டுப் பிறர் பெய ரால் நிந்திப்பதும் பிறகு ஏதோ ஈர்ஷ்யாஸூயாபுத்தியுடன் அதைத் தான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை போல் நடிப்பதும் ஒரே வ்யக்தியின் வியாபாரமானல் அவ் வ்யக்தியின் பேச்சுக்களையும் நடத்தைகளை யும் ஸத்ப்ராஸ்நிகர்கள் எவ்வகையில மதிப்பார்கள் என்பதை யோசிக்கவேண்டும். ஆராய்ச்சியில் தான் மாறுவேஷம் பூண்டு தேசிகனை நிந்தித்ததற்கு ஸ்ரீராமன் வாலியை மறைந்திருந்தடித் ததை ப்ரமாணமாக இவர் சொல்லிக்கொண்டாராம். இது எவ்

விதம் பொருந்துமென்பதை விசாரிக்கவேண்டும். இவரை ராம ஞகவும் ஸ்ரீதேசிகனை வாலியாகவும் சித்தஸ்வாதீநமுள்ள எவனும் ஒப்புக்கொள்ள முன்வரமாட்டான். ஆனல் ஸ்ரீராமசரித்ரத்திலிருந்தே இதற்குப்பொருத்தமான திருஷ்டாந்தமெடுத்துக்காட்டுகிறோம். அதன் 𑌔𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 எல்லோருக்கும் நன்கு புலப்படும். மான்வேஷம் பூண்டு வஞ்சித்த மாரீசன்பேரில் ராமபாணம் விழுந்தபோது ‘𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌮𑍃𑌗𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌶𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 । 𑌮𑌾𑌰𑍀𑌚𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌬𑌿𑌭𑍇𑌦𑌾𑌶𑌨𑌿𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑌃 ॥ 𑌤𑌾𑌲𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌥𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌨𑍍𑌯𑌪𑌤𑌤𑍍 𑌸 𑌶𑌰𑌾𑌤𑍁𑌰𑌃 । 𑌵𑌿𑌨𑌦𑌨𑍍 𑌭𑍈𑌰𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌦𑌂 𑌧𑌰𑌣𑍍𑌯𑌾𑌮𑌲𑍍𑌪𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌰𑍀𑌚𑍋 𑌜𑌹𑍌 𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌮𑍍 ॥’ என்றபடி அவன் 𑌮𑍃𑌗𑌤𑍍𑌵த்தை விட்டு நிஜரூபத்தையடைந்தமாதிரி 𑌨𑌿𑌶𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰மான நமது நிராக்ருதி அண்ணங்கராசாரியர் 𑌹𑍃𑌦𑌯த்தில் தைத்தவுடனே அவர் அவசமாய் 𑌕𑌪𑌟𑌸𑍂𑌚𑌿𑌕𑌾𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹த்தைத்தவிர்த்து தானகவே குதித்துக்கிளம்பி வெளியில் வந்துவிழ நேரிட்டது. மேலும் இவர் பரித்ராணத்தில் 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕மில்லாமல் 𑌵𑌿𑌗𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤மாகவும் நீசமாகவும் 𑌅𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟மான நடையில் கூக்குரலிட்டிருப்பதும் இதற்கு பரித்ராணம் என்று பெயர் வைத்திருப்பதும் ‘𑌵𑌿𑌗𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌨𑍀𑌚𑌂 𑌚 𑌕𑌥𑌮𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌸𑍀𑌤𑍇 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌶𑌾𑌨𑌪𑌿 ॥’ என்றதையும் ஞாபகம் மூட்டுகிறது. இதெல்லாம் 𑌤𑌟𑌸𑍍𑌥𑌮𑌨𑌸𑍍𑌸𑍁டன் கவனிக்கும் புத்திமான்களுக்கு நன்கு விளங்கும். உரையாராய்ச்சியின் 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾வை நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டுமென்பதற்காக ஸுந்தரராஜாசாரியரை ஸதஸ்ஸுக்கு வரும்படி நாம் கூப்பிட்டது காரணமாக அவர் தன் பெயரை இனி உபயோகிக்க ஸம்மதப்படாததே இப்போலியைத்துலைத்ததற்குக்காரணமாகவுமிருக்கலாம். காரணமெதுவாயிருந்தாலும் 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯மேற்பட்டுவிட்டபடியால் 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑌂𑌶𑌯மாய் பதிலுரைப்பதற்கு அவகாசம் நேர்ந்ததைப் பற்றியும் இக்கர்த்தாவின் ஸ்வரூபஸ்வபாவாதிகள் எல்லோருக்கும் வெளிப்படையாய் புலப்படும் தருணம் வாய்த்ததைப்பற்றியும் மிகவும் ஸந்தோஷி

க்கிறோம். இங்கு இவ்வளவுடன் இக்கர்த்தாவைப்பற்றிய பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டு இனி இவர் கூறும்விஷயங்களைப்பரீக்ஷிப்போம்.

நிராக்ருதி 26, 27 பக்கங்களில் மும்மணிக்கோவை முதலடியில் 'அருடருமடியவர்பால்' என்பதில் 'ரு' காத்தை 'கு' காரமாக ஆராய்ச்சியில் மாறுபாடுசெய்திருப்பது தவறென்றும் 'அருள் தரும்' என்பது மஹாவாக்யத்தின் க்ரியாபதமென்றும் அதற்கு ஷஷ்டிபாசுரத்தின் இறுதியிலுள்ள 'திருவே' என்பது கர்த்தாவென்றும், அவ்விதமந்வயிக்கத் தெரியாமையே மாறுபாடு செய்ததற்குக் காரணம் என்றும், ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்மாசாரியர் வியாக்யானத்தில் அவ்விதம் அந்வயிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குப்பரித்ராணம் 40, 41 பக்கங்களில் பதிலுரைக்கும் தறுவாயில் அண்ணங்கராசாரியர் 'பெருந்தமிழ்ப் புலவரானவிவர்' என்று நம்மைப்பரிஹஸித்துப்பேசி சேட்லூர் ஸ்வாமியையும் பலவாறாக இகழ்ந்து கூறி நாம் காட்டியபடி முதலடியிலுள்ள 'அருள் தரும்' என்கிற பதத்தைப் பனிரண்டாமடியிலுள்ள 'திருவே' என்கிற பதத்துடன் அந்வயிப்பதை 'தமிழர்கள் கண்டாலும் கேட்டாலும் சிரிப்பர்கள்' என்று அதி லகுவாகப்பரிஹாஸம் செய்துள்ளார். இதைப்பற்றி நாம் தமிழ் வித்வான்கள் அநேகரைக்கேட்டதற்கு நாம் கூறிய அந்வயமே ஸரியானதென்றும் அது'விற்பூட்டு' என்கிற வாக்யாலங்காரமாக இலக்கணநூற்களில் கொண்டாடப்பெற்றதென்றும் நன்னூல் பொதுவியல் 415 வது ஸூத்ரத்தில் 'எழுவாயிறுதிநிலை மொழிதம்முட்பொருளைக்குடையது பூட்டுவில்லாகும்'என்றும், மாறனலங்காரம் என்கிற க்ரந்தத்தில 'செய்யுளினிறுவாய் எழுவாய் புணர்ந்து மெய்யுறப் பொருள் நிலைவிளக்கல் விற்பூட்டே' என்றும் லக்ஷணம் கூறப்பட்டுப்பலவுதாஹரணங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும் இது சிறந்த செய்யுட்களில் நடைபெறும் ஶ்லாக்யப்ரயோகமென்றும் விளக்கினார்கள். மேலும் 'அருடரும்' என்றிருந்தால்தான் 'தெருடரும்' என்கிற 2வது அடியுடன் ப்ராஸம் இசைந்து நிற்கும். இதுவும் 'தகும்' என்பது அபபாடமென்பதற்கு ஹேது

வாகக்கொள்ளத்தகும். இந்த அதிஸூக்ஷ்மமான விஷயத்தில் தமிழர் களின் நோக்கு இவ்வாறிருக்க இவர் வெகு எளிதாக 'தமிழர்கள் கண்டாலும் கேட்டாலும் சிரிப்பார்கள்' என்று பேசி என்னையும் ஸ்ரீ சேட்லூர் ஸ்வாமியையும் சேர்த்து குத்ஸிதமாக தூஷித்தி ருப்பதின் யாதாத்ம்யத்தை விவேகிகள் கவனிக்கவேண்டும். இவரு டைய தூஷணத்தைப்பற்றி நானாவது வேறு எந்த விவேகியாவது கவலைப்பட ப்ரஸக்தியில்லை. நான் ஏற்கனவே நிராக்ருதியில் நிரூபித்தபடி ரஜஸ்தமோமயமான ஜீவிகாவ்யாஸங் கமாக இவருக்கேற்பட்டிருக்கும் அநேகாவாந்தரதௌர்பல்யமடியாக ஒவ் வொன்றையும் விபரீதமாய் க்ரஹித்து தத்ப்ரமாணமான அதி குத்ஸித நடையில் வெளியிடுவது ஸாமாந்யாபிமாநஸ்தரான விவருக்கு ஸ்வபாவமாயமைந்திருப்பதால் இவருடைய அஸங்கதம் 'நாஹ்யந்ருதாத் அதர்மஸ்ய தாத்ருச:' என்கிறகணக்கிலே ஸாதுக்களுக்கு ஜுகுப்ஸாவஹமாயிருக்குமே தவிர இவருடைய அயுக்தோக்திகள் ஸஜ்ஜனங்களுக்கு உபேக்ஷார்ஹமேயாகும். அவைகள் யாவும் 'அவஜ்ஞா விநச்யதி' என்கிற ஸூத்ரதாத்பர்யஸா ரேண இவரையே தாக்குமென்பதில் ஸம்சயமே கிடையாது. ஆனால் 'ப்ரஸ்துதம் யதுக்தம் தாவத் ஸவதா நாசுத்ரு ஸாம்ய: । ஸமஸ்தாப்யயுக்தஸ்ய க்ஷிப்ரமேவ ப்ரபத்ஸ்யதே ॥' என்கிற திரு வடிவாக்யத்தின்படி விஸ்ஸம்வாதமே யென்பது ஸ்பஷ்டம். க்ஷுத்ர ஜனங்கள் தங்களுக்கு வேண்டாதவர்கள்பேரில் பங்கப்ரக்ஷேபம் (mud-slinging)செய்யும் ரீதியை இவர் அத்யாத்மவிஷயவ்யவஹாரங் களில் ஸ்வரஸமாய்க் கையாடுவது ஆச்சர்யமே. இவ்விதமான ப்ரஹரணப்ரயோகத்தால் ஏற்படும் ஜயத்தை இவர் நிஸ்ஸந்த மாக அநுபவிப்பதிலும் அத்தால் தனது ப்ரதிவாதிஹ்ருதயசங்கம் அபயமாவதைப் பற்றித்தாமே பஹுப்ரகாரமாகப்பறை சாற் றிக்கொள்வதிலும் ஸஹ்ருதயர்களெவரும் பொருமைகொள்ளமாட் டார்களென்பதை நாமுறுதி கூறுகிறோம். அதஸ்வத்தைப் பலமுறை ப்ரகடமாகவும் ப்ரச்சந்நமாகவும் வற்புறுத்துவதினாலேயே அதை வக்ஷ்யமாணர்கள் அங்கீகாரம் செய்வார்களென்று நினைப்பது

ஸ்வாத்மவஞ்சனையாகவே வ்யவஹரிக்குமென்பதை இவரறிய வேண்டியதவசியமாகும். ஆனால் இவர் லக்ஷணஜ்ஞர்களுடைய ஸஹ்ருதயஸம்மதத்தை எதிர்பார்த்து ஒன்றும் எழுதவில்லையாகையால் தனக்கு அதைப் பற்றிக்கவலையில்லையென்று பதிலுரைக்கக் கூடும். அப்படியானால் நமக்கும் இவர்பேசுவதைப்பற்றி எவ்விதக்கவலையு மில்லையென்பதை மறுபடியும் வற்புறுத்துகிறோம்.

பரித்ராணம் 44 வது பக்கத்தில் நான் எதையும் நேராகத் தெரிந்துகொள்ளாதவன் என்பதை ஒரு சிறிய உதாஹரணத்தால் ரூதலிப்பதாக இவர் பிரதிஜ்ஞை செய்து மும்மணிக்கோவை முத லடியை நான் 'அருடருமடியவர் பால்' என்றெடுத்திருப்பதைக் குறித்துள்ளார். இதை நான் ஏதோ அச்சுப்பிழையென்று சொல்லி த்தப்பிக்க வழிதேடுவேனோவென்று சங்கித்து இது அச்சுப்பிழை யாக இருக்க நியாயமில்லையென்று நிரூபித்திருக்கிறார். அப்படி யெல்லாம் வீண்சாக்குப்போக்குகளைச்சொல்லித்தப்பிக்க வழி தேடும் ஸ்வபாவம் எனக்கில்லையென்பதையும் அதையெல்லாம் இவரே ஏகபோகமாய் கைக்கொள்வதில் எனக்கு யாதொரு ஆக்ஷே பமுமில்லையென்றும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன், 'அடியவர்' என் பதே ஸரியான பாடமென்றும் இவர் ஸரியென்று சொல்லும் 'அடியர்' என்பது ஸ்வாரஸ்யமென்றும், 'அடியவர் பால்' என்றிரு ந்தால் ஸதோஷமன்றோ' என்றிவர் பழிப்பது அஜ்ஞாநவ்யஞ் ஜகமென்பதையும் நிரூபிக்கிறேன். இங்கு வ்ருத்தம் 'நிலமண்டில வாசிரியப்பா' என்பது. இவ்விருத்தத்தில் 'கூவிளங்கனி' 'கரு விளங்கனி' என்கிற ஸம்க்ஞைகளால் குறிக்கப்பட்ட 'நேர் நிரை நிரை', 'நிரை நிரை நிரை' என்கிற இரண்டு சீர்கள் மட்டில் லக்ஷ ணசாஸ்த்ரப்படி பொருந்தாதே தவிர மற்ற சீர் எதுவும் நிஷித்த மல்ல. இப்படிப் பார்த்தால் 'அடியவர்' என்பது 'நிரை நிரை' என்கிற சீராவதால் ஆக்ஷேபார்ஹமல்ல. இவ்வடியிலுள்ள மற்ற முன் பின் பதங்களின் சீர்களும் இதனால் எவ்விதத்திலும் பாதிக்க ப்படவில்லை. மேலும் 'அடியர்' என்பதை விட 'அடியவர்' என் கிற பதம் ஏற்கனவே திருமங்கையாழ்வாரால் ஸ்ரீதேவநாதன்

விஷயத்தில் உவாத்தமாயிருப்பதால் ஸிஷுவாஸிரூஹமென்கிற உத்கர்ஷமிதற்குண்டு. 'முன்னோர் மொழி பொருளேயன்றி யவர் மொழியும் பொன்னே போற்றுவம்' என்கிற நன்னூல் ஸூத்ர மும் இந்த ப்ரயோகத்தின் ஔசித்யத்தை ஸ்திரப்படுத்துகிறது. மேலும் இவர் பதிப்பித்த ஸ்ரீதேசிகக்ரந்தமாலையில் 'அடியவர்' என்றே பாடமிருக்கிறது. வஸ்துஸ்திதி இவ்வாறிருக்க பரித்ரா ணத்தில் அடியவர் என்று நான் எழுதியதைப்பற்றி 'இதனால் ஸஹ்ருதயரன்றோ. ஒன்றையும் ஒழுங்காக அப்யஸிக்காமலும் ஸஜாவாகப் பாராமலும் தப்புந்தவறுமாக எதையேனுமெழுதி ஏடு களைப் பூரிப்பவரிவர் என்பதே இதனால் நன்கு நிலைபெற்றது,' என் ருரம்பித்து எழுதப்பட்டிருக்கும் தூஷணத்தொடருக்கு யார் ஸரியான பாத்ரம் என்பதைத் தமிழிலக்கணமறிந்த மத்யஸ்தர்கள் கவனிக்கவேண்டும்.

ஆராய்ச்சி 11வது பாராவில் 'வ்யுத்திஷ்டாவிதவேதாஸ்:' உதாஹ் ரியான ஸ்லோகம் அம்மாளுடைய வாக்கு அன்று, தேசிகருடைய சொந்த வாக்கு என்பது ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் ஸ்பஷ்டம்' என்று எழுதப்பட்டிருப்பதைக் குறித்து நான் நிராக்ருதியில் இந்த சுலோகத்தை தேசிகன் ஸ்வயமாகக் கல்பித்ததென்று ஆரா ய்ச்சியில் எழுதப்பட்டிருப்பது, ப்ராமாணிகமென்று ஆராய்ச்சி யிலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சேட்லூர் நரஸிம்மாசாரியர் எழுதியுள்ள தேசிக சரித்ரத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதற்கு மாருக இருப்பதால் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல' வென்று எழுதியிருக்கி றேன். இதில் 'தேசிகனுடைய சொந்தவாக்கு' என்று ஆராய்ச்சி யிலிருப்பதை அப்படியே நான் அநுவதிக்காமல் தேசிகன் ஸ்வய மாக கல்பித்ததென்றெழுதியிருப்பது களங்கமென்று சொல்லி பரித்ராணத்தில் இவர் மிகவும் கோபிக்கிருர். கவி இந்த ஸ்லோகத் தைக்கல்பித்தாரென்பது எவ்விதம் களங்கமாகுமோ தெரியவில் லை. இவ்வளவு சிறிய சப்தமாறுதலைக்கூடத் தன்விஷயத்தில் ஸஹி க்காதவிவர் இதரர்கள் விஷயத்தில் எவ்விதமாக நடந்துகொள்ளு கிருர் •என்பது கவனிக்கத்தக்கது. பிறர் விஷயத்தில் உவஹேலை

மாக ஸ்வாபதேஶவ்யவதாநஸௌமநஸ்யம் செய்வது தன்னுடைய ஸ்வாபாரணயோக்யமென்று இவர் பாத்யம் கொண்டாடும் விஷயத்தில் நாம் போட்டிக்கு வரவில்லையென்பதை இவர் நன்றாகத்தெரிந்துகொள்ளட்டும். ஆனால் இந்த விஷயத்தில் ஒன்று இப்போது சொல்லவேண்டியதாகிறது. ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் இந்த ச்லோகத்தை தேசிகன் ஸாதித்திருப்பதே. இது அம்மாள் வாக்கல்ல. தேசிகனுடைய வாக்குத்தான் என்பதற்கு ப்ரபல ப்ரமாணமென்று ஆராய்ச்சியில் கூறப்பட்டு பரித்ராணத்தில் உறுதி செய்யப்பட்டிருப்பது எப்படி பொருந்துமென்று ஏற்படவில்லை. ஏற்கனவே அம்மாள் ஸாதித்த ஸந்த்யாவந்தநத்தையே ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் உசிதஸ்தலத்தில் தேசிகன் அநுவதித்தார் என்பதற்கு என்ன ஆக்ஷேபமிருக்கக்கூடும்? ஸ்வாபதேஶம் முதலிய சில க்ரந்தங்களில் இல்லையென்பதைக்கொண்டு குருபரம்பரை முதலிய க்ரந்தங்களில் காணப்படுவதும் ஐதிஹ்யபரம்பரையில் வந்திருப்பதுமானவிதை மறுப்பது யுக்தமாகாது. மேலும் வேதாந்ததேசிகமங்களத்துக்கு இவரே எழுதியுள்ள தமிழ் வ்யாக்யானத்தில் 'யோ பால்யே வரதார்ய ஸத்' இத்யாதி ச்லோகத்துக்குப் பொருள் எழுதும்போது 20வது பக்கத்தில் 'ஸ்வாமி (தேசிகன்) இளம்பிராயத்திலே ஒருநாள் மாதுலரான அப்புள்ளாரோடுகூட அம்மாளுடைய ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபகோஷ்டியிலே செல்ல இவருடைய தேஜஸ்விதாதிஶயத்தைக் கடாக்ஷித்த அம்மாள் 'தீர்த்தார்த்த: ஸுத: கஸ்ய' என்று அப்புள்ளாரைக்கேட்க 'ஸ்வாமிந் மே பாகிநேயோஸௌ' என்று அவர் விடையளிக்க, ஆ முதல்வன் இவனென்று ஸஹர்ஷம் அநுக்ரஹம்செய்தருளி 'ப்ரதிஷ்டாபித வேதாந்த: ப்ரதிக்ஷிப்த பஹிர்மத: । பூயாஸ்த்ரைவித்யமான்யஸ்த்வம் பூரிகல்யாணபாஜநம் ॥' என்று ஆசாஸித்தருளினார் என்கிற ஐதிஹ்யம் காண்க. ஸ்வாமி தானும் அதிகரணஸாராவளியின் உபக்ரமத்திலே 'ஸ்ரீமத்வாத்ஸ்யவரதாசார்ய பாதஸேவாவர்த்திதம் ... ஸகலம் ... ' என்று இதனை ஸூசிப்பித்தருளினார்" என்று

வ்யக்தமாக எழுதியுள்ளார். இதற்கு நேர விருத்தமாக இவரே ஆராய்ச்சியிலும் பரித்ராணத்திலும் இந்த ச்லோகம் அம்மாளுடையதென்பவர்கள்மேல் படையெடுத்துச்செல்வது எவ்வளவு ஜைஜ்வத்தைக் காண்பிக்கிறதென்பதையெல்லோருமறியவேண்டும். ஆனால் ஊ—வ ூவந ஹூயொமஂபோல் ஹூவவநவிரொயமும் தனக்கேயமைந்துள்ள தனிச்சிறப்பு என்றிவர் உரிமைகொண்டாடத் தகும். அதிலும் நமக்கு யாதொரு ஆக்ஷேபமாவது பொறாமையாவது கிடையாதென்பதை இவர் பூர்ணமாக நம்பலாம்.

நிராக்ருதி 27வது பக்கத்தில் ஸ்ரீராமதேசிகர் தேசிகப்ரபந்த பதிப்பில் நவமணிமாலை இரண்டாவது பாசுரத்தில் ‘தசமுகன்’ என்றிருப்பது தவறென்று ஆராய்ச்சி 81வது பாராவில் கண்டனம் செய்திருப்பதைப்பற்றி பிரஸ்தாவம் செய்யும்போது அண்ணங்கராசாரியர் அச்சிட்ட தெலுங்குப் பதிப்பில் ‘தஶமுகநு’ என்றிருப்பதால் இக்கண்டனத்துக்கு அண்ணங்கராசார்யரே பதிலுரைக்கத்தகும் என்று நான் எழுதியிருக்கிறேன். இதற்கு பரித்ராணம் 39வது பக்கத்தில் பதில் பின் வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது. ‘அண்ணங்கராசாரியருடைய பதிப்பு’ என்று சொல்லும்படியாக அடியேனுடைய பதிப்பு தேசிகப்ரபந்தங்களுக்கு இல்லை. ஸ்ரீமத்வேதாந்ததேசிக க்ரந்தமாலை அடியேன் அச்சிட்டபோது அதில் தேசிகப்ரபந்தங்களுள்ளிட்ட ஸம்ப்ரதாயவிபாகமானது என்னுடைய உரிமையில் சேராமல் மைஸூர் ஸ்ரீமத்வேதாந்த தேசிக க்ரந்தப்ரசாரிணீ ஸபையாருக்கு அதீனமாக நேர்ந்தபடியாலும், வழங்கி வருகிற பாடங்களை அப்படியே பதிப்பிக்க நேர்ந்தபடியாலும் அடியேனுக்கு அபிமதமான பாடங்களை அப்பதிப்பில் சேர்க்கவிரும்பவில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாக அதில் வெளியிட்டிருக்கிறபடியாலும் அந்தப் பதிப்பை இவர் எடுத்துக்காட்ட நியாயமில்லை’ என்று. இது முழுமையும் உண்மைக்கு விருத்தமென்பது ஷேக்ரந்தமாலை முதலில் இவர் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் எழுதியுள்ள முகவுரையால் ஸ்பஷ்டமாகும். அங்கு ‘ஶதேஷ—வ ஹூவ ரெஷ— வா॰ஹேஷா கவவாராஸ்து ஸஹவொ ஸஶியாஂஸொ வா

காஶ்யபேந ப்ராசீநலிபிஷு ! ப்ராய உபலப்₃தி₄ஸ்நாயாம் ப்₄ராந்தாநாம் ஸஹாயிபி: ஶுத்₃தா₄ இதி ப்ரேக்ஷ்ய ப்ரஸித்₃தை₄: ப்ராஜ்ஞை: ப்ராமாணிகை:' என்று பாடங்களையெல்லாம் நன்குசோதித்துத் தப்பைத்தள்ளி ஸரியானதையே பதிப்பித்திருப்பதாக தானே உரிமைகொண்டாடியிருக்கிறார். இத்தோடு நிற்காமல் மேலே எழுதும்போது மைஸூர் ஸபையார் ஸம்ப்ரதாயவிபாகத்தை அச்சிடும் பொறுப்பைமட்டும் வஹித்தார்கள் என்பதை 'அஸ்ய ச விமர்ஶஸ்ய பூர்ணபா₄ரம் ஸபா₄யா: ஸ்வாயத்தீக்ருதவதாம்' என்று குறிப்பிட்டுப் பிறகு ஸரியான பாடங்களை ஸ்ரீதிருப்புட்குழி ஸ்வாமி, ஸ்ரீஅத்திப்பட்டு அழகியசிங்கர், ஸ்ரீமதாண்டவன் முதலிய மஹான்களுடைய ஸ்ரீகோசங்களிலிருந்து சேகரித்துக் காஞ்சீபுரம் தாயார் ஸந்நிதி ஸ்ரீவரதாசாரியர் ஸ்வாமி முதலிய வித்வான்களின் ஸஹாயத்தைக்கொண்டு தானே கிரந்தத்தை தயாரித்ததாக எழுதியிருக்கிறார். மேலும் தான் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் மிக ஊக்கமுடையவராதலால் பாடங்களைத் தவறாக மாற்றிவிடக்கூடுமென்று சிலர் ஸந்தேஹப்பட்டது தமக்குத் தெரியவந்ததாகவும் அப்படி ஸந்தேஹிப்பது யுக்தமென்றும் ஆனால் வஸ்துஸ்திதியில் தான் அப்படிக்கொன்றும் தப்பான மாறுதல்களைச் செய்யவில்லையென்றும் 'ஸ்ரீதே₃ஶிகசரணஸம்ப்ரதா₃யப்ரவர்தகது₄ரந்த₄ராணாம் ஆசார்யாணாம் ஆஶ்ரிதேஷ்வேவ பாடம் பரிக்₃ருஹ்ய ஸம்பாத்₃ய ஸம்ஶோதி₄தோ(அ)யம்க்₃ரந்த₂:' என்று தேசிகஸம்ப்ரதாயமறிந்த பெரியோர்கள் உகந்த பாடங்களைத் தானே வெகு சிரமப்பட்டு ஸம்பாதித்து அச்சிட்டதாகக் கூறியிருக்கிறார். இதற்கிசைந்தே மைஸூர் ஸபை கார்யதர்சியாகிய வித்வான் ஸ்ரீ-உ-வே கஸ்தூரி ஸ்ரீநிவாஸரங்காசாரிய ஸ்வாமி எழுதியுள்ள பூமிகையிலும் அந்யஸம்ப்ரதாயஸ்தராயிருந்தபோதிலும் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணனுடைய திருவம்சத்தில் பிறந்தவிவர் தான் ஏந்துகொண்ட பொறுப்பை ஸரியாக நிர்வஹித்தாரென்று வரையப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு நேர் விரோதமாகத் தன் பொறுப்பை இப்போதிவர் மறுதளிப்பது

எனக்கு ஆச்சர்யமாகத் தோன்றியபடியால் இதுவிஷயம் நான் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டதில் க்ரந்தமாலை முகவுரையில் இவர் எழுதியிருப்பதுதான் உண்மையென்றும் இப்போது பரித்ராணத்தில் சொல்வது உண்மையல்லவென்றும் நிச்சயப்பட்டது இவ்விதம் ஆத்யக்ஷாவஸரம் எதற்காகச் செய்வதென்பது விளங்கவில்லை. தவிரவும் முன் உதாஹரிக்கப்பட்ட பரித்ராணவாக்யத்தில் 'வழங்கிவருகிற பாடங்களை அப்படியே பதிப்பிக்க நேர்ந்தபடியாலும்' என்றெழுதப்பட்டிருக்கிறது. மேலே சொன்ன 'தசமுகன்' என்கிற பாடம் வழங்கிவரும் பாடமல்ல. 'திசைமுகன்' என்பதுதான் பழையபுஸ்தகங்களிலும் பூர்வ நவ ஸம்வாதமுள்ள பாடம். இவ்விஷயம் ஆராய்ச்சியிலும் ஸ்ரீராமதேசிகாசாரியர் உரையின் முகவுரையிலும் காணப்படுகிறது. ஆகையால் இப்பழையபாடத்தை அண்ணங்கராசாரியர் பதிப்பில் மாற்றியது இவருடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையே வெளியிடுகிறது. இதையெல்லாம் யோசிக்குமிடத்து அடைக்கலப்பத்தில் 'மிக வெள்கும்' என்கிற தன்னுடைய பாடம் மைஸூர் ஸபையாரின். கோரிக்கையின் பேரில் போடப்பட்டதாகச் சொல்வதின் உண்மையும் விசாரித்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதாகும்.

ஆராய்ச்சி 34, 35 பாராக்களில் 'நன்றுசெய்தாரென்பர் போலும்' என்கிற பெரியாழ்வார் பாசுரத்துக்கு தேசிகன் உரைத்துள்ள தாத்பர்யம் தவறென்று தூஷித்திருப்பதற்குப் பதில் ப்ராக்ருதி 17ம் பக்கம் முதல் எழுதப்பட்டிருப்பதைக் குறித்து பரித்ராணம் 25முதல் 29 பக்கம் வரை விரிவாக தூஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாமெழுதியுள்ளதையும் இவரெழுதியிருப்பதையும் படித்துப்பார்த்தாலே எது ஸமஞ்ஜஸம் எது த்யாஜ்யமென்பது புத்திமான்களுக்கு நன்கு புலப்படுமாகையால் இதைக்குறித்து நாம் மறுபடியும் எழுதவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகிலுமிவரெழுதியதில் தானேதோ ஸாஹஸத்தை வெளியிடுவதாகச்சொல்வதால் அதைச் சற்று பராமர்சிக்க வேண்டியதவசியமாகிறது. கேசவன் தோஷஹோமத்ருன் என்பதே ஸாஹஸமென்றும் அது

வே உபநிஷத்துக்களிலும் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள் முதலியவைகளிலும் ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளிலும் ஜயபேரி முழங்கப்பெற்ற தத்வமென்றும் இதுவிஷயத்தில் தானே பல நூல்களில் விரிவாக எழுதிப் பிறர் துர்வாதங்களையெல்லாம் தலையெடுக்கவொட்டாதபடி செய்திருப்பதாகவும் ப்ரலாபிக்கிறார். ப்ரலாபநம் எப்படியிருந்தபோதிலும் வஸ்துஸ்திதியைப் பராமர்சிப்பவர்களுக்கு இவர் சொல்வதிலிருந்து என்ன தேறுகிறதென்றால் பகவானுக்கு நாம் செய்யும் பாபங்களே உத்க்ருஷ்டத்ரவ்யங்கள், அவைகளையே அவன் தனக்கு உத்ஸாஹங்களாகக் கொண்டாடுகிறான், ஆகையால் பாபங்கள் செய்பவர்கள் மீதே அவனுக்கு அளவிறந்த காதல் என்பதே. இத்தால் நற்செய்கையுடையவர்களை பகவான் வெறுக்கிறானென்பது இவர் சொல்லாமலே ஸ்வாரஸ்யமாக ஏற்படுவதால் பகவானின் ப்ரீதியைப் பெறுவதற்குப் பாபம் செய்வதே உபாயமென்றும் புண்யம் செய்பவர் அவரது அப்ரீதிக்குப் பாத்ரமாவார் என்பதும் தேறுவதால் இம்மாதிரியான ஸம்ப்ரதாயத்தை ஸ்தாபிப்பதின் பெருமையைப்பற்றி இவரொருவரே பறை சாற்றத் தகுமென்பதை நாம் விஸ்தரிக்கவேண்டியதில்லை, ஆனால் இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கப்படும் முக்ய விஷயம்: பெரியாழ்வார் பாசுரத்தில 'போலும்' என்கிற பதத்துக்கு தேசிகனுரைத்த தாத்பர்யம். இந்த பதத்துக்கு இவரே கொண்ட தாத்பர்யத்தை நாம் நிராக்ருதியில் எடுத்துக்காட்டியிருந்தும் அதை ஒரு புறம் தள்ளிவிட்டு 'நன்னெறி' 'நல்வழி' படித்த மாணாக்கர்களைக்கேட்டு என்னை அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ளும்படி சொல்லி முடித்திட்டார். அம்மாணாக்கரைக் கேளாமலே நான் ஸ்வயமாக வறிந்த அர்த்தத்தை ஏற்கனவே நிராக்ருதியில் ஸ்பஷ்டமாக எழுதியுள்ளேன். அங்கு அந்த பாசுரத்துக்குப் பொருந்தியவர்த்தமும் விவரமாய் வரையப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் தகுந்த ஸமாதானம் ஒன்றும் பரித்ராணத்தில் காணவில்லை. என்மீது நிந்தாவசனங்கள்தான் நிறைந்து நிற்கின்றன. இவ்வசைச் சொற்களைப்பற்றி நம்போலியர்க்கு இவர்பேரில் எவ்வித மனஸ்தாபமுமிருக்க நியாயமில்லை. விளக்கம்

19வது பக்கத்தில் முதல் பாரா முடிவில் 'லீலாவிபூதியில் இது வொரு லீலை போலும்' என்றும் 20வது பக்கத்தில் 3வது பாரா வில் 'இவர்கள் எழுதுவது தான் அப்ரதிமதேசிகதிவ்யவைபவ பூஷணம் போலும்' என்றும் இந்தப் பதத்தை ப்ரயோகித்திருப்ப தற்குத் தாத்பர்யம் நாம் கூறிய எதிர்மறை தவிர வேறென்னவெ ன்பதை யிவரே விமர்சிக்கத்தகும். இவர் ஆராய்ச்சியில் உதா· ஹரித்த இதர பாசுரங்களிலுள்ள இந்தப் பதத்துக்கு ஸ்வாமி க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் செய்த பாலசேஷ்டிதங்கள் 'கோஹா ந்ருத்யோக்ஷய விக்நம் ஸோஹஸ' என்றபடியும் 'ஸந்தர்ஜ்ய ஸேதே ஜந்தோந்து ஸோமகா: ப்ராக்ருதா யதா' என்றபடியும் 'ஸேஷ ரோமாஞ்சிதவக்ஷஸ்ஸோ மாஸேஷ்யாஸம் மாஷ்யலீலாசேஷ்டித:' என்றபடியும் கேவலம் லோகவ்ருத்தாவலம்பநம் என்பதில் தாத் பர்யம் என்று முன்பே ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. அத்தாலேயே ப்ராமாணிகர்களுக்கு ஸாதாகாங்க்ஷதை விசிக்க வேண்டியத வசியம். ஆனால் இவர் எதற்கும் யதா தயா வாதவி பதிலெழுது வதை வ்ரதமாகக்கொண்டவராகத் தெரிவதால் நாம் கூறிய அர்த் தத்திலிருந்து 'காளியமர்த்தனம், கபித்தாஸுரபஞ்ஜனம், கன்று களை மேய்த்தது ஆகிய இவைகளைக்கண்ணன் செய்யவில்லையென்றே ஸித்திப்பதாக பரித்ராணம் 29வது பக்கம் முதல் பாராவில் அறு தியிடுகிறார். இதுவும் விபரீதார்த்த ஸ்வாதந்த்ர்ய விலாஸமென்பது வக்ஷ்யமாணங்களுக்கு விஶதமேயாகும். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் இவர் கபித்தாஸுரபஞ்ஜனம்' என்று ஒரு புதுக்கதையைப் புகுர விட்டிருப்பதும் கண்ணுடையோர் நோக்கத்தகும். ஸ்ரீபாகவத த்திலேயாவது அதையநுஸரித்த பெரியாழ்வார் திருமொழியிலா வது கபித்தாஸுரன் என்றொருவன் இருந்ததாகவும் அவனைக் கண்ணன் ஸம்ஹாரம் பண்ணதாகவும் உபாக்யானம் புலப்படவி ல்லை. வத்ஸாஸுரனைத் தூக்கி கபித்தவ்ருக்ஷாக்ரத்தை நோக்கி கிருஷ்ணன் எறிந்ததின்மேல் அம்மரத்திலிருந்து கபித்தபலங் களுடன் வத்ஸாஸுரனுடைய ம்ருதசரீரம் கீழே விழுந்ததென் பதே காணப்படுகிறது. இவரிந்த கபித்தாஸுரன் என்று புதிதாக

வோர் அஸுரனைக் கல்பித்திருப்பதற்கு ப்ரமாணமென்னவென்று தெரியவில்லை. ஆனால் விஜயஶ்ரீ என்று ஶாவிகை ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டதுபோல் கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ருஷ்டியும் உபபந்நமே என்றிவர் மேற்கோள்காட்டினால் நாம் ஆக்ஷேபிக்க விரகில்லை. 'ஶாஸ்த்ரே யுக்தாவஶேஷ:' என்பதை ஸஹியாதவர் 'கவிதார்க்கிக ஸஜ்ஜநதூஷணம் செய்ய நேர்ந்ததே தேசிகநிந்தைக்கு மெய்யாக ஹேதுவித்ததென்பதற்கோர் நிதர்ஶநமாக ஸஹ்ருதயர்கள் அறிவர்கள்.

'ஶாஸ்த்ரே யுக்தாவஶேஷ:' என்பதைக்குறித்து நிராக்ருதியில் நாம் எழுதியிருந்ததற்கு ஸரியான பதிலொன்றுமுரைக்காமல் தனக்கஸாதாரணமான திட்டுத்தொடரை வரைந்திட்டுக் கடைசியில் ஏதோ தான் ஏற்கனவே எழுதியிருப்பதாகவும் அதைப்பின்னே சேர்த்திருப்பதாகவும் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த ப்ரகரணத்தில் பரித்ராணம் 24வது பக்கத்தில் நாம் நிராக்ருதியில் 'நீளா' என்று பட்டர் முதலியோர் குறிப்பிடும் வ்யக்திவிசேஷத்தை ஸ்ரீபாகவதத்தில் ஸத்யா என்றும் வாயுவில் ஸத்யாவிந்தா என்றும் குறிப்பிட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது 'மிகவும் ஶோசநீயமான ப்ரலாபம்' என்றிவர் சொல்லி அதோடு நிற்காமல் அவர்கள் வேறு, ஜாதியே வேறு என்றும் தான் இப்படி தைர்யமாகப் பேசுவதற்கு ஸ்ரீதேசிகனுடைய யாதவாப்யுதயமே ஆதாரமென்றும் அறுதியிடுகிறார். யாதவாப்யுதயத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஏழெருதுகளையடக்கி நீளையைப் பரிணயம் செய்து கொண்டதாகமட்டில் கூறப்பட்டிருக்கிறதே தவிர நீளை இன்னாரென்கிற விவரம் காணப்படவில்லை. அப்பய்யதீக்ஷிதர் வ்யாக்யானத்தில் நீளையென்பவள் யசோதையின் ப்ராதாவான கும்பகருடைய புத்ரியென்று ஹரிவம்சகதையென்றெழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆனாலிப்போது நமக்குக்கிடைக்கும் ஹரிவம்சப்பதிப்பில் இக்கதையைக் காணோம். மேலும் நீளைக்கு கோதையென்று நாமாந்தரம் இருக்கலாமென்று நாம் சொன்னதற்கு இதெல்லாம் விரோதிக்காது. ஸ்வாமி தேசிகன் தாமே நீளையென்று காவ்யத்தில் குறி

த்த வ்யக்தியை இப்பெயரை மறந்து தவறுதலாக தாத்பர்யரத்நாவளியில் மோஷா என்று கூறிவிட்டாரென்று குறை கூறுவது பரித்ராணக்காரருக்குப் பொருந்துமே தவிர மற்றோருக்குப் பொருந்தாது. இவர் 'நீஷா' என்று தன் பதிப்பில் வாஸ்தவமாகப் போட்டிருப்பதால் இப்பழிப்பு ஆதாரமற்றதென்று நாம் எழுதியதற்கு இவர் பதில் எழுதியிருப்பதும் விசித்திரமே. தேசிகன் வாக்குக்கு தெனுவிராமன் ஸம்ஸ்கிருதம் என்கிற தோஷமேற்படக்கூடாதென்கிற அபிநிவேசத்தால் துணிந்து தான் பாடத்தைத்திருத்தியதாகவும் அப்பாடத்தைப்பிறர் ஒப்புக்கொள்ளாததால் தேசிகனை தெனுவிராமன் ஸம்ஸ்க்ருதம் எழுதியதாகப் பரிஹஸிப்பதாகவும் சொல்லுகிறார். இதில் இவருடைய ஸௌநாஹாஸம் எவ்விதமாக ப்ரகாசிக்கிறதென்பதை கவனிக்கவேண்டும். முதலில் இவர் க்ரந்தத்தைப்பதிப்பிக்கும்போது தான் ஸ்வயமாய் ஏதாவது திருத்துவதாயிருந்தால் அதைத்தன் திருத்தல் என்று காட்டும்படியாகக் கேள்விக்குறி முதலிய அடையாளங்களால் குறிக்கவேண்டியது கடமை. அப்படிச்செய்யாமல் 'நீஷா' என்கிற பதத்தை மற்ற விடங்களில் பாடாந்தரங்கள் போடுவதுபோல் (brackets)க்குள் போட்டிருப்பதால் அதுவும் சில ப்ரதிகளிலுள்ள பாடமென்றே படிப்பவர்கள் நினைக்கவேண்டியதாகிறது. இப்படி படிப்பவர்களுக்கு ப்ரமம் உண்டாக்குவது ப்ராமாணிகமுறையாகாது. அல்லது அப்படியொரு பாடம் எந்த ப்ரதியிலாவது இருந்தால் அதை இப்போது இவர் மறைத்துத் தான் திருத்தியதாக பெருமையடித்தால் அது உண்மைக்கு விரோதமென்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை. இத்தோடு நிற்காமல் இன்னுஞ்சிலவிடங்களிலும் தான் பாடத்தைத்திருத்தியதாகவும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார். அடைக்கலப்பத்து 7 வது பாசுரத்தில் 'மிகவிளங்கும்' என்கிற பழையபாடத்தைத் திருத்தி 'மிக வெள்கும்' என்று தான் போட்டிருப்பதாகவும் யதிராஜஸப்ததி 44வது ஶ்லோகத்தில் 'கவசிதாரவம்' என்கிற பழைய பாடம் ஸரியல்ல, கவசிதோர்வம்' என்றே இருக்கவேணும், அதுவே தேசிகன் திருவாக்கிலிருந்து வந்தது என்பதை உலகமறிய தான்

ஸ்தாபித்திருப்பதாகவும் சொல்லுகிறார். தன் ப்ரதமப்பதிப்பில் அடைக்கலப்பத்தில் பழைய பாடத்தைப் பாடாந்தரமாகக் கூடக் காட்டாமல் தன் பாடமொன்றையே போட்டிருக்கிறார். யதிராஜஸப்ததியில் மட்டும் தன்பாடத்தை முக்யபாடமாகவும்பழைய பாடத்தை Bracketsக்குள் பாடாந்தரமாகவும் போட்டிருக்கிறார். இந்த ந்யாயத்தை இங்குமநுஸரித்தால் 'மோக்ஷாய ச' என்கிற வாக்யம் ஸரியல்லவென்றும் அது தேசிகன் ஸாதித்ததல்லவென்றும் நீசாய ச' என்பதே ஸரியான பாடமென்றும் இவருக்கு நிச்சயம் ஏற்பட்டபிறகு அடைக்கலப்பத்தில் போல் 'நீசா' என்கிற தன் பாடமொன்றையே போட்டிருக்கவேண்டும் ; அல்லது அதை முக்ய பாடமாகவாவது போட்டிருக்கவேண்டும் ; பாடாந்தரமாக போட்டபோதிலும் 'மோக்ஷாய ச'என்ற பாடம் பிழையென்றேற் பட்டபிறகு அதை ஸ்வகல்பிதமாக வ்யவஹரிக்கவேண்டுமே தவிர. க்ரந்தகர்த்தாவின் தவறுதலாக வ்யவஹரிக்க ந்யாயமில்லை. ஆகையால் ஆராய்ச்சியில் இவர் தேசிகன் ஸம்ஸ்க்ருதம் தெரியாதவர் என்பதற்கு இதையுதாஹரணமாகக் காட்டி அதை நான் இவருடைய பாடத்தைக்கொண்டே கண்டனம் செய்ததற்கு வரித்ராணத்தில் என்மேல் ஆக்ஷேபணம் செய்வதன் நேர்மையை இவர்தான் கொண்டாடலாம். எவ்விதத்திலும் ஸ்ரீதேசிகதூஷணத்தை செய்ததாகவேண்டுமென்கிற ஒரே அபிநிவேசம் தவிர வேறு எதுவும் இம்மாதிரியான நடவடிக்கைக்குக் காரணமாகாது. ஸஹஜமாய் தேசிகன் விஷயத்தில் இவ்வளவு அஸூயையுடைய விவர் பரித்ராணத்தில் முதலில் எழுதியுள்ள தமிழ் பாட்டில் தேசிகபக்தர்கள் திருவடிகளைப் பணியும்படி தன்னெஞ்சை ஸம்போதிப்பதும் அடுத்தாப்போலுள்ள ஸம்ஸ்க்ருதஸ்லோகத்தில் தேசிகன் உபயவேதாந்தங்களைக் காத்து விரோதிநிரஸநம் பண்ணியதாக மங்களாசாஸனம் செய்வதும் கடைசியில் ஒரு ஸ்லோகத்தில் ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திரஸத்தை ஸர்வகாலமும் தான் ஆஸ்வாதநம் பண்ணி ஆனந்தாநுபவத்தில் மூழ்குவதாக எழுதியிருப்பதும் எவ்வளவு ஆர்ஜவத்தைத்தெரிவிக்கிறதென்று எல்லோருமறி

வர்கள். இப்படி மேற்பூச்சான தேஶிகதூ³ஷணஸம்ஹிதாவர்ணனையை உபஸ்தரணமாகவும் அபிதா⁴னமாகவும் வைத்து இந்த ஸம்புடத்துக்குள் நாநாவிதோபத்³ரவ தேஶிகதீ³ய தூ³ஷணரூபமான விஷபா⁴ஜத்தை நிரம்ப வைத்து பரித்ராணம் செய்து இதற்கு ஸத்ஸம்ப்ரதாயபரித்ராணம் என்று பெயரிட்டு எனக்கு தபாலில் அனுப்பி நானிதை பக்திச்ரத்தையுடன் ஆராதிக்கவேணுமென்று இவர் எனக்கு ஆதேசம் பண்ணியிருப்பது எவ்வளவு இவருடைய கௌரவத்தையும் ஔசித்யஜ்ஞானத்தையும் வெளியிடுகிறதென்பதை புத்தியுள்ளவர்கள் கவனிக்கவேண்டும். இவரது வ்யுத்பத்தி வைசித்ரீ ஒருபுறமிருக்க. இவர் தற்பெருமை பாராட்டும் பாடத்திருத்தங்களில் இரண்டொன்றை ஸ்தா²லீபுலாகந்யாயமாய் இங்கு விமர்சித்துப் பிறகு ‘வம்பவிழ்கோதை’ என்பதில் வக்தவ்யாம்ஶத்தைத் தெரிவிப்போம். பரித்ராணம் 45, 46 பக்கங்களில் யதிராஜஸப்ததி 44 வது ஶ்லோகத்தில் ‘கவடுபொராஉ°’ என்றிவர் காட்டிய முக்யபாடத்தைப்பற்றி நான் நிராக்ருதியில் எழுதியதை இவர் தூஷிக்கிறார். இது விஷயத்தில் தூ³ஷணாபூர்வமாக நான் எதுவும் எழுதியிருப்பதாக ஸந்தர்ப்ப ஸாக்ஷிக்குத்தோன்ற ந்யாயமில்லை. இவரே ‘கவடுபொராஉ°’ என்கிற பாடமே ஸரியானதென்று தான் உலகமறிய ஸ்தாபித்திருப்பதாகப்பரித்ராணத்தில் பறைசாற்றுகிறார். இதையே நான் காரணமாகக்கொண்டு ஆராய்ச்சியில் 19வது பாராவில் ‘கவடுஒணாவடம்’ என்கிற பாடத்தை அநுவதித்து ‘பிறகு உப்பு வியாபாரிக்குக் கற்பூரத்தின் மதிப்புத் தெரியாதன்றோ?’ என்று வாக்யமிருப்பதால் இவர் அபபாடமென்றபிப்ராயப்பட்டதை இவரே கைக்கொள்ள ப்ரஸக்தியில்லாததுபற்றி ஆராய்ச்சியை இவர் எழுதியிருக்கமாட்டார் என்று நிராக்ருதியில் சொன்னேன். இதை இவர் பரித்ராணத்தில் ஆக்ஷேபிப்பது மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. இத்தால் ஆராய்ச்சியை இவர் எழுதவில்லையென்று நான் சொன்னதே இவருக்கு ஸஹிக்கவில்லைபோல் தோன்றுகிறது. அதிலிருக்கும் தேசிகநிந்தைகளைக் கூச்சமின்றிக் கூறத் தன்னைவிட வேறு யாருக்கும்

துணிவு பிறக்காதாகையால் இவ்வஸாதாரணமான சக்தி வேறு யாருக்காவதிருப்பதாக ஸந்தேஹம் ஏற்பட்டுவிடுமோவென்று பயப்படுவதே இந்த ஸம்ரம்பத்துக்குக் காரணமென்று தோன்றுகிறது. இல்லாவிட்டால் அதிதீவ்ரபுத்தியானவாராய்ச்சி இவர் வாயிலிருந்து வந்ததல்லவென்று நான் விலக்கமுயன்றதை இவர் நிராகரித்து தீவத்தில் ஶஶஹம் வலுவில் வந்து விழுவதுபோல் தானே ஆராய்ச்சிகர்த்தாவென்று காட்டிக் கொள்வதற்கென்னகாரணமிருக்கக்கூடும்? இது நிற்க, இவர் கவாடபுராவடும் என்ற பழைய பாடத்தை கவாடபுரோஷ்டம் என்று திருத்தியதாகச் சொல்லிக்கொள்கிறார். இதன் ஸ்வாரஸ்யத்தை நமக்குப்புலப்படவில்லை. கவாடஶப்த்துக்கு தீர்க்கம் என்று அர்த்தத்தை வைத்துக்கொண்டு அதுடன் ரஸவதீதீஷ்மவாவொ ஷஸ்தாடதாட ஹெநநிழ என்ற விசேஷணம் அந்வயிக்கவில்லை யென்கிற காரணத்தினல் இப்பாடத்தை மாற்றியிருக்கவேணுமென்றேற்படுகிறது. கவாடஶப்தம் இங்கு தீர்க்கவாசியல்ல. பட்டணவாசியென்று தெளிந்தால் இம்மாறுபாடு நிரவகாஶமாகும். இதுவும் 'அருடரும்' என்ற பாடத்தை 'அருடகும்' என்று திருத்தியதற்கொப்பாகவே கொள்ளத்தக்கது। கவாடஶப்த்துக்கு பட்டணவாசிகம் கொள்வதால் ஸாபிவதஃ வஸ்த்ரதக்ஷிணமும் அஸாமஞ்ஜஸ்யமும் ஸித்திக்கிறது. 'கவாடபுரஸ்தம்' என்றும் 'கவாடபுராவடம்' என்றும் பாடாந்தரங்களும் ஏற்கனவே உண்டு. இவைகளைவிட்டு 'உத்தம்' என்றிங்கு ஸ்வகபொலகல்பம் அநாவஶ்யகமே. இவர் பரித்ராணத்துக்கு அநாவஶ்யமாகப்போட்டிருக்கும் 'வம்பவிழ்கோதை தத்துவம்' என்கிறதில் கடைசியில் 'பாஷையின் நரம்பை யறிவதென்பது எளிதான காரியமன்று' என்று பெருமை பாராட்டுகிறார். ஸம்ஸ்க்ருதம் அல்லது தமிழ் இவைகளின் ஸ்வரஸமான நடையைத் தானே நன்குணர்ந்தவர், பிறர் அறியாதவரென்பதே இதன் கருத்து. அறிவது என்பதை ஒரு காரியமாக இவ்விடத்தில் இவர் சொல்லியிருப்பதே இவர் பாஷையின் நரம்பை எவ்விதம் அறிந்திருக்கிறார் என்பதற்கு ஓர்

நிதர்சனமாகும். மற்றும் இரண்டொரு உதாஹரணங்களும் ஸ்வாமீ ப்ரயோகந்யாயேந இங்குரைப்போம். இவருடைய ஸ்ரீதேசிக ஸ்தோத்ரமாலையில் ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரம் 18வது ஸ்லோகத்தில் வைஷ்ணவாநுவாத என்கிற ஸம்போதநத்தைத்தள்ளி வைஷ்ணவாநுவாதா: என்கிற பாடத்தையவலம்பித்திருப்பதும் ஸம்ரக்ஷணீயம் என்கிற பாடத்தை ஆதரியாமல் ஸம்ரக்ஷணீயா: என்று போட்டிருப்பதும் இவர் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையின் நரம்பை எப்படி அறிந்திருக்கிறார் என்பதையறிவிக்கிறது. தவிர முகுந்தமாலை கடைசி ஸ்லோகத்தில் 'யஸ்ய ப்ரியே ஸ்ருதிதரௌ கவிலோகவீரௌ மித்ரே த்விஜந்மவரபத்மஶராவபூதாம்' என்றிருக்க அதில் ப்ரியே என்பதை மித்ரே என்பதுடன் அந்வயிக்கத்தெரியாமல் இவர் பதிப்பில் ப்ரியௌ என்று போட்டிருப்பதும், ந்யாஸவிம்ஶதி முதல் ஸ்லோகவ்யாக்யாநத்தில் ஜ்ஞாநாதிக்யதயா என்பதற்குப் பதிலாக ஜ்ஞாநாட்யதயா என்றும் 7வது ஸ்லோகவ்யாக்யாநத்தில் ஸம்வாத்ய என்பதற்கு ஸம்வாத்யோ ந: என்றும் 22வது ஸ்லோகவ்யாக்யாநத்தில் ஸக்ருத்கர்தவ்ய என்பதற்கு பதிலாக ஸ்ம்ருதிகர்தவ்ய என்றும் போட்டிருப்பதும் இங்குதாஹரிக்கப் பொருந்தும். இன்னும் இவ்விதமாகப் பல விருந்தாலும் இங்கவைகளை விஸ்தரிப்பது அநாவச்யகமென்று நிறுத்திக்கொள்ளுகிறோம். ப்ரக்ருதத்தில் 'மோக்ஷாயஷ்' ஶப்தத்தைக்குறித்து இவர் இவ்வளவு ப்ரயாஸம் செய்தது தேசிகனை தூஷிக்கவேணுமென்பதற்கே தவிர வேறல்லவென்று நாம் ஏற்கனவே கூறியுள்ளதால் நன்கு புலப்படும். ஸவித்ராணம் கநூவாஸம் 29வது பக்கத்தில் ஸ்ரீமத் ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி ஒன்பதினாயிரப்படியில் மோக்ஷாயஷ் என்பது தேசிகன் ஸாதித்தது என்பதை மனதுக்குள் ஸங்கோசத்துடன் ஏதோ வாதாய்யமாகக் காட்டியிருப்பதாகச்சொல்வது ஸரியல்ல. அங்கு புதிதாக யாதொரு வாதாய்யமும் புலப்படவில்லை. ப்ரத்யுத அதற்கு முன் பாசுரங்களில் ஸர்வநிரஸநக்ருத்யாநுஸந்தாநேந நிஷ்காஸிதாஷிந்தி, மோக்ஷத்ராணக்ருத்யாநுஸந்தாநேநாவிஷ்க்ருதாஷிந்தி என்றபடியே இப்பாசுரத்தில்

கோதாயை ஸ்ரீரக்ஷாவதே ஸுவஶிதா நாம ஸஹஸ்ராணி நிநாவிக்ரந்தாஸ்ரீதி என்று ஸாதித்திருப்பதால் கோதாசப்தத்தைத் தன் வாக்யத்திலேயே சேர்த்துக் கோர்த்திருப்பது வ்யக்தமாகிறது. இதனால் அந்த ஸ்வாமி இதைப் பூர்ணமாய் ஒப்பினரென்பது ஸ்பஷ்டம். கோதா என்பது ஸ்வவாசகம் என்று நிர்ணயித்தபிறகு அப்பாடத்தை ஸரியென்று பிடிவாதம் பிடிப்பவர்கள்மீது கோபம் கொள்ளாமல் இத்தேசிகபக்தர் தேசிகனைப் பரிஹஸிப்பது விசித்ரமே. மேலும் இவர் தேசிகப்ரபந்தமாலை பதிப்பித்த பிறகு யாருமதிலுள்ள 'நீளா' என்ற பாடாந்தரத்தை ஆக்ஷேபித்ததாகத் தெரியவில்லை. கோதாஸ்துதியே ஸ்வாமியின் பாடமென்றிவர் அபிப்ராயப்பட்டால் யாதவாப்யுதயத்தில் 'நீளா' என்று கூறி இங்கு 'கோதா' என்று சொன்னதற்குத் தகுந்த ஸமாதானமேதாவது தேடுவது பௌராணிகக்ருத்யமேதவிர ஸ்வாமியை ஹேளநம் பண்ணுவதற்கு இதை ஒரு வ்யாஜமாகக் கைகொள்வது எப்படி உசிதமாகும். அப்படி ஸமாதானம் தேடினால் நீளைக்கு 'கோதா' என்று நாமாந்தரமிருக்கலாம் அதையுத்தேசித்தே ஆழ்வார் அதை ப்ரயோகித்தாரென்று ஊஹிக்க இடமுண்டாகிறது. ஸத்யா, விநா, நீளா என்றிப்பெயர்கள் வெவ்வேறு வ்யக்திகளைக் குறிப்பதாக இவர் சொல்வதால் ஆழ்வார் கோதையென்றது பூமாலையைக் குறிக்குமானால் எந்த வ்யக்தியை உத்தேசித்து இப்பொதுவான விசேஷணம் ப்ரயோகிக்கப் பட்டதென்கிற ஸம்சயம் அவச்யமாய் ஏற்படக்கூடுமாகையால் நாம் ஏற்கனவே ஊஹித்தபடி ஆழ்வார் இங்கு கோதையென்றது ஓர் பிராட்டியின் திருநாமமேயென்பது ஊஹ்யப்படுகிறது. இல்லாவிடில் ஆழ்வார் திருவாக்கில் விசேஷ்யநிர்தேசமில்லாமல் விசேஷணப்ரயோகம் நேர்ந்ததென்கிற குறையை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதாகும். இதைப் பரிஹரிப்பதற்காகத் தான் நிராக்ருதியில் கோதை என்பது சிறப்புப்பெயர் என்று சொன்னது. இது ஒரே வ்யக்திவிஷயமாயிருந்தாலும் இருக்கலாம். வ்யக்தி ஜாதத்தைக் குறிப்பதாக வைத்துக்கொண்டாலும் நமக்கு ஆக்ஷேப

மில்லை. ஆனால் இவர் சொல்லுகிறபடி ஏழெழுதடக்கின வ்யுத்பாதநம் ஸுபந்தவ்யக்திவிஷயமென்று கொண்டால் வ்யக்திவிசேஷநிர்ணயம் செய்யவேண்டியதவச்யமானதால் நாம் சொல்லும் வழியே நல் வழியென்று கொள்வது உசிதமாகுமென்பது கடஸூர்கள் ஒப்புக் கொள்ளத் தட்டிராது. அல்லது சாக்ஷாத் ஸூத்ரத்துக்கு 'சாக்ஷாதே' 'ஸாம்க்ஷத்ரி', 'சாஸீர்ஷயதே', 'ஸவாயம்பூயதே' என்றிப்புடைகளில் வ்யாவ்ருத்தி கூறுவதும் ப்ராமாணிகவழியாகும். இவ்வாறு கட ஸுஸங்கதமான சப்தார்த்தத்தை இவர் மநஸ் ஒப்பாததற்குக் காரணம் தேசிகநிந்தைக்கு அவகாசம் ஏற்படாமற்போகிறதே யென்பது தவிர வேறில்லையென்று நாம் சொல்லாமலே ஆராய்ச்சியில் 36 முதலுள்ள பாராக்களின் ஸந்தர்ப்பத்தையக்கொண்டு எல்லோரும் நிஸ்ஸந்தேஹமாய் அறியலாம். "இது பண்டிதர்களுக்கு இயற்றினதா, பாமரர்களுக்கு இயற்றினதா என்று ஒருவராலும் நிர்ணயிக்கமுடியாமலிருக்கிற த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்னவளியோடு நிற்காமல் 'நன்றுசெய்தாரென்பர்போலும்' இத்யாதியான சில பாசுரங்களைக் கைப்பற்றி ஸ்வஸந்தர்ப்பவுரைகளையும் எழுதிவைத்திருப்பவரை திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் தெளிவான ஞானத்துடன் திகழ்ந்தவராகப் புகழவேண்டியது மிக அவசியமே," என்று ஸ்ரீ தேசிகனைக் குறித்து 39 வது பாராவில் நிகமனம் செய்திருக்கிறார். இது முதலான ஆராய்ச்சிநூலில் கண்டிருக்கும் விஷயங்களனைத்தையும் குறித்து பரித்ராணம் 9வது பக்கத்தில் "ஆராய்ச்சி நூலில் எழுதப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு விஷயமும் ப்ரஜயெzவி நீயதே என்னும்படியானது. அதில் ஒன்றுக்கும் விடையிறுக்க இவராலுமாகாது. இவரையொத்தாரும் மிக்காரும் பல்லாயிரவர் திரண்டாலுமாகாது" என்று "ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் ஷ்ருத்ய ஹஜ்வதே' என்கிற கணக்கிலே கூறிவிட்டு மேல் விஷயவிவாரத்திலிறங்குகிறேன்," என்றிவர் சொல்லியிருப்பதே நம் நிர்ணயத்தை உறுதிசெய்கிறது. ஆனால் இந்த ஸமயம் மற்றொருவரின் ஆக்ஷேபத்தை எதிர்பாராமலே இவராலேயே பொய்யாக்கப்பட்டிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது. ஐகமத்யரஸம் 13வது

பக்கத்தில் ஆராய்ச்சியில் தேசிகனைப்பற்றி தத்த்வஜ்ஞர்கள் மனம் நோகும்படியான சில வாசகங்கள் இருப்பதாக இவரே சொல்லி யிருக்கிறார். பரித்ராணம் 3வது பக்கத்தில் தேசிகனை நிந்திக்க ஒருவராலுமாகாது, நிந்திக்கிறவர் மநுஷ்யகோடியிற் சேர்ந்தவர் களுமல்லர் என்று அறுதியிடுகிறார். நிராக்ருதியில் நாம் எடுத்து க்காட்டிய ஸங்கத்யாதிகளில் சிலவற்றை அதாவது 'உக்த்யா யத ஜயவிசேஷணஸ்ய ' இத்யாதியான ந்யாஸதிலகஸ்லோகத்து க்கு இவர் உதாஹரித்த வ்யாக்யாநத்தை குமாரவரதாசார்யரு டையதாகச்சொன்னது, ஸச்சரித்ர ரக்ஷையில் ஶைவமும் சைவமும் வ்யஸ்தமாய் ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் ஒருகாலும் ருத்ரனைக் குறிக்காதென்று தேசிகன் ப்ரளயமாடினரென்பது முதலியதை மறுக்கவழியிராமல் பரித்ராணத்திலிவர் அவ்விதமே ஸம்வாதம் பண்ணவேண்டியதாயிற்று. ஆகையால் ஆராய்ச்சி யில்கண்ட விஷயங்கள் ஜயமடைய ஸம்ஶயம் வரையில் கார்க்க வேண்டிய அவச்யமில்லையென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. அதில கண்ட ஸம்ப்ரதாயவிஷயங்கள் இம்மாதிரி அதிநஶ்வரமாயிருந்த போதிலும் அவ்வஸத்யநிந்தைகளால் ஏற்பட்ட பாபஸமய மானது ஸம்ஶயமேவ நஶ்யதே என்று எல்லோரும் கை தூக்கி மூன்று தரம் ஶபதம் செய்வதற்குப் பொருத்தமான விஷயமா கும். இவ்வாறிவர் த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளீ பண்டித ர்களுக்கியற்றியதா, பாமரர்களுக்கியற்றினதாவென்று ஒருவரா லும் நிர்ணயிக்க முடியாமலிருக்கிறதென்று சங்கைப்படுவதால் அந்த சங்கையை இங்கு தெளிவிக்கிறோம். யதிராஜஸ்ய என்று பொருளுள்ள வாக்யஶப்தத்துக்கு வ்யாக்யாதர்களாயிருப்போர் தேஶிகஸம்ப்ரதாயமொன்றுக்கும் அதிகாரியல்லவென்றும் அந்த ஶப்த த்தால் வ்யபதேஶிக்கத்தக்கவர் கேசவனின் தொடுத்தெசஹோதர த்வத்தை ஸ்தாபிக்க முன்வரும் இவருடைய நூல்களுக்கே அதி காரியாவார்களென்றும் இவரறிந்துகொள்ளட்டும். ஸ்ரீதேஶிகரு த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளியை இயற்றியது ஸ்ரீபாஷ்யாதி களில் நன்கு பரிசயமுள்ள சிறந்த பண்டிதர்களுக்கே யென்பது

நிர்வாஹம், ஸம்ஸ்க்ருதவித்வான்கள் தமிழ் பாஷையில் அவஜ்ஞை காண்பித்து தந்த்ரமாக ஆழ்வாருடைய திவ்யஸூக்தியில் அவச்யமான ஆதரம் செலுத்தாததுபற்றி அவர்கள் அதன் மஹிமையை யதாவத்தாக உணரவேண்டுமென்றே த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரமும் தாத்பர்யரத்நாவளியும் ஸ்வாமி அருளிச்செய்தது. அதிகரணஸாராவளி எவ்விதம் ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு உபகரிக்கிறதோ அதற்குப் பதின்மடங்கு அதிகமாக த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி திருவாராயிரப்படிக்கு உபகரிக்கிறதென்பது ஸத்யாபிமானிகளான அபிஜ்ஞர்கள் அறிவார்கள்.

இதுநிற்க, ஆராய்ச்சியிலெழுதிய சில விஷயங்கள் அஸத்யமானவையென்று நாம் ப்ரமாணபுரஸ்ஸரமாக ருஜு செய்ததை நேராக மறுக்கமுடியாமல் இவர் அபிப்ராயஹீதவேதன் த்ருணாவலம்பநம் நாமகோத்ராரோஹணம் செய்ததாகச் சொல்வது போல் வ்யதிகரணத்தில் அஸத்யாவஹாஸ்யமான வழியில் பதில் சொல்ல யத்தனிப்பது மிகவும் உபேக்ஷணீயமாகும். உதயநஜயவிசேஷணமுக்யா ஐத்யாதிச்லோகத்துக்கு இவர் உதாஹரித்த வ்யாக்யானம் ஸ்ரீரங்காசார்யருடையதென்று சொன்னது பொய்யென்று நாம் நிராகருதியில் காட்டினோம். இதற்கு பரித்ராணம் 30-வது பக்கத்தில் இவர் 'அந்த வ்யாக்யானம் யாருடையதாகவாவது இருக்கட்டும். ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞரும் உங்களுக்கு உபாஸ்யருமான ஒரு மஹநீயர் எழுதிவைத்தது அது என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை' என்பது முதலாக அஸம்பத்தமான வாக்யங்கள் எழுதியிருப்பதே இவருடைய அஜ்ஞத்வத்தை ப்ரகாசிக்கிறது. ஒரு வ்யவஹிஷ்டரான வித்வான் என்னிடம் இவ்வாறு சொல்ல நேர்ந்தது— 'ஆராய்ச்சியில் மாத்திரமல்ல; இதற்குமுன் இவர் எழுதியுள்ள பல பத்ரிகைகளிலும் இந்த வ்யாக்யானம் ஸ்ரீரங்காசார்யருடையதென்றே அறுதியிட்டுவந்திருக்கிறார். இதில் அஸத்யம் இராதென்று எல்லோரும் அதை நம்பியிருந்தோம். இப்போது தேவரீர் இதைப் பரிசோதித்துப் பொய்யென்று காட்டியதன்மேல் இதற்கு அவர் பதிலுரைக்க வகையற்றுக் காடுபாய்வ

னால்தான் இதன் தத்வம் விசதமாச்சுது' என்று. இதுமாத்திரமல்ல. இவர் அட்டஹாஸத்துடன் பறையடிக்கும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் நாம் ருஜுவாகப் பரிசோதித்தால் அதெல்லாம் நிஸ்ஸாரமான விபீஷிகை என்றே தேறுகிறதென்பது ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தம். இதே விஷயத்தைக் குறித்து இவர் பரித்ராணம் 32 வது பக்கத்தில் எழுதும்போது நான் நிராக்ருதியில் சொன்ன விஷயம், அதாவது சரணாகதி கத்யத்திலிருக்கும் ப்ரச்நப்ரதிவசநங்களைத்தான் இங்கு ஸம்வாதம் என்கிறது என்பது 'மிகவும் அபஹாஸ்யம்; அப்போது 'ஜ்ஞாத்வா' என்றிருக்கவேணும்; 'ச்ருத்வா' என்பது பொருந்தவே மாட்டாது. 'ஸம்வாதம்' என்கிற சொல்லும் பொருந்தாது. தச்ச்ரவணாதநந்தராதி அடியோடு பொருந்தாது. ஆகவே இவர்களுடைய துரர்த்தங்கள் ஈஷத்தும் விலை செல்ல மாட்டா' என்கிறார். நாம் கூறியவர்த்தங்களை இவருடைய கடையில் நாம் விலைகூற வரவில்லை; இவர் வாங்கவும் வேண்டாம். அவைகளை யறியக்கூடிய ப்ராமாணிகர்களிருக்கிறார்களென்கிற நம்பிக்கை நமக்குண்டு. ஆனால் இம்மூன்று பதங்களும் எப்படிப் பொருந்தாதென்பதைமட்டில் பாஷையின் நரம்பையறிந்த விவரை கேட்கிறோம். இவர் 'ஜ்ஞாத்வா' என்று குறிப்பிடும் ஜ்ஞாநம் ச்ரவணஜந்யஜ்ஞாநமா வேறுவிதமாய் ஏற்பட்டதா வென்பதை இவர் தெளிவிக்கவேண்டும். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தாம் பெரியபெருமாள் ஸாதித்தருளக்கேட்டு அதை கத்யரூபமாக வெளியிட்டதை ஸ்ரீவாயபூ ஸம்வாதரூபமாக கத்யம் ஸேவிக்கும்போது ச்ரவணம் பண்ணி அறிந்துகொண்டவிஷயமிதுவென்பது தவிர வேறெப்படி இதற்குப் பொருள்கூறுவதென்பது தெரியவில்லை. ஆகையால் இது ஸம்வாதரூப கத்யகார்யக்ஷேபரூபமாகக் கேட்கப்பட்டதாகையால் ச்ருத்வா என்பது எப்படி அஸம்பவமாகும்? இவர் கூறும் ஓர் கதைதான் எப்படி ச்ரவணவிஷயமாயிற்று? அதற்குமட்டில் ச்ருத்வா என்பது யுக்தம் மற்றொன்றுக்கில்லையென்பது உந்மத்தர் தவிர வேறுயாராவது ஒப்புக்கொள்ளமுடியுமாவென்பதை அறிவுடையோர் யோசிக்கவேண்டும். கத்யத்தில் கூறப்பட்ட

ஸமவதாநாஸஹத்தை ஏன் ‘வரம்’ என்று கூறமுடியாது. அவ்வரம் பெற்ற பாஷ்யகாருடைய ஸம்பந்தத்தையிட்டு ‘தஸ்நாம்பலாத் ஜாவஷிஷ்டே’ என்று ஏன்சொல்லக்கூடாதோ வென்பதும் விளங்கவில்லை. நாம் எழுதுவது ஸத்யவத்தாயிருக்கவேண்டுமென்று பொறுப்புள்ளவர்களிப்படி இவர்போல் எழுதமாட்டார்களென்பதை நாம்சொல்லாமலே ஸகலரும் அறிவார்கள். இந்த ப்ரகரணத்தில் இவர் பரித்ராணத்தில் 30வது பக்கத்தில் ‘ஸ்ரீஸைலேசாநுஜாயாயஜ்ஞாய கீர்த்யஸ்வரப்ரதாநமித்தி வேதிகாம்’ இத்யாதிவை அவர் தவறாகவுமஸம்ப்ரதாயமாகவும் எழுதிவிட்டாரென்றாவது எழுதி முடித்துவிடலாமே’ என்றெழுதுகிறார். இதையே நாம் நிராக்ருதியில் 22வது பக்கத்தில் ‘இதிலுள்ள ஸத்யோக்திகள் உபேக்ஷார்ஹமாகும்’ என்று கூறியிருக்க அதைமறந்து இவர் இவ்வாறு எழுதியுள்ளார். அந்த வ்யாக்யானத்தை நாமாவது மற்ற ஸ்ரீ தேசிகஸம்ப்ரதாயத்தை நன்குணர்ந்தவர்களாவது ஒப்புக்கொள்ள ப்ரஸக்தியில்லை. அது ஸ்ரீதேசிகனுடைய நிர்ணயங்களுக்கு விருத்தமென்பது இவர் குறிப்பிடும் திருக்குடந்தையில் போடப்பட்ட பதிப்பில் ஸ்ரீ குரிச்சி கோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி யென்பவருடைய ப்ராவிஷவ்யாக்யானத்திலேயே விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் என்கிற ஷடி வ்யாக்யாதா நம்பிள்ளை முதலியோர் பரம்பரையைச் சார்ந்திருந்து பிறகு ஸ்ரீ தேசிகஸம்ப்ரதாயத்தின் சீர்மையை யறிந்து அதில் ப்ரவணரானதாகத் தெரிவதால் பாயிதாநுவ்ருத்தியாக முன்னேற்பட்ட வாஸநாபலத்தால் இவர் இத்தகைய கதையை இங்கு புகுரவிட்டிருக்கக்கூடும். இதையும் நிராக்ருதியில் நாம் ஸூசிப்பித்திருக்கிறோம். ப்ராஜ்ஞமாகக் குறித்த மட்டிலே ஸாதகர்கள் அறிந்துகொள்வார்களென்று நினைத்து அங்கு இதை விவரிக்கவில்லை. பாஷையின் நரம்புகளை யறிந்தவிவருக்கு ப்ராஜ்ஞாத்யம் புலப்படவில்லையென்று பரித்ராணவசனவ்யக்தியால் தெரியவருவதால் இங்கு இவ்வாறு வ்யக்தமாகக் கூறியுள்ளோம். தவிரவும் உசித்யாயநஜ்ஞயவிசேஷணஸாத்யா ப்ரத்யாய்ய என்பது மஹாவஸாநத்தில் ஸாதேஹாஸித்து ஸம்ஸயஃ’ என்றது

முதலாகப் பெருமாள் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு விஶ்வாஸஜநநார்த்தம் கூறியுள்ளதை விவக்ஷிக்கிறபடியால் 'ஸததா விதீர்ணம் வரம்' என்பது அதற்கு 'முன் 'நித்யகிங்கரோ ஸவ' என்பது முடிவாகக் கூறியவனுக்ரஹத்தையே குறிக்கும். கத்யபாஷ்யத்தில் 'நித்யகிங்கரோ ஸவாநி' இத்யத்ர ப்ரார்த்திதம் ப்ரயச்சதி என்றதாலும் பிறகு 'நித்யகிங்கரோ ஸவ' இதி தத்வரஸ்வம் ஶேஷத்வப்ராயோ ஸீத்யர்த்த:' என்றதாலும் இது நிஸ்ஸம்ஶயீக்ருதம் ।

இன்னுமிவர் இவ்விஷயத்தில் நாம் கூறியதை தூஷித்து எழுதியிருப்பதனைத்தும் ஸ்ரீ ந்யாஸதிலகத்திலுள்ள முன்பின் ச்லோகங்களுக்கும் ஸ்ரீகுமாரவரதாசார்யர் வ்யாக்யாநத்துக்கும் முறண்பாடுள்ளவை என்பது அவைகளைப் படிப்பவர்களுக்கு ஸ்பஷ்டமாகும். 20 வது ஶ்லோகத்தில் 'தைந்ய ஸமம் ... ... க்ருபாஶிஶிரகடாக்ஷநிபாதரூக்ஷ்யம்' என்று தன்னைக் கருணையுடன் கடாக்ஷித்த ஸ்வாசார்யனைக் குறித்து, அடுத்த ச்லோகத்தில் 'ஸ்வஸ்மிந் ப்ரபத்தி ப்ரஸவதி தயா ஶிஶிரிகா தேஶிகேந்த்ர:' என்று அந்த ஸ்வவ்யவஹித ஸ்வாசார்யனே தான் பகவானை அடைவதற்கு ஸமர்த்தராகிறார் என்று யோகக்ஷேமாதிகெந ப்ரதிபாதித்து ஸந்தாநம் உபாத்யாயநஜப இத்யாதி ஶ்லோகத்தில் தன்னுடைய ஸ்வாசார்யபரம்பரை ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸம்பந்தமுள்ளதென்கிற உத்கர்ஷத்தைத் தெரிவிக்கிறார். இதையே குமாரவரதாசார்யர் வ்யாக்யாநத்தில் 'ந கேவலம் ஸ்வாசார்யாதிபிர் நாதேந ஏவ வ்யாஸை: கவிதா வரமோரோஹமவதாரராமாநுஜாசார்யஸ்ய ஸகவதா ஏதம் வரமேவ ப்ராப்யா தத்ஸம்பந்தாதவி வயம் ஸகவத: ப்ரஸாதபாத்ரமிதி ஸாவ:' என்று விஶதீகரித்தருளினர். வஸ்துஸ்திதி இவ்வாறிருக்க இதில் தேசிகன் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்பந்தம் பெற்றதாலேயே பகவானுடைய நிக்ரஹாநுக்ரஹங்கள் தனக்கு அவசியமில்லையென்று ஸாதித்திருப்பதாக அறுதியிடுவது சிறிதும் ஸமஞ்ஜஸமல்லவென்பது தத்த்வஜ்ஞர்க்கு ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கும். இவ்விஷயத்தைக் குறித்து இவர் எழுதியிருக்கும் மற்ற அம்சங்களையும் ப்ரமாணஶரணர்களான புத்திமான்கள் கூடுகள

வும் அங்கீகரிக்கத் தகாதென்பது அவைகளைப் படித்தாலே தெளிவாகும். ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸம்பந்தம் பெற்றது மாத்திரமே தனக்குப்போதுமாகையால் ஸ்வரக்ஷணத்தைக்குறித்துத்தனக்கு எவ்வித அபேக்ஷையாவது அவசியமாவது கிடையாதென்று ஸ்ரீ தேசிகன் அபிப்ராயமென்று இவர் எழுதுவது ஸ்வகல்பிதமாயும் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு விருத்தமென்பது 'த்வந்த்வம்ப்யந்யதீயம் ஸம்வத: ஸ்வஸாத்யஸ்வாதந்த்ர்யஸாத்ய:' என்கிற குமாரருடைய வ்யாக்யானத்தினாலேயே நிரஸ்தம். மேலும் 'முன் சுலோகத்திலுள்ள 'ஸாத்யே ஸோபாநவிதிதந்த்ர: ஸேவகஸ்யாஸ்ரகாதி:' என்பதை யிவரிங்கு உதாஹரிப்பதும் அதற்கு விபரீதமான அர்த்தமுரைப்பதும் அந்த சுலோகத்தில் கடைசி பாதத்தில் 'ஸ்வத்வம் ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸ்வஸ்வவதி தயா ஸேவிதோ ஹ்யாயதார்ய:' என்று தனது ஸம்பந்திதாவாய்த்தானே தன்னை பகவானிடம் சேர்ப்பிக்க வல்லர் என்றறுதியிட்டிருப்பதை மறைப்பதும், இந்த க்ரந்தத்திலும் மற்றுமுள்ள எல்லா க்ரந்தங்களிலும் ஸ்வாமி தேசிகன் ப்ரபத்தி ஸ்வநிஷ்டையாகவாவது ஆசார்யநிஷ்டையாகவாவது உக்திநிஷ்டையாகவாவது அநுஷ்டிக்கவேண்டிய யதிவிசேஷமென்று ஸ்பஷ்டமாய் ஸ்தாபப்படுத்தியிருப்பதற்கு நேர் எதிராக ந்யாய நிரபேக்ஷமின்றிப்பிடிவாதமாகப் பேசுவதும், ஸாத்விகஸாத்விகவாவிதண்டாவாதமென்றே ஸ்வஸ்திகள் நிரூபிக்கத்தகும். மேலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் ஸர்வலோகநிர்வாஹமான ப்ரபத்தி செய்தாரென்றும் அவரப்படிச் செய்த ஸந்யாஸத்தைப் பெருமாள் அங்கீகரித்துவிட்டபடியால் ததநுபந்திகள் தனிப்படத் தம் தமக்காக உபாயாநுஷ்டானம் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லையென்றும் ப்ரத்யக்ஷத அப்படிச் செய்வது ஸக்ருத்கர்தவ்யத்தை விதிக்கும் ஸாஸ்த்ரத்துக்கு விருத்தமென்றும் இவரபிப்ராயமாவென்று தெரியவேண்டும். அப்படியானால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு முன் ஆளவந்தார், நாதமுநிகள், நம்மாழ்வார் முதலிய மஹான்கள் ப்ரபத்தியை யநுஷ்டித்தபடியால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அதையநுஷ்டித்ததே ஸாஸ்த்ரவிருத்தமாய்

முடியும். அதே கணக்கில் அவருக்கு முன்னுள்ள பூர்வாசார்யர்கள் ஒவ்வொருவரும் தவறாகவே நடந்ததாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதாகும். மேலும் ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸித்தாந்தத்தில் சேர்ந்தவரெவரும் ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக யாதொரு ப்ரயத்நமும் செய்யவேண்டாம் தத்ஸம்பந்தமாத்ரமே போதும் என்பவர்கள், இதரமதஸ்தர்கள் தங்கள் மதத்தில் சேருவதாலேயே மோக்ஷம் கிடைக்கிறதென்று சொல்லும் ஸம்ப்ரதாயத்தை ஆக்ஷேபிக்க வாய் கிடையாதென்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். சாஸ்த்ரீயயதாவ்யவஸ்தைகளில் ஶ்ரத்தையும் ஆஸ்தியும் யதேஷ்டவிஹாரத்திலேயே நோக்கமும் விஞ்சியிருக்கும் இக்கலிகாலத்தில் தத்வாநபிஜ்ஞர்களான பெரும்பான்மையோருடைய மநஸ்ஸை ஸத்வத்தில் ஆவர்ஜநம்பண்ணி தந்நிஷ்டமாய் ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநத்தைப் பெறுவதற்காக இதரோபாயங்களுக்கு எவ்வித நியமமுமில்லாமல் எப்படி வர்த்தித்தபோதிலும் பசு முதலியவற்றை ரக்ஷித்து வீடு சேர்க்கவேண்டியது சொந்தக்காரன் பொறுப்பாவதுபோல் நம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டிய பொறுப்பு நம் ஸ்வாமியாகிய பகவானதேயல்லது நமக்கு அதில் எவ்விதஸம்பந்தமுமில்லை, நாம் ஸர்வதா ஆஹாரநித்ராதிவிஷயபோகநிரதர்களாகத் திரிய வடுக்கும் என்றிப்புடைகளில் உபதேசம் செய்பவர்கள் ஆராய்ச்சி 71வது பாராவில் காணப்படுகிறபடி ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களாயிருக்கும் ஆசார்யர்கள் நடத்திவரும் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநக்ரமங்கள் தேசிகன் திவ்யஸூக்திகளுக்கு நேர் விருத்தமென்றும் கேவலம் ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்காகச் செய்யப்படுபவை யென்றும் நிந்திப்பது ஸர்வமும் விபரீதமாய் நிற்கும் இக்காலத்துக்கு ஸத்ருஶமானவையே.

இனி பிராட்டியின் உபாயத்வவிஷயமாய் பரித்ராணம் 32, 33, 34 பக்கங்களில் இவர் சொல்வதைப் பராமர்சிப்போம். ஆராய்ச்சியில் 75, 76 பாராக்களில் புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் பரஸ்பரவிருத்தங்களென்றும் அது உலகத்திலும் காணலாமென்றும் எழுதியிருந்தபடியால் அதற்கு ஸமாதாநமாக நாம் நிரா

ச்ருதி 23ம் பக்கத்தில் ஶ்லோகவ்யாக்யானத்தைக்கொண்டும் இரண்டும் பிராட்டி விஷயத்தில் பொருந்துமென்று ஸ்பஷ்டமாய் நிரூபித்தோம். இதற்கு ஹேதுபுரஸ்ஸரமாக மறுப்பு ஒன்றும் கூற முடியாதாகையால் பரித்ராணத்தில் இவர் ஏற்கனவே இது விஷயமாகப் பிறரை ஜயித்ததாகப் பெருமை கூறிக்கொண்டு பெருமாளுக்கும் புருஷகாரத்வம் ஏற்படுமென்று நிஷ்கர்ஷம் செய்கிறார். இதற்கு நாம் பதிலுரைக்கவேண்டிய அவசியமிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. இவர் எழுதியுள்ளதைப் பார்த்தாலே இன்னது சொல்வதென்கிற நிச்சயமில்லாமல் முன்பின் விரோதமாய் ஏதாவது பதில் எழுதவேணுமென்று எழுதியிருப்பதாகப் புலப்படும். உபாயத்வம் உபேயநிஷ்டமாகவும் புருஷகாரத்வம் ஏகநிஷ்டமாகவும் இருப்பதால் இவர் சொல்லும் விஷயத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லையென்று நாம் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியதற்கு முதலில் அநாவஶ்யகமாக ஶங்காஶதங்களும் வ்யாக்யாநங்களும் செய்து கடைசியாக கதியில்லாமல் நாம் சொன்னதை அப்படியே ஒப்புக்கொள்வதாகவும் மேல்கேள்வி ஒன்று கேட்பதாகவும் ஆரம்பித்து பிராட்டியைப்போல் பெருமாளும் தனக்கு வேண்டியவர்களுக்காக பிராட்டியிடம் சிபார்சு செய்ய நேரிட்டால் என்ன செய்வது? அப்போது ஶாஸ்த்ரங்களில் வழி சொல்லப்படவில்லையே யென்று சொல்லி நாம் சொன்னது அசட்டுவாதமென்று யதேஷ்டமாய் தூஷிக்கிறார். இவருக்கு ஸரியானவற்றை தூஷிப்பதே இயற்கையென்பது முன்பே நன்கு விளக்கப்பட்டிருப்பதால் இங்கும் இவர் அதை வெளியிடுவது ஓர் ஆச்சர்யமில்லை. ஆனாலும் இவரது யுக்திகள் நிராதாரமானவையென்பதை மறுபடியும் நிரூபிக்கிறோம். பெருமாள் ஶிக்ஷாநுக்ரஹஸமர்த்தராகையால் குற்றம் செய்தவர் திறத்தில் அவருக்கு உபாயத்வமே அமைந்துள்ளதென்றும் பிராட்டிக்கு மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான புருஷகாரத்வம் இயல்பென்றும் ஸஹேதுகமாகிற விஶேஷோபாயத்வம் உபேயநிஷ்டமாகையால் தனக்கு ஸ்வாதாரணமான புருஷகாரத்வாகாரத்தை விட்டு பிராட்டி உபாயமான பெருமாளிடம் ஸ்வாஶ்ரயிகள்

திறத்தில் காருண்யத்தையவலம்பிக்கும்படி சிபார்சு செய்ததின் மேல் அதற்குப் பெருமாளிசைந்து இருவரும் சேர்ந்து சஹிஷ்டு ஸமவஸ்தானம் செய்வது ஸகலஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் யுக்திக்கும் லோகாநுபவத்துக்கும் நன்ருகப் பொருந்தியதே யென்பதும் நாம் சொன்னதின் கருத்து. இதற்கு இவர் சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு எவ்விதமான மறுப்பு ஏற்பட்டதென்பது தெரியவில்லை. இவர் சொல்வது யுக்தமாயிருந்தால் நாம் சொல்வது அசட்டுவார்த்தையாகும். ஆனால் இவர் சொல்வது இவருக்கே விளங்கிற்ரு வென்கிற கேள்விக்கு பதிலுரைக்க இவருக்கு வழியிராது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் இவர் பின் வருமாறு பேசுகிருர்—"இந்த அசட்டு வாதத்தைகுமாரதேசிகனே வெகுநிபுணமாகக் கண்டித்திருக்கிருர். ஸ்வஸ்தி கரீஷ்யன் ஸ்வபதே வதன்ய க்ருத்யத்வயம் ஸ்ரீயஃ। நிக்ரஹாநுக்ரஹ காரணம் காலே ஸஞ்சாரணே நிக்ரஹெள॥ என்கிற அவருடைய திவ்யஸ்ரீஸூக்தி பலகால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறதே. 'பலனளிக்கும் கார்யம் எம்பெருமானுடையதுதான். சிபார்சு செய்யும் கார்யம் பிராட்டியினுடையது' என்று இதில் சிலாசாஸனமன்ரோ செய்திருக்கிருர்" என்று. இதில் குமாரதேசிகன் என்கிற நிர்தேசம் ஸ்ரீநைனாசார்யரைக் குறிக்கிறதென்று நினைக்கிரோம். இந்த ஶ்லோகம் அவருடையதன்றென்றும் ஸ்வாமி தேசிகனே வதஶ்லோகீபாஷ்யத்திலருளிச்செய்திருக்கும் காரிகையென்றும் இவருக்குத் தெரிவிக்கிரோம். மேலும் இந்த ச்லோகத்தில் பதியின் நிக்ரஹவ்ருத்தியை ஶமிப்பது அநுக்ரஹத்தைத்தூண்டுவது என்று புருஷகாரத்வத்தின் ப்ரகாரத்வயம் பேசப்பட்டிருக்கிறதே தவிர லக்ஷ்மியின் உபாயத்வம் இந்த பக்ஷத்தைச் சேர்ந்ததல்லவாதலால அது இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கப்படவில்லை. உண்மையிபபடியிருக்க இந்த சுலோகத்தில் சிபார்சு செய்யும் கார்யம் தான் பிராட்டியினுடையதென்று சிலாசாஸனமன்ரோ செய்திருக்கிருர் என்று இவர் சொல்வது எவ்வளவு யுக்தமென்பதை கவனிக்க வேண்டும். அடுத்த பக்ஷமாகிய வதஶ்லோகீ மூன்ருவது ச்லோக வ்யாக்யாநத்தில் பிராட்டியின் ஸமவஸ்தானம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படு

வதால் அதன் ஸாஷ்யத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் உபாயத்வத்தை நிர்ணயி த்திருக்கிறார். அங்கு ஆரம்பத்திலேயே 'ஸவம் ... ஸ்வாமிகவஸள ஹ்யாஷிகம் ஸ்ருதிவாத்ய ஸெதா த்வவ ஸ்ருதஹஸவ ப்ரபத்யணீய ஸாய ஸ்கமவா லஷாய தாஸ்ம் ... உபவாதயதி- ஸம்ஷதி!' என்று எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கக்கூடிய ஸிவோபாயத்வத்தைக் கூறிப் பிறகு சிலர் இதை ஆக்ஷேபிப்பதை "நநு மொக்ஷவுஷகம் ஸமவத ஸவெதிஸவத்ரு ஸ்வாவிதம் ! ... தத்ர 'ஸம்ஸாத்யக்ஷரமெஷவாயஸி' த்யவிமெஷவவநம் ஸ்ரும்ஸாரோத்துவம் ஸ்யாத்" என்று பேசி அநஙரம் ஸமாயாந மருளிச்செய்கிறார். "மெஷவம் ! ஸ்ரீஸாகவத ஸவ யாமாமஸி ஸாவெதெநமம் உஸாம் ஹி மணோதயிழ ! நிஸாதுமிவெ மெணவ வ்யதயாநவாராயணாः' ॥ இதி வாஸ்மஹதஹத மணோதயிநிஸ்தாரணகாரணகெவ நமக்ஷீஸமாப்ரயணஸ்ய ஸ்ருதி வாதநாத...ஸவம் ஸ்மெத மத்யாரம்ஹொகது ந்யாயெந மொக்ஷோ வாயதயிகாரயொஸாவமெதநு மக்வம் உபாவஷவம்" என்று பிராட்டியின் உபாயாங்யத்தை ஸ்தாபித்து அடுத்தாப்போல் வாலஷகாரகவத்தைப்பற்றித் தனிப்படக் கூறுகிறார்— 'மொக்ஷ ஸ்ரூதெ ஹமவதி மமக்ஷுணாம் வடகதயெஷா திஷ்டதீதி வ ஸவவஸநதம்!' என்று. அதை வஸ்ஸ: தஸ்ஸாயகஃ! உபா யத்வத்தைக் குறித்து சிலருக்கிருக்கும் ஆக்ஷேபத்தையெடுத்து ஸமாதானமுரைத்தோம். வாலஷகாரகவிஷயத்தில் அவ்வித ஆக்ஷேபம் ஒருவருக்குமில்லாமல் எல்லோருமதை ஸககணமாய் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் அதைக்குறித்து விஸ்தரிப்பது அவசிய மில்லையென்று தாத்பர்யம். இக்கிவர் கடைசி வாக்யத்தை மட்டும் எடுத்து அதில் மமக்ஷுணாம் என்பதை முதலில் போட்டு வகாரத்தைத்தள்ளி மாறுபாடு செய்து 'மமக்ஷுணாம் மொக்ஷ ஸ்ரூதெ ஹமவதி மெயம் வடகதயா திஷ்டதீதி ஸவஸநதம் !' என்று உதாஹரித்திருப்பதும், இதைத் தன் பக்ஷத்துக்கு அநு கூலமான ப்ரமாணமாக 'காண்மின்' என்று பறையடிப்ப தும். ஸங்கோசமற்ற அநுஜாஶீலத்தை நன்கு விளக்குகிறது.

«ஈடுஹா வத ஃஹஜக்ஷ‍ஂ விவஸீ தஜிஷ‍ஂ ஜமக | யெநாவதூ வடுத ஸாயுாஸாயுாஷெூ ந தாஷ்‌தி ॥' என்ற மளநகவவ நஂ இங்கு நன்கு பொருந்தும். இவ்வாறு வியூமாஸகமானவற்றை யெழுதியதோடு நிற்காமல் 'இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளின் பொருளை யறிவதற்கே சக்தியற்றவர்கள் இவற்றை விமர்சித்து ஸரீஷயஂ காட்ட யூஸக்தியேது ? சக்தர்களே கிளர்ந்து கைகூப்பி நின்றபோது இவர் எவ்வளவு' என்று நம்மை நிந்தித்து வீரவாதம் பேசுகிருர். இதுவும் உநாநஹெத ாகயாஷ‍ஷ்யஸ்ய வராகாஜெஷ‍ யாகும். குமாரதேசிகன் நம் நிர்ணயத்துக்கு விரோஜமாக ஸாதித் ததாகச் சொல்லி இவர் தவறுதலாய் வத ஃஶ்லோகீஷாஷ்யத் திலிருந்து உதாஹரித்ததைப் பற்றி முன்பே கூறியிருக்கிறேம். பிராட்டியின் உவாயதுவரஷகாரகவிஷயமாய் குமாரர் எப் படி நிர்ணயித்திருக்கிருரென்பதைக்காட்ட நாம் ஒரு உதாஹரணம் கூறுவோம். இவரே முன்னெரு ப்ரகரணத்தில் ப்ரஸ்தாவம் செய் திருக்கும் நூஸதிலகரத்தின் யூயஃஶ்லோகவ்யாவ்யாநத்தில் இவ்வாறு குமாரரருளிச்செய்திருக்கிருர்—"யமா வலூ ஃஹெந யாஜிநாழ...வவஜிஹாவி லக்ஷீவிஶிஷ்வஸ்ய நாராயணஸ்ய ஶார ணதஂ ... வவஂ ஸ்ரீயொ விஶெஷண தயாஜெஜவி நொவா யெகதஹாநிஃ | யமா வொதாவஜெ தஸ்யாஃ யூாவ்ய விஶெ ஷணதெஜவி யூாவ்யவஹாதஂ ந யூஸஜ்யதெ, வவஂ வஸூ வநுவஜெஜவி உவயாகதவிஶெஷணஸ்காஜெ ந யூாவகவி தஜிதி ந கஶிவிஜொயஃ கந்தூாஹிநிவெஶாக... கூஸ்ரீதாநாஂ ஜொஷஂ ஹிநவிதாஂஶ ஜூாநாஜிவிமுவெணஃ வரிவகயதி | ஸாவ வரஃவெருரஷவாரஷகாரதயா ஜெதஸஃரஶீயதெ | ஷூயஸ தெஷாஂ ரக்ஷணாயமுஂ ஸவமுஶரண்யஸ ஹமவஜஃஶ்ரு யதி | ஶூஶுஜெ வ—'லக்ஷ்ா ஸஹ ஹுஷீகெஶொ ஜெவ்யா காருண்யருவயா | ரக்ஷகஸ்ஸவமுவிஜாஜெ வெஜாஜெஜவி வ ணீயதெ' உதி | ததஶ் ஸவமுஶெஷீ ஸ்ரீயஃவதிரெவ ரக்ஷகஃ உதிவிஜழ |" என்று. இப்படி திவ்யதம்பதிகளிருவரும்சேர்ந்தே ரக்ஷகராவார் என்று ஈயூகஂவ்யமாய்ச் செய்துள்ள நிர்ணயம்

ஶிஷ்டாஶாஸநமா, அல்லது இவர் இக்குமக்குமுள்ள வாக்யஸம்ப ங்களை அவைகளின் பூர்வோத்தரஸந்தர்ப்பத்தை மறைத்து மாற்றிப் புணைத்துப் பொய்யாகக் கல்பநம் செய்திருப்பது ஶிஷ்டா ஶாஸநமா, என்பதை புத்திமான்கள் கவனிக்கவேண்டும். இப்படி குமாரர் வ்யாக்யாநம் செய்த ந்யாஸதிலகஶ்லோகத்தில் 'புருஷத் வே தத்குணவதி ஶரணாகதவிஶிஷ்டவிஷயா' என்றும் ஸ்ரீஸூக்தி யில் 'உத்ஸ்ருஷ்டம் ஜநநி ஸஜந்தாஸ்ஸிந்தாவாயிகா ஸ்ருஷ்டி ர்பிதே ஸவிஷீ யாவயோகே ஸ்வஸ்தியோமாஸ' என்றுமி ருப்பதால் ஸ்ரீஸவிஸ்ஸபர்ணமாகிற இந்த ஸஹாயஜத்தில் ஸம்புடாநமாய் நிற்பவர்கள் திவ்யதம்பதிகளிருவருமே யென்று தேறி நிற்பது ஸர்வஸ்பஷ்டம். தவிரவும் 'ஶரணாகதி நிவேதாநு ஷ்டாநு' என்கிற நிவர்தநத்தால் ஸர்வாவஸ்தைநீயென்று ஸித்திப்பதால் 'ஸர்வாவஸ்தையோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தவனுக்கு ஸமாநயோகணியாவதால் உபாயத் தில் ஸ்வயம் ஸ்வதஸ்ஸித்தம். இப்படிக் கொள்ளாதவர் பிராட்டியை ஸ்ரீஶப்தத்தைபிட்டு வ்யவஹரிக்க உரிமையில்லாதவராவார்.

மேலும் ஸ்ரீபராஶரபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீகுண ரத்நகோஶத்தில் 32வது சுலோகத்தில் 'தவ பகவத ஶ்வஶ்சக ஸாதாரணா குணாளஶ:' என்று இருவருக்கும் பொதுவான குணங்களை கணநம் செய்கையில் ப்ரணதவரணப்ரேமக்ஷேமங்கரத்வ ப்ரமுகா:' என்றவிடத்தில் ஸ்ருதியில் 'யஸ்யைவைஷ வ்ருணு தே' என்று ஸூக்தியை விவரிக்கும் வாக்யத்தை ப்ரணதவரணபத த்தால் ஸூசித்ததே உபாயஸம்பந்தத்தில் பகவானுக்குப் போல் லக்ஷ்மிக்கும் ஸ்வயமுண்டென்பதை ஸாதிக்கிறது. க்ஷேமங் கரத்வ ஶப்தமும் இதை ஸ்வீகரிக்கிறது. மேலும் 28வது சுலோகத் தில் 'தத்ஸம்பந்தாத்வா ந வ்யுபஹசதே ஸ்ருதிரபி' என்றதால் பகவானைச்சொல்லுமிடங்களிலெல்லாம் பிராட்டியை யும் சேர்ந்தநுஸந்திக்கவேணுமென்கிற நியமம் ஏற்படுவதால் இரு வருமே ஸ்வோபாயமாகிறார்கள் என்பது நிஸ்ஸந்தேஹம். இவ்விதமே பட்டருடைய ஶிஷ்யரான நஞ்ஜீயரும் தமது ஸ்ரீஸூக்திபாஷ்ய

த்தில் 'ஸம்ஸ்ரீ ஸர்வஹிதாநாம்' என்பதை வ்யாக்யாநம் செய்யும்போது உபஸ்ருஹ்ணாந்யபி தேவ்யா: பதிதர்ஷோபா ஸ்வய ஸ்வரூபாதேந தயோ: ஸர்வஹிதேஸ்வரத்வாதிஸாம்யம் த்ரூயீகரோதி। யதா பகவத் ஸேநாநீ ஸேஷபூர்வஜனோ வேதா நித்யம் தத்பூர்வதிஷ்டீ' இதி। வ்யாக்யாதம்:— ஸர்வ ஸ்வரூபஸ்வபாவவிசிஷ்டா, நித்யம் ஸர்வகாலேஷு தத்பூர்வதிஷ்டீ தத்வேந பகவாநாவ்ருதே। தத்பூர்: சரீரகாய்யாயபத ஷுயவிவக்ஷிதகாரணஸ்வாவாய்யஸ்வரவாயஸ்வாபேயஸ்வஸர்வா த்ரயர்ந்திஸ்வஸர்வசரீரிஸ்வாதயோ யத்ர: தேவ்யா அபி யத்ர இதி தத்பூர்வதிஷ்டீ இத்யர்த்த:" என்று ஸம்சயவிபர்யயங்களுக்குச் சிறிதும் இடமில்லாமல் விசதீகரித்திருக்கிறார். ஆகையால் ஸ்ரீபட்டர் தத்வஜ்ஞர் முதலிய ஸர்வஸஜ்ஜம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகர்களுக்கும் இவ்விஷயத்தில் மற்றுமுள்ளவெல்லா தத்வார்த்தங்களில் போல் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுள்ளமே அபிப்ரேதமென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. இதற்கு மாறாக அவரவர் மனம் போனபடி கற்போத்யங்கள் செய்வது தத்வஜ்ஞர்கள் மநஸ்ஸுக்கு ஒருக்காலுமிசையாது. இவ்விஷயத்தில் வக்தவ்யாம்சவிஸ்தாரம் ஸ்ரீந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ஸம்ஸாரவிமோக்ஷாவஸாநத்திலும் அதற்கு ஸ்ரீ திருப்புட்குழி ஸ்வாமி அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநத்திலும் கண்டுகொள்வது.

மேலும் ஓர் முக்யமான கேள்விக்கு இவர் பதில் சொல்லவேண்டியவராகிறார். பரித்ராணம் 26, 27, 28 பக்கங்களில் இவர் கேசவந்தோஷஹோஹ்யந என்பதை வெகு ஊக்கத்துடன் ஸாதிக்கிறார். இவ்விஷயம் உபநிஷத்துக்களிலும் தேசிகதிவ்யஸூக்திகளிலும் பேரி முழங்கப்பெற்ற விஷயம் என்றும் சொல்லுகிறார். இவர் ஆராய்ச்சி 34வது பாராவில் அபராதிகள் பேரில் பிராட்டி குற்றம் சாட்டியும் பெருமாள் அதைப்புறக்கணித்துத் தாம் அவர்களுடைய குற்றங்களையெல்லாம் தனக்கு உகப்பாக அங்கீகரித்து ஆநந்தமடைவதாகச்சொல்லி, குற்றத்தை 'நன்றன்று' என்று ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்திருப்பதைக் கண்டிக்கிறார். இவையெல்லாவற்றி

விருந்தும் என்னதேறுகிறதென்றால் பிராட்டி குற்றம் செய்தவர்கள்பேரில் குற்றம் சாட்டும் அதிகாரத்தை வஹிப்பவள் என்றும் பெருமாள் அதை கவனியாமல் குற்றங்களை பரமபோக்யமாகவநுபவித்தாநந்தித்துக் குற்றவாளிகளைத் தனக்கு மஹோபகாரிகளாகக்கொண்டாடுபவரென்றும் ஸித்திக்கிறது. இத்தாலிவர் மதத்தில் புருஷகாரகத்வஶக்தியே இல்லாததுபற்றிப் பிராட்டிக்கு போலீஸ்காரத்வமே ஸித்திப்பதால் இவர் ஏன் பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமே உண்டு என்று ஸாதிக்கவ்யாமோஹம் கொள்ளுகிறாரோ தெரியவில்லை. மற்றுமோர் முக்கியமான விஷயம் இங்கு சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. விஷ்ணுபத்நீ என்றும் ஸ்ரீபத்நீ (ஸ்ரீஸ்ய ஸர்வேஶ்வரஸ்ய பத்நீ) என்றும் பிராட்டிக்கு ஸாதாரண வ்யபதேஶங்கள் ச்ருதிஸித்தங்களானவை. பத்நீ என்கிற ஶப்தம் 'பத்யுர்நோ யஜ்ஞஸம்யோகே' என்கிற பாணிநிஸூத்ரப்படி யஜ்ஞத்தில் பதியுடன் ஸஹாயிக்யதையாயிருப்பதைக் குறிக்கிறது. 'பதிஶப்தஸ்ய நகாராதேஶ: ஸ்யாத் யஜ்ஞஸம்பந்தே । தம்பத்யோ: ஸஹாதிகாராத்' என்பது இதன் விவரணம். 'ஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணயஜ்ஞே ஸஹதர்மசாரிணீ' என்பது நஞ்சீயரின் ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யம். ச்ருதிஸித்தமான பத்நீத்வம் 'ஸஹதர்மசரீ தவ' என்கிற ஜநகவாக்யத்தால் உபப்ரும்ஹிதம். விநதவிவிய ஸ்ரௌதவ்ரதாபேக்ஷைகளிலுந்து பத்நீஸஹாயமில்லாமல் தாம்பத்ய ஸ்ரீபேக்ஷக்கு ஸந்தர்ப்பனேயாவதைகையால் ஶ்ரிதமோக்ஷப்ரதாநரூபமஹாயஜ்ஞத்தில் லக்ஷ்மிக்கு அந்வயமில்லையென்றால் இந்த யஜ்ஞத்துக்கு ஸ்வரூபமே ஸித்திக்காது, பகவானுக்கு ததாதிகாரமும் வாய்க்காது. ஆகவே இங்கு நம்மால் விசாரிக்கப்படும் இவருடைய க்ரந்தமாகிய ஸத்ஸம்ப்ரதாயபரித்ராணத்தால் பகவானுபாயதசையில் பத்நீவிரஹிதனவதுபற்றி திவ்யதம்பதிகளால் வ்யதிரஹிக்கவேண்டிய ஶ்ருதஹவிஸ்ஸை ஸ்வீகரிக்கவாவது திவ்யதம்பதிகள் சேர்ந்து நிர்வஹிக்கவேண்டிய மோக்ஷப்ரதாநயஜ்ஞத்தில் ஸ்வீகரிக்கவாவது பகவானுக்கு இயல்பு இல்லாமற்போவதால் மோக்ஷம் என்கிற பரமபுருஷார்த்தமே உத்ஸந்நமாய்

விவிதஸம்பந்தங்களும் ஸம்ஸாரத்திலேயே உழன்றுழிவதே ப்ராப்யமென்கிற ஸம்ப்ரதாயமே ஸர்வஸம்மதமாகிறதென்பது நிஸ்ஸம்சயம் ।

மேலும் 'உபயாதிஷ்டானம் ஏகம் சேஷித்வம்' இத்யாதிகளிற்படி பரசேஷித்வமும் 'அஸ்யேசாநா ஜகத இதி தைத்திரீயகே யாம் ஸ்ருதிம்' இத்யாதிகளிற்படி பரசேஷத்வமும் உபயநிஷ்டமென்று தேறியபிறகு பரரக்ஷகத்வமும் உபயநிஷ்டமாயிருப்பது அவச்யம்பாவியாகிறது. அந்யதா ஐச்வர்யம் ப்ரஸம்சிக்கும். ஆகையால் இம்மூன்று ஆகாரங்களில் எதை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் மற்ற இரண்டும் அயத்நஸித்தமென்பது நிஸ்ஸம்சயம். இதைக்கொண்டே ஸ்ரீஸூக்தியில் 'உத்தஸ்த்வம் ஜநநி ஸஜ்ஜதோரஜ்ஜிதோபாயிதாஸ: ப்ரத்யஹ்நிவேதிஷி யாபயோரக்ஷேஷிதயோர்நாஸ' என்று அக்ஷேசிதயோர் நிரூபாயிகாரக்ஷைக்யத்துக்கு ஹேதுவாகக்கூறப்பட்டது. தவிர காணகாணிகள் போலும் ப்ராப்ராவான்கள் போலும் திவ்யதம்பதிகளின் ஸ்வரூபங்கள் பரஸ்பரஸாபேக்ஷமாக பரஸ்பரவ்யாப்தமாயிருப்பதுபற்றி ஸகலாவஸ்தைகளிலும் நித்யாநபாயிநியாயிருக்கும் பிராட்டிக்கு உபாயத்தில் அந்வயம் அவர்ஜநீயமென்பது ஸுஸ்பஷ்டம். இது விஷயத்தில் விசேஷத்தில் பகவான் சக்ரவர்த்தித்திருமகனாக அவதரித்து ராவணவதாநந்தரம் திருவயோத்தியில் ஜகதீசாம்ராஜ்யத்தை ஸ்வீகரிக்கும்போது 'ராமம் ரத்நமயே பீடே ஸஹஸீதம் ந்யவேசயத்' என்றபடி ஸீதாதேவியுடன் பட்டாபிஷேகம் கண்டருளியதே நிதர்சநமாகும். ஆகையால் உபாயகோடியில் பிராட்டிக்கு அந்வயமில்லையென்று கூறுவது பட்டாபிஷேகபீடத்திலிருந்து ஸீதாதேவியை யப்புறப்படுத்துவதோடொக்குமாதலால் இது பஞ்சவடீவநாச்ரமத்திலிருந்தவளைத் தூக்கிப்போனதைவிடப் பல மடங்கதிகமான பாதகமேயாகும். ஆனால் தோஷபோக்யனுக்கிதுவும் ப்ரீத்யாவஹமேயென்றிவர் பெருமை பேசினல் நமக்கு வாய்திறக்க வழியில்லை.

இனி ப்ரதிபத்துபவணுத்வம் என்கிற விஷயத்தைப் பார

மர்சிப்போம். இதிலும் இவர் மற்றவைகளிற்போலவே ஏற்கனவே க்ரந்தங்களெழுதி எல்லோரையும் வாயடக்கிவிட்டதாகப் பெருமை பேசுகிறார். அதைப்பற்றிப் பிறகு விசாரிப்போம். இப்போது ப்ரஸ்தாவத்திலுள்ள பத்ரிகைகளில் இவரெழுதியிருப்பது எவ்வாறிருக்கிறதென்பதை முதலில் பரீக்ஷிப்போம்.

ஆராய்ச்சியில் 27, 28, 29 பாராக்களில் இவ்விஷயம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ஸாராம்சத்தை தேசிகன் அறியவில்லையென்பதை நிரூபிப்பதற்காக உபந்யஸிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வுபந்யாஸத்தின் முடிவில் தேசிகனுடைய ஸ்ரீபாஷ்யஜ்ஞாநத்தைப்பற்றி 'தண்டாமரையினுடன்பிறந்தே தண்டேனுகராமண்டூகம்' என்றாற்போலஸ்ரீபாஷ்யத்தை இரவும்பகலும் உருப்போட்டும் அதிலுள்ள ஸாரத்தையுட்கொள்ள உரிமையில்லையாயிற்றே மற்றையோர்க்கு' என்று விஜ்ஞம் செய்திருக்கிறார் இந்த [illegible] ஸ்ரீஸூக்திரஹோவஹோமநிரதர். இப்படி ஆராய்ச்சியில் தேசிகனுடைய ஸ்ரீபாஷ்யஜ்ஞாநத்தை ஸாதிப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து விரிவான உபந்யாஸமெழுதினவர் அடுத்தாப்போல் விளக்கத்தில் 7வது பக்கத்திலும் ரஸத்தில் 16வது பக்கத்திலும், பரித்ராணத்தில் 17, 18, 19 பக்கங்களிலும் ஸ்ரீதேசிகன் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸரியான ஸரணியில் அதாவது இவருடையவபிப்ராயத்துக்கிணங்கவே ஸ்பஷ்டமாயும் விஸ்தாரமாயும் ப்ரமாணபுரஸ்ஸரமாயும் உபபாதநம் செய்து நிஷ்கர்ஷித்திருப்பதாகவும் அதற்கு மாறாக ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் யாதொரு ப்ரமாணமும் காண்பிக்காமல் கேவலம் தர்க்கபாண்டித்யத்தைக்கொண்டு வேறுவிதமாகச் சொல்லிவிட்டதாகவும் எழுதியிருக்கிறார். இதனால் தேசிகனுடைய ஜ்ஞாநத்தை ஸ்தாபிப்பதாகச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைத் தானே நிரஸித்ததாயிற்று. ஆராய்ச்சியில் இவ்விஷயம் ப்ரஸக்தமானதற்குக் காரணம் ராமஸ்வாமி அய்யங்கார் தேசிகனுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அதிகமான தேர்ச்சியென்றும் அவருக்கு ஸமகாலத்தில் ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்த மற்றுமாசார்யர்களுக்கு அவ்வளவு தேர்ச்சியில்லையென்றும் சொல்

லியிருப்பதாகவும் அது உண்மைக்குவிரோதமென்றும் தேசிகனுக்குத்தான் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஞானமில்லையென்றும் மற்றவாசார்யர்கள் அதில் சிறந்த ஞானம் வாய்ந்தவர்களென்றும் ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென்பதே. இப்படி ஆராய்ச்சியில் செய்த ப்ரதிக்ஞைக்கு விரோதமாக இவ்விஷயத்தில் தேசிகன் ஸரியான வழியிலேயே ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் எழுதியுள்ளாரென்றதால் தேசிகனுக்கு அஜ்ஞாநத்தை ஆரோபிக்க முன்வந்த யத்நம் மோகமாய்விட்டது. இத்தால் ஆராய்ச்சியில் இந்த ப்ரஸ்தாவமே நிராஸ்பதமென்று தேறுகிறது. இனி இவர் என்ன சொல்லக்கூடுமென்றால் தேசிகன் ப்ரமாதத்தாலோ விப்ரலிப்ஸையாலோ தான் நிர்ணயித்ததற்கு விருத்தமாகவே ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் கூறியிருக்கிறார் என்று. இதையும் ஸ்வபக்ஷத்தைக்கொண்டு தேசிகன் சொல்லியிருப்பதாகச் சொன்னதினாலேயே ஸூசிப்பித்திருக்கிறார். தான் சொல்லும் விஷயங்கள் பரஸ்பரவிருத்தமாயிருப்பது தெரிந்தே பிறகு தப்பித்துக்கொள்வதற்காகச் சில விகல்பங்களை ப்ரஸஞ்ஜித்து வைப்பது இவருடைய வசனநடையில் பலவிடங்களில் புலப்படுகிறது. அது எப்படியிருந்தபோதிலும் ஸ்ரீதேசிகன் ப்ரமப்ரமாதவிப்ரலம்பவர்ஜிதரென்பதை இவர் தவிர வேறு எவரும் ஆக்ஷேபிக்க முன் வரார். மேலும் ஸ்வாமி தேசிகன் தானே ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் விரிவாக ஸ்தாபித்த விஷயத்துக்கு மாறாக ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸாதிப்பதற்கு என்ன காரணமென்றும் இவர் சொல்லவேண்டும். இவர் சொல்லுகிறபடி இவ்விஷயம் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ஸாக்ஷாத்விஹிதமாயிருப்பதுடன் தேசிகனும் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் இதை விவரமாக நிரூபித்திருந்தால் அவர் புத்தியில் இது நிஸ்ஸம்ஶயமாக நிஷ்க்ருஷ்டமான விஷயமென்பதற்கு ஆக்ஷேபமில்லை. இப்படியிருக்க இந்நிஷ்கர்ஷத்துக்கு எதிர்நடையாக ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் அவரே வேறுவிதமாய் ஸாதித்தாரென்பது எப்படிப் பொருந்துமோ தெரியவில்லை. ஆகையால் இவர் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநவசனங்களையும் ஸ்ரீபாஷ்யார்த்தத்தையும் ஸரியாக அறியவில்லையென்றே நிஶ்சயிக்கவேண்டிவருகிறது.

இதையே இனி நிரூபிப்போம். இவர் எழுதியுள்ளதில் மற்றொரு முரண்பாடும் காணப்படுகிறது. விளக்கம் 7 வது பக்கத்தில் எம்பெருமானுக்கு வஸ்துதோறும் ஸர்வவஸ்துவ்யாப்திரூபமான வ்யாப்தியானது அந்தர்யாமி ப்ராம்மணாதிகளிலே அமைக்க முடியாதபடி தேறியிருப்பது என்று அறுதியிட்டு இவரே பரித்ராணம் 21, 22 பக்கங்களில் ஸர்வவஸ்துநிஷ்டத்வம் ச்ருதிவசநங்களில் இருப்பதாக நான் ப்ரமித்ததாகவும் ச்ருதியில் இந்த ப்ரஸ்தாவமில்லையென்றும் அந்தர்பஹிச்ச வ்யாபித்து நிற்கிறான் என்பதுமட்டில்தான் உபநிஷத்வாக்யங்களில் இருப்பதாகவும் ஸர்வவஸ்துநிஷ்ட: என்பது ஆசார்யர்களின் க்ரந்தங்களில் தான் இருப்பதாகவும் இவ்விரண்டின் ஸம்பந்தத்தை நிர்வஹிக்க ஆலோசிப்பதே நிஷ்ப்ரயோஜநமென்றும் உபேக்ஷிக்கிறார். இதன் ஸாமஞ்ஜஸ்யம் நமக்குப் புலப்படவில்லை. முதலில் ச்ருதிஸித்தமென்று சொல்லிப் பிறகு இவ்விஷயம் ச்ருதிவாக்யங்களிலில்லையென்கிற விரோதம் ஒருபுறமிருக்க ஆசார்யர்களின் நிர்வாஹம் ச்ருதிவாக்யத்துக்குப் பொருந்தியதா இல்லையா வென்கிற ஆலோசனையே ப்ரஸக்தியில்லாததென்று இவர் கூறுவதும் இவரே பரித்ராணம் 10 வது பக்கத்தில் அவர்களுடைய உக்திகளில் அஸாரமாகத் தோன்றுபவற்றை எடுத்துரைக்கவும் ஸாத்யம், என்றதற்கு விரோதிக்கிறது. மேலும் ச்ருதிவசநம் இவ்விஷயத்திலில்லையென்றபிறகு 'ச்ருதேஸ்து ச்ப்தமூலத்வாத்' என்கிறஸூத்ரமே இங்கு நிரவகாசமென்று ஸித்திப்பதால் இந்த ஸூத்ரத்தையும் இதின் பாஷ்யத்தையும் கொண்டு இவ்விஷயத்தில் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் தேசிகன் ஸாதித்ததை ஆக்ஷேபிப்பது எவ்வாறு பொருந்தும் என்பது தெரியவில்லை.

இனி ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்துக்கும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்துக்கும் எவ்விதவிரோதமுமில்லையென்பதை நிரூபிக்கிறோம். இவர் தனக்கு ஸாதகமான ப்ரமாணமாகக்கொள்ளும் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநவாக்யாநமந்வசிஷ்டம் பின்வருமாறு—விஶேஷ்ய ஶரீரதிஷ்ட வசிஷ்டவைவ ஸம்ஶ்வா:। ஸ்ராவதிவஶாவதிஷ்டேத்யா

[illegible] புராணவசநைஶ்ச ஜீவவ்யவஹித இதி விஶேஷ: । தத ஏவ ஸர்வத்ராபி ப்ரமாணமேவ । அந்யத்ர விப்ரதிபந்நஸ்ய அந்யத்ர ப்ரமாணகம் ந ஸ்யாதிதி சேத் ; கிமிதம் ப்ரமாணகம் நிர்திஶ்யதே ? கிமத்ரைவ விப்ரதிபந்நகம் ? கிமத்ர ப்ரமாண [illegible] விஷயகம் ? கிம் வாऽத்ர ப்ரமாணகார்யஜநநஸாமர்த்யம் ? கிம் வாऽத்ர ஸத்குணவிஶிஷ்டகம் ? நாத்ய: ; [illegible] பர்யவஸாநாத், ந த்விதீய: ... ... ந ச த்ருதீய: ; [illegible] நிஷேதவைஶிஷ்ட்யகத்வாத் । [illegible] விரோதாபாவாத்...; நாபி சதுர்த்த: [illegible] । [illegible] ப்ரமாணம் [illegible] ।

இங்கு (ஸம்ஶயபரிச்சேதத்தில்) பகவானுடைய அஸாதாரண லக்ஷணங்களை விசாரிக்கையில் த்ரிமூர்த்திஸாம்யைக்யாத்ம்ய வ்யுத்பத்திபக்ஷங்கள் தவறென்றும் விஷ்ணுவே பரமாத்மாவென்றும் கூறிப் பிறகு மூன்று மூர்த்திகளில் ஒருவரான விஷ்ணுவே பரமாத்மாவாகில் மற்றவிரண்டு மூர்த்திகளாகிய ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் எவ்விதமான ஸம்பந்தம், ஜந்மாத்யஸ்ய யத: என்ற ப்ரஹ்மலக்ஷணத்தில் யத: என்றதில் பஞ்சமீ தஸில்ப்ரத்யயத்தால் யேப்ய: என்று பஹுவசநம் விவக்ஷிக்கப்பட்டதாகக்கொண்டால் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரரூபமான தனித்தனி அதிகாரத்தை வஹிக்குமிம்மூவர்களும் சேர்ந்து ப்ரஹ்மமென்று தோற்றுவதால் இம்மூவரில் விஷ்ணுமாத்ரம் எப்படி பரமாத்மாவாகுவார், என்பது முதலான சங்கைகளைத் தீர்க்க இந்த விசாரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் முதலெடுப்பில் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிக்ருத் பரிபூர்ண: ஸர்வேஶ்வர: என்று கூறியதால் மும்மூர்த்திகளும் சேர்ந்தே பகவத்ஸ்வரூபம் என்கிற சங்கை தீர்க்கப்பட்டது. அதாவது—இத்தால் தனித்தனியே ஒவ்வொரு

மூர்த்தியிலும் பகவான் பூர்ணமாகவே இருக்கிறார் என்று தேறுவதால் பகவான் இம்மூர்த்திகள் மூன்றிலும் சேர்ந்தே இருக்கிறார் என்பது நிராகரிக்கப்பட்டது. இதுதான் ஸ்ரீராமாநுஜஸ்வாமி 'ஸவிஶேஷணம் ஸர்வத்ர இதி ப்ரத்யேகவ்ருத்த்யபிப்ராய:। ந த்வித்வாதிவத் வ்யாஸஜ்யவ்ருத்திபாவ:' என்றும் ஸ்ரீ திருப்புட்குழி ஸ்வாமியும் இதையொட்டியே 'ஸவிஶேஷணம் இதி ப்ரத்யேகவ்ருத்த்யா வர்த்ததே, ந த்வித்வாதிவத் வ்யாஸஜ்யத்வாபிப்ராய:' என்றும் வ்யாக்யானம் செய்தருளியிருப்பதின் தாத்பர்யம். ஒரு தர்மம் பலவற்றில் ஸம்பந்தமுடையதாயிருந்தால் அந்த ஸம்பந்தத்தை வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தி யென்றும் அவ்யாஸஜ்யவ்ருத்தி அல்லது ப்ரத்யேகவ்ருத்தி யல்லது ஸமஸ்தவ்ருத்தி யென்றும் இரு வகையாகப் பிரித்து வ்யவஹரிப்பது நையாயிகஸரணீ. ஒன்றுக்குமேற்பட்ட த்வித்வாதிஸங்க்யைகளைக்கொண்டு வஸ்துக்களை வ்யவஹரிக்கவேண்டுமானால் அந்தந்த ஸங்க்யைகளுக்கனுகுணமாக வஸ்துக்களைச்சேர்த்து வ்யவஹரிக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுவதால் த்வித்வாதிகள் வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தியென்று நையாயிகர் கூறுவர். அப்படியன்றி ஒரே பதார்த்தம் பலவஸ்துக்களில் ஸம்பந்தப்பட்டிருந்தபோதிலும் அதை வ்யவஹரிப்பதற்காக இது ஸம்பந்தப்பட்ட வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் சேர்த்து விவக்ஷிக்கவேண்டிய அவசியமில்லாமல் ஒவ்வொரு வஸ்துவைக்கொண்டே அதைப் பூர்ணமாக வ்யவஹரிக்கக்கூடுமானால் அதை அவ்யாஸஜ்யவ்ருத்தி அல்லது ப்ரத்யேகவ்ருத்தி அல்லது ஸமஸ்தவ்ருத்தி யென்று கூறுவர்கள். ஜாதி யென்பது இவ்வகுப்பில் சேர்ந்தது. கோத்வம் என்கிற ஜாதியானது எல்லா கோக்களிலும் அதாவது இப்போதுள்ளவை முன்னிருந்தவை இனி உண்டாகக்கூடியவை ஆகிய ஸமஸ்த கோவ்யக்திகளிலும் ஸம்பந்தப்பட்டிருந்தபோதிலும் தத்ப்ரயுக்த வ்யவஹாரத்தை ஒரு கோவ்யக்தியைக் குறிப்பிட்டே இது கோ வென்று வ்யக்த்யந்தரநிரபேக்ஷமாகச் செய்யக்கூடுமாகையால் இந்த ஜாதி என்ற பதார்த்தம் அவ்யாஸஜ்யவ்ருத்தி அல்லது ப்ரத்யேகவ்ருத்தி அல்லது ஸமஸ்தவ்ருத்தி யெனப்படும். இதனால்

ஜாதி என்பது தான் ஸம்பந்தித்த ஒவ்வொரு வ்யக்தியிலும் வ்யக்த்யந்தரநிரபேக்ஷமாக ஸர்வவ்யவஹாரயோக்யமாயிருக்கிறதென்பதே தவிர வ்யக்திதோறும் ஸ்வரூபஸமாப்தியை அடைந்திருக்கிறதென்பதல்ல. இங்கு ஸர்வ, ஸமஸ்த, நிகில, முதலிய பதங்கள் அந்யாபேக்ஷையின்றியே வ்யவஹாரயோக்யதைக்கு வேண்டிய பூர்த்தியைக்குறிக்கிறதே தவிர ஸ்வரூபஸமாப்தியைக் குறிக்கமாட்டாது. ந்யாயஶாஸ்த்ரமறிந்தவர் அப்படி ஒருக்காலும் கொள்ளமாட்டார்கள். மேலும் அப்படிக்கொள்வது ப்ரத்யக்ஷவிரோதமுமாகும். ஏனென்றால் முன்சொன்னபடி கோத்வம் என்பது முக்காலத்திலுமுள்ள ஸமஸ்த கோக்களிலும் ஸம்பந்தமுடையதாகையால் அதின் ஸ்வரூபம் அவைகள் எல்லாவற்றிலும் இருக்க அது ஒன்றிலேயே ஸமாப்தம் அதாவது முடிந்துவிட்டது என்று சொல்வது சிறிதும் ஒவ்வாது. ஆகையால் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்ட ஸமஸ்த நிகில முதலிய பூர்த்திவாசகமான பதங்கள் முன்கூறியபடி ப்ரத்யேகம் வ்யவஹாரார்ஹதாவாதகமான ஸமஷ்டியையே விவக்ஷிக்கின்றனவென்பது நிஸ்ஸம்ஶயம். இவ்விதமான ஷ சப்தப்ரயோகத்தின் தாத்பர்யத்தை அறியாமையே இப்போது ப்ரஸக்தமாயிருக்கும் ப்ரதிவஸ்து ஸர்வஶப்தஶங்கைக்கு ஆஸ்பதமென்று நிர்ணயிப்பது மிகவும் உசிதம். இவ்வித சங்கைகளை நிவர்த்திப்பதற்காகவே ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந வ்யாக்யானத்தில் ஸர்வஶப்த ஸ்வவ என்றதற்கு ஸமஸ்தவத்தே என்றதோடு நிறுத்திக்கொள்ளாமல் ந து வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தய: என்று வ்யாவ்ருத்தியும் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஸமஸ்த ஶப்தம் அவ்யாஸஜ்ய என்பதற்கு ஸமஸ்தம் என்பது ஸ்பஷ்டம். இவ்வர்த்தம் வேதாந்ததீபத்திலுள்ள க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திர்நிரவயவத்வ ஶப்தகோபோ வா’ என்ற ஸூத்ர, வ்யாக்யானவழியால் ஸ்வீகரிக்கப்படுகிறது. அது பின்வருமாறு: ப்ரஹ்மணோ ஜகத்காரணத்வம் ஸம்பவதி நேதி ஸம்ஶய:, ந ஸம்பவதீதி பூர்வ: பக்ஷ: நிரவயவஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ஜகதுபாதானத்வே க்ருத்ஸ்நஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ஜகதாகாரேண பரிணாமப்ரஸங்காத், தத்பரிஜிஹீர்ஷயா

ஸாவயவஸ்யைவ கார்யத்வாப்⁴யுபக³மே காரணத³ஶாயாம் நிரவயவத்வாதி³ ஶப்³தோ³ பா³த்⁴யேத। யத்³யபி ஸூக்ஷ்மசித³சித்³வஸ்துஶரீரம் ப்³ரஹ்ம காரணம் ஸ்தூ²லசித³சித்³வஸ்துஶரீரம் கார்யமிதி த்வயாऽப்⁴யுபக³ம்யதே। ததா²பி ஶரீரபூ⁴தஸ்யாபி கார்யத்வாப்⁴யுபக³மாத் க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திர் நிரவயவஶப்³த³பா³தோ⁴ வா। நாநாத்வஸ்ய ஸகலேதரவிஸஜாதீயம் ப்³ரஹ்ம நிரவயவமபி கார்யஞ்ச ப⁴வதி அந்யச்ச ப⁴வதீதி பரித்³ருஷ்டவஸ்துவாத³ம் ந தத்ர ப்ரஸஜ்யதே। யதா² ஜாதிவாதி³நோ ஜாதிரேகைவாக²ண்டா³நேகேஷு பிண்டே³ஷ்வவிப⁴க்தா அஶேஷேண அநந்தேஷ்வபி பரிஸமாப்யைவ வர்ததே ந தத்ர உதஸ்தவஸ்துவாதோ³ த்³ருஷ்ட இதி। அத: ப்³ரஹ்மணோ ஜக³த்காரணத்வம் ஸம்ப⁴வத்யேவ" இங்கு க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திரித்யாதியான ஸூத்ரத்தில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்தின் தாத்பர்யமும் இதற்கு ஸமாதானமாயுள்ள ச்ருதேஸ்து ஶப்³த³மூலத்வாத் என்கிற அடுத்த ஸூத்ரத்தின் தாத்பர்யமும் விசதீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பூர்வபக்ஷம் நையாயிகஸித்தாந்தஸாரமாய் ஏற்பட்டது. இது பரித்ராணம் 17வது பக்கத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்ட ஈடுப்ரவேசத்துக்கு மணவாளமாமுனிகள் செய்திருக்கும் வ்யாக்யாநத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவிஷயம். ஜகத்துக்கு ப்³ரஹ்மம் நிமித்தகாரணமேயன்றி உபாதாநகாரணமில்லையென்கிற ஸித்தாந்தத்தைக்கைக்கொண்ட நையாயிகர்கள் உபாதாநகாரணமும் நிமித்தகாரணமும் ப்³ரஹ்மமேயென்கிற வேதாந்திகளின் நிர்ணயத்துக்கு அபஸித்தி கூறுவதற்காகக் கிளப்பிய ஹேத்வாபாஸமிது. இவ்வாதத்தை க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திரித்யாதியான முதல்ஸூத்ரத்தில் ஸூத்ரகாரர் ப்ரஸ்தாவித்துப் பின்பு ச்ருதேஸ்த்வித்யாதியான அடுத்த ஸூத்ரத்தால் பரிஹரிக்கிறார். ப்ராயேண குலாலன், ம்ருத்பிண்டம், கடம் என்ற த்ருஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு கார்யகாரணபாவாதிகளை உபபாதநம் செய்வது நையாயிகஸரணியாகையால் அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டே இந்த வாதம் கிளப்பப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி ஒரு ம்ருத்பிண்டத்திலிருந்து பல பாண்டங்கள் செய்யப்பட்டால் அதின் சிற்சில அம்சங்கள்தான் ஒவ்வொன்றிலும் சேரு

மேதவிர முழுதும் சேரமாட்டாதோ அப்படியே ப்ரஹ்மம் தானே பலவுருக்களாக ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் பரிணமித்தால் அதின் சிற்சில அம்சங்கள்தான் ஒவ்வொரு ஸ்ருஜ்யவஸ்துவிலும் இருக்கக்கூடுமென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகையால் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே, அது நிரம்சம், என்கிற ச்ருதிவாக்யங்கள் பாதிக்கப் படுகின்றன. ஆகையால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணம் என்பது ஸித்திக்காது என்பது பூர்வபக்ஷம். இதற்கு ஸமாதானமாவது–இது தர்மிக்ராஹகப்ரமாணந்யாயத்தை யறியாத பேச்சு. அந்த ந்யாயமாவது–எந்த ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு தர்மியாகிற வஸ்து அறியப்படுகிறதோ அந்த ப்ரமாணம் அந்த வஸ்துவை எவ்வித தர்மங்களுடன் கூடியதாகக் காண்பிக்கிறதோ அவ்வித தர்மவிசிஷ்டமாகவே அதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அந்த தர்மியே ஸித்திக்காது. நமக்கு ச்ருதிவாக்யங்களைக்கொண்டே தர்மியாகிற ப்ரஹ்மம் ஸித்திப்பதால் அவ்வாக்யங்களில் அதை நிரவயவமென்று விலக்ஷணதர்மவிசிஷ்டமாகக் கூறியிருப்பதால் அதற்கு மாறாக த்ருஷ்டாந்தாதிஸாமாந்யவஸ்துக்களைக்கொண்டு பாதம்செய்வது யுக்தமல்ல. உங்கள் ந்யாயவிஷயத்திலும் இதற்கு உதாஹரணம் எடுத்துக்காட்டுகிறோம். நீங்கள் ஸாமாந்யம் அல்லது ஜாதி என்று சொல்லும் பதார்த்தம் நிரம்சமாயிருந்தபோதிலும் அது கண்டமுண்டாதிகளான பற்பல விலக்ஷண வ்யக்திகளில் பரிஸமாப்ய அதாவது அவ்யாஸஜ்ய வர்த்திக்கிறதென்று ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் உங்கள் ஸங்கேதத்தால் ஏற்பட்ட கல்பிதமான ஸாமாந்யத்துக்கே இவ்வித யோக்யதை இருக்குமானல் நாங்கள் ச்ருதிஸித்தமான ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் அது நிரம்சம், ஸகல வஸ்துக்களிலும் பர்யாப்ய வர்த்திக்கிறது என்று 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம' இத்யாதி ப்ரமாண பலாத்காரமாய்க் கூறுவதை நீங்கள் எப்படி ஆக்ஷேபிக்கவமையும் என்பதே. இதுதான் ஈடு ப்ரவேசத்திலும் 'ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமென்றால் ஸர்வேச்வரத்துக்கு இது கூடுமென்றிருப்பர்கள்.பரம சேதனனுயிருப்பானொருவன் . பரி

ஸமாப்ய வர்த்திக்குமென்றால் இது கூடாதென்று ஸம்சயியா நிற்ப ர்கள்' என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இதைப் பார்த்தாலும் ப்ரஹ்மம் ச்ருதிஸித்த ஸர்வபரிஸமாப்தியுடையதென்று சொல்வதற்கு சிறிதும் இடமில்லை. எப்படி ஜாதிக்கும் வ்யக்திக்குமுள்ள ஸமவாய ஸம்பந்தத்தையிட்டு அயம் கௌ:, அயமபி கௌ:, என்று தனித்தனி வ்யக்தியில் ஸாமாந்ய (ஜாதிவாசக) சப்தத்தினால் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறதோ அப்படியே ப்ரஹ்மமும் சரீராத்மபாவஸம்பந்தமான ஸம்பந்தத்தையிட்டு ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் கடோ ப்ரஹ்ம படோ ப்ரஹ்ம, என்று தனித்தனியே வ்யவஹாரார்ஹமாயிருப்பதால் அதைக்கொண்டு ப்ரஹ்மம் ச்ருதிஸர்வ பரிஸமாப்ய வர்த்ததே என்று கூறப்படுகிறதேதவிர ஸர்வசாஸ்த்ரவிருத்தமாக ப்ரஹ்மத்தின் விபாகத்தையே உத்கோஷம் செய்வதாயிருக்கிற ச்ருதிஸித்த ப்ரஹ்மஸர்வபரிஸமாப்தியைக் கொண்டல்ல.

இப்படி வஸ்துஸ்திதியிருக்க இதற்கு மாறாக பரித்ராணம் 18வது பக்கத்தில் 'பரிபூர்ணத்வ' என்கிற ஸ்வாமி ஸூக்திக்கு 'ஸமஷ்டிவ்யஷ்டிஷு வர்த்ததே இத்யர்த்த:' என்று ஸ்பஷ்டமான விவரணமும் எழுதப்பட்டுள்ளது' என்று வரையப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு வ்யாக்யாநவாக்யம் முழுவதையும் எடுக்காமல் ஸமஷ்டிவ்யஷ்டித்தைமட்டில் எடுத்துக்கூறி அதற்கடுத்தாப்போல் வரும் 'ந த்வேகஸ்மிந் வ்யக்தௌ ஸாகல்யேந ஸ்திதிர் பாவ:' என்ற உத்தரவாக்யத்தை உதாஹரிக்காமல் விட்டிருப்பது பரித்ராணத்தினால் ஸத்யம் எவ்வளவு அபஹ்ருதமாகிறதென்பதை நன்கு ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. அஹோ பரித்ராணஸ்ய நாம வ்யாஸஜ்ய வ்ருத்திவிஷயா ச்ருதிஸித்த ஸமஷ்டிவ்யஷ்டிரேவ ந து ஸர்வபரிஸமாப்திரிதி ஸம்ப்ரதாயமதிம் பரித்யஜ்ய உத்தரவாக்யம் விஹாய ஸமஷ்டிவாக்யமாத்ரோபாதாநமிதி த்வேஷா நாநுசிதா ஹ்யேஷ! இனி ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்திலுள்ள மேல்வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை விசாரிப்போம். ஏற்கனவே நாம் கூறியபடி ப்ரஹ்மலக்ஷணமாக எடுக்கப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை முறையே தம்தமதிகாரமாகவுடைய ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்கிற மும்மூர்த்திகளும் ஸ்வேச்சயேந ஸம்ஸாரஸம்பந்தவ்யவ

ஷெஸ்ராகிருர்களாவென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்க இம்மூவரி லும் ஈச்வரன் பரிபூர்ணனேயென்று கூறப்பட்டது. அப்படியாகில் மூவரும் ஸமரென்று கொள்ள ப்ரஸங்கிக்குமே யென்ற சங்கை யைப் பரிஹரிக்கக் கூறுகிறார், "ப்ரஜாபதிஶிவயோர் ஜீவத்வ ஸ்ரஷ்டத்வம் ப்ரவேஶஜீவத்வஜீவவ்யவஹித ஊதி விஶேஷ:" என்று. பக வான் ப்ரம்மா, ருத்ரன், இவ்விருவர்களையும் தத்ஜீவத்வாரா அனு ப்ரவேசித்து அவர்களைக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை நடத் துகிருனென்றும் விஷ்ணோ: ஸாக்ஷாத் ஒருவரே ஸாக்ஷாத்பகவதவதார மென்றும் ப்ரமாணங்களிருப்பதால் விஷ்ணுவே பரமாத்மா, மற்ற வர்களல்லவென்று இதனல் விவேசிக்கப்படுகிறது. இங்கு ஸஹ ஸ்ரார்களை ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்தவகையில் அவர்களிடத் தில் ஈச்வரன் பரிபூர்ணனயிருக்கிருர் என்று கூறப்பட்டதைக் கொண்டு அவர்களுக்கு இதனல் ஸ்வரூபத்திலேயே இதர வைல க்ஷண்யமிருப்பதாக சங்கிக்க இடமுண்டாகுமோ வென்றெண்ணி இவ்விதமாக ஸர்வபூர்ணத்வேன ஜீவாநுப்ரவேசமும் ததவ்ய யாத்மத்வேனைக்யமும் ஸம்ஶயவ்யதிரிக்தஸம்ஸ்ஸாதாரணம் என்பதற்காக ஸர்வமேவ ஸர்வத்ராவிருத்தம் ஸர்வ என்று கூறப்பட்டது. இப்படிச் சொன்னவுடன் க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திர்த்யாதி ஸூத்ரத்தில் விவக்ஷிக்கப்பட்ட நையாயிகபூர்வபக்ஷியால் அங்கு போலவே இங்கும் செய்யப்படுமாக்ஷேபம் ஸந்த்ர விஷ்ணோரேவஸ்ய த்யாதிவாக்யத்தால் குறிக்கப்படுகிறது. அதாவது ஒரே பதார்த் தம் ஓரிடத்திலிருக்கிறதென்று கூறி அதுவே தத்ஸமமான மற்ருே ரிடத்திலும் பூர்ணமாயிருக்கிறது என்று சொல்வது பொருந் தாது என்பதே. இதன் தாத்பர்யம் என்னவென்றல் ஒரே வஸ் துவுக்குக் குறிப்பிட்ட வோரிடத்தில் ஸர்வவ்யாப்தி ஏற் பட்டுவிட்டால் அது மற்ருேரிடத்திலுமிருக்கிறது என்பது பரஸ் பரவிருத்தமாகையால் யாரும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதல்ல என் பது. இந்த ஆக்ஷேபத்தின் ரீதியைக்கொண்டே ஸர்வவ்யக்ஷி தாம் ப்ரயோகித்த ஸர்வசப்தத்தின் பொருளை ஸரியாக உணரவில்லை என்று தெரிந்து கிமிதம் ஸர்வத்வம் நிஷித்யதே

என்று ப்ரதிப்ரஶ்நம் செய்யப்பட்டது. அதாவது நீர் ஆக்ஷேபம் செய்யும் கார்த்ஸ்ந்யம் எவ்வகைப்பட்டது? நம்மால் என்ன பொருளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு கார்த்ஸ்ந்யஶப்தம் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதை நீர் நன்கறிந்தீரா? நீர் கேட்கிறமாதிரியிலிருந்தே நீர் நம்மபிப்ராயத்தை யறியவில்லையென்று தெரிவதால் அதை நீர் செவ்வனே யறியும்படி விளக்குகிறோம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி கார்த்ஸ்ந்யஶப்தார்த்தத்தை நான்குவிதமாக விகல்பிக்கிறார். அதில் முதல் விகல்பம் தான் பூர்வபக்ஷி நினைத்தது. அது அத்யந்தாஸம்பவமாகையால் அதை வெகு ஸுலபமாக விலக்கிவிட்டுப் பிறகு மற்ற மூன்று விகல்பங்களையும் தாமே ப்ரஸ்தாவம் செய்து ஸமாதானம் கூறுகிறார். இதில் முதல் விகல்பம் பின்வருமாறு: கிமேகத்ரைவ வர்த்தமாநத்வம். அதாவது—இங்கேயே இருப்பதா? அதாவது ஓரிடத்தில் ஸாவயவவஸ்துவை நாம் கார்த்ஸ்ந்யஶப்தத்தால் வ்யவஹரித்தோம் என்று எண்ணுகிறீராவென்று தாத்பர்யம். ஏகத்ரைவ என்கிற அவதாரணத்தால் மற்றோரிடத்தில் ஸம்பந்தப்படாமல் எப்படியிருக்கலாமோ அவ்வகையில் ஓரிடத்திலிருப்பது; இதுதான் ஸாவயவவஸ்து என்பது ஸ்பஷ்டம். இவ்வர்த்தமே திருப்புட்குழி ஸ்வாமி வ்யாக்யானத்தில் பின்வருமாறு விளக்கப்படுகிறது—ஸாம்ஶோ யத்ர யத்ர வர்த்தமாநஸ்ய தஸ்ய தத்ர தத்ர ஸமக்ரதா ந ஸ்யாதிதி தத்ஸம்பந்திஸாம்ஶத்வே ஸத்யேகத்ர வர்த்தமாநத்வமிதி கிமேகதேஶவ்ருத்த்யா ப்ரயோகோ ஹி ஸாவயவாதிவிஷயஸ்ய கார்த்ஸ்ந்யம் கிம் ஸாவயவத்வம் ஏகத்ரைவ வர்த்தமாநத்வமிதி ஸாதிஶய வ்ருத்திஸ்வரூபத்வேந தத்ர வ்ருத்திஸ்வரூபத்வம் என்று. இந்த முதல் விகல்பம் நாத்ய: தஸ்யாஸ்மாபிரநப்யுபகமாத் என்று நிராகரிக்கப்படுகிறது. அதாவது ஓரிடத்திலேயேயிருப்பது. அதாவது ஓரிடத்தில் ஸாவயவவஸ்துவென்கிற பக்ஷத்தை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. இவ்விடத்தில் திருப்புட்குழி ஸ்வாமியின் வ்யாக்யானம் நோக்கத்தக்கது. ஸர்வஹி: ஸாம்ஶஸ்ய விஶேஷஸ்வீகாரவ்ருத்தே: அநப்யுபகமாத்! ததாவேஷா வ்ருத்திரிதி பாவ:।

ஈச்வரன் விபு ஸர்வவ்யாபி யென்கிற பக்ஷத்தை அவலம்பித்த நாம் அவனொருவனிடத்திலேயே இருக்கிறான் அதாவது ஸர்வவ்யாபிஸம் விருத்தவ்யவஹாரம் அவனுக்கு ஓரிடத்தில் ஸம்பவிக்கிறதென் கிறபக்ஷத்தை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டோமாகையால் வ்யவஹார சப்தத்துக்கு அவ்வர்த்தத்தை வைத்து நீர் செய்யும் ஆக்ஷேபம் எங்களுக்கு ஸம்மதமேயென்று தாத்பர்யம். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பரித்ராணம் 18 வது பக்கத்தில் அந்யோந்யாச்ரயமான வாக்யத் தைப்பற்றி 'இந்த வாக்யம் எங்ஙனே கிளம்பிற்றென்று விவேகி கள் விமர்சிக்கவேண்டும். ஸர்வத்ராபி வ்யவஹாரஸித்தி என்ற மு ன் வாக்யத்தில் ஸ்வரூபஸமாப்திதான் அபிப்ரேதம் என்பது இத ஞல் ஸுஸ்பஷ்டமாகிறதன்றோ. இல்லையானல் அந்யோந்யாச்ரய வாக்யமே உசிதமாக ப்ரஸக்தியில்லையே' என்று கூறப்பட்டிருக்கி றது. எற்கனவே நாம் விவரித்ததைக்கொண்டே இதன் அஸாமஞ் ஜஸ்யம் ஸ்பஷ்டமாகக்கூடும். ததாபி தஸ்யார்த்தத்தை ஸங்க்ஷேபமாக இங்கும் விசதீகரிக்கிறோம். வ்யவஹாரசப்தத்தால் ஸர்வவ்யாபி த்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டதென்பது பூர்வபக்ஷியின் ஹ்ருதயம். அதனுல்தான் அந்யோந்யாச்ரயவாக்யம் அவனுல் கிளப்பப்பட்டது. அதை நிரஸநம் செய்வதற்காகவே ஸ்வாமி கிஞ்சித்ரயாதிவ்ருத்தி ஷ்டம் செய்கிருர். இங்குள்ள ஸர்வவ்யவஹாரஸித்தி என்பதற்கு ஸர்வகாலவ்யவஹாரதே என்று ராமாநுஜஸ்வாமி வ்யாக்யானம் பண்ணியது ஸர்வவ்யாபித்வத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் குறிக்கிற தென்று பரித்ராணக்காரர் எழுதியிருப்பது தவறென்று முன்பே வ்யக்தமாக்கப்பட்டது. இங்கு ஏற்பட்டுள்ள வாக்யம் க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்தி என்று நையாயிகர் கிளப்பின வாக்யமே ப்ரகாராந்தரமாய் வெளியிடப்பட்டிருப்பது என்பதும் ஏற்கனவே கூறப்பட்டது. ப்ரஹ்மம் ஸகலமென்றும் நிரம்சமென்றும் ஒப்புக்கொண்டு அது ஓர் ப்ரதேசத்தில் பூர்ணமாக இருந்தால் அதாவது ஸர்வவ்யாபித்வத்தை அடைந்திருந்தால் அது எப்படி தத்பிந்நமான மற் ருெரு ப்ரதேசத்திலும் ஸர்வத்ர ஸம்பந்தப்படும் என்பது இந்த வாக்யத்தின் தாத்பர்யம். இந்த ஸந்தர்ப ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்

தஸ்ய நிரவயவஸ்ய ஸஹஸாவயவத்வே நாவயவத்வதோஷ இத்யாதி வசனங்களாலும் நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் ஶாந்தம் நிரவத்யம் இதி நாநுத்ஸ்யாதித்யயம் என்று ஶ்ருதவ்யாஸிகா வாக்யங்களாலும் நாம் சொன்னபடியே பூர்வபக்ஷி ஓரிடத்திலேயே ஸூத்ரவசனவிரோதம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று நினைத்து இந்த ஆக்ஷேபத்தைச் சொல்வதாக ஸ்பஷ்டமாகிறது. இதற்கு ஶ்ருதேஸ்து ஶப்தமூலத்வாத் என்கிற அநந்தரஸூத்ரத்தில் யுக்தி ஶாஸ்த்ராநுஸாரத்தைக்கொண்டு யுக்தஸ்வாபநிர்ணயம் செய்யவேண்டுமேதவிர உத்ப்ரேக்ஷாமாத்ரத்தைக்கொண்டு சங்கைகள் கிளப்புவது ஶாஸ்த்ரஜ்ஞஸம்மதமல்லவென்று ஸமாதானம் கூறப்பட்டது. இத்தால் ப்ரஹ்மம் ஸகலமாகவும் நிரம்ஶமாகவும் நாநாரூபமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு உபாதானகாரணமாயும் இருக்கிறதென்று ஶ்ருதைகஸமதிகம்யமான விஷயத்தில் ஶ்ருதிவாக்யங்களில் கூறப்பட்டதைக் கொண்டே பூர்வபக்ஷியின் வாதத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்ட க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்தியும் கிடையாது. நிரவயவஶப்தகோபமும் கிடையாதென்றே தீர்மானிக்கப்பட்டது. இந்த ஸூத்ரத்துக்கு வேதாந்ததீபத்தில் வ்யாக்யானம் பண்ணும் போது தார்க்கிகர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கும் ஜாதிவ்யக்தி த்ருஷ்டாந்தத்தை எடுத்து அம்மாதிரியில் ஒரே பதார்த்தம் நிரவயவமாயிருந்தபோதிலும் பல வஸ்துக்களில் தனித்தனியே வ்யவஹாரார்ஹமாயிருக்கப் பொருந்துமாகையால் தார்க்கிகர்கள் இவ்வாக்ஷேபம் செய்வது யுக்தமாகாது என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இத்தால் ச்ருதி ப்ரமாணத்தை எடுக்காமலே தார்க்கிகர்களின் யுக்தியைக்கொண்டே இவ்வாக்ஷேபத்தை நிரஸநம் செய்யக்கூடுமென்பதும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. இதன் விவரம் நாம் முன்பே கூறியுள்ளோம். ஆகையால் க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்தியென்பதும் ஶப்தவிரோதமென்பதும் அஸாத்யமாகையால் ஸூத்ரத்தில் நிராகரிக்கப்பட்டதென்பது ஸ்பஷ்டம். ஏதோ ஶாஸ்த்ரஜ்ஞநத்தில் கிஞ்சித்வைத விஷயாநந்த என்கிற முதல் விகல்பத்தை ஒப்புக் கொள்ளாததால் அது ஸ்வரூபஸமாப்தி பக்ஷத்துக்கு ஸாதக

மென்று பரித்ராணத்தில் சொல்லியிருப்பது அந்த வாக்கியத்தின் ஸரியான அர்த்தத்தையறியாமையாலென்பது நாம் முன்கூறியதை க்கொண்டே விளங்கும். பரித்ராணம் 18 வது பக்கத்தில் இவர் ‘முதல் விகல்பம் கிமத்³வைத விஶிஷ்டத்வம் என்பது கஸ்யாம் ஶ்ருதி ரஹஸ்யாவஸாநாத் என்று ஸாதித்து அதைத் தள்ளிவிட்டார். உண்மையில் ஸகலாத்³வைத விஶிஷ்டத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளவில்லையன்றோ” என்று கேட்கிறார். ஒப்புக்கொள்ளவேயில்லை. ஸர்வ வ்யாபியான விஶேஷ்ய ஸ்வரூபம் ஸகலாத்³வைத விஶிஷ்டம் என்று எப்படி ஒப்புக்கொள்ளமுடியுமென்று நாம் பதில் கூறுகிறோம். ஷஷ்டி பத்ரத்திலே யிவர் “வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநத்வத்தையே இசைந்து தலைக்காட்டினாராயிற்று” என்றும் கூறுகிறார். இவ்விடத்திலிவர் “வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநத்வம்” என்பதை ப்ரதிவஸ்து ஸ்வரூபபரிஸமாப்திக்கு பர்யாயமென்று நினைத்து ப்ரயோகித்திருப்பதும் நாம் ஏற்கனவே சொன்னபடி இவருக்கு இப்பதங்களின் ஸரியான வர்த்தம் விளங்கவில்லையென்பதையே விளக்குகிறது. இவர் வ்யக்தமாகச் சொல்லாவிடினும் இவருடைய கருத்து என்னவென்றால், அத்³வைத விஶிஷ்டத்வம் என்பதை நாத்³ய꞉ கஸ்யாம் ஶ்ருதி ரஹஸ்யாவஸாநாத் என்று நிஷேதித்ததால் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் ஸ்வரூபம் பரிஸமாப்தமாயிருப்பது பற்றி ஓரிடத்தில் மட்டில் ஸ்வரூபபரிஸமாப்தியிருப்பதாக நியமிக்க ஸ்வாமி தேஶிகன் இசையவில்லையென்பதே. வஸ்துஸ்த்திதியைப்பராமர்சித்தாலிது மிகவும் ஸமஞ்ஜஸமென்பது ஏற்கனவே நிரூபிக்கப்பட்டது. ஸமாநவ்யக்தியைக்கொண்டும் இது ஸத்யதோபபந்நம் என்று இனி நிரூபிக்கிறோம்.

ஸ்வாமி தேஶிகனுக்கு உண்மையில் இவர் சொல்கிறபடியபிப்ராயமிருந்திருக்கும் பக்ஷத்தில் கிமித³ம் ஸம்பூர்ணத்வம் நிஷித்⁴யதே என்று ஸம்பூர்ணத்வஶப்³தா³ர்த்தத்தைக் குறித்துக் கேள்வியே பிறக்காது. ஸம்பூர்ணத்வம் என்பது ஸ்வரூபபரிஸமாப்தியையே விவக்ஷிப்பதாக பூர்வபக்ஷியும் ஸித்³தா⁴ந்தியும் ஒப்புக்கொண்டிருந்தால் கிமித³ம் ஸம்பூர்ணத்வம் நிஷித்⁴யதே என்று ஸம்பூர்ணத்

ஸ்வாமி விஷயமான ஆக்ஷேபத்துக்கு இடமில்லாதபடியால் “ஸர்வ தேவதாநாம், ஶ்ருதிவிஹிதே பூர்ணத்வே உதாஹரணம் ஸர்வத்ர ஸர்வஸ்ய ஸத்தா கார்யேண ஸர்வாத்மநா ஶ்ருதேஸ்த ஸ்வரூபத்வாத் இதி” என்கிற ஸமாதானம் கூறியிருக்கவேண்டியதாகும். அப்படிக்கில்லாமல் நீர் ஆக்ஷேபிக்கும் பூர்ணத்வம் எத்தகைத்து என்று கேட்டுப் பிறகு அதை நான்கு விதமாக விகல்பித்ததாலேயே ஸ்வாமி தேசிகன் இங்கு பூர்ணத்வஶப்தத்தை ஸ்வரூபபரிஸமாப்தி என்கிற அர்த்தத்தில் ப்ரயோகிக்கவில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். ஸ்வரூபஸமாப்தி விவக்ஷிதமாயிருந்தால் பூர்ணதா வ்யாப்தி முதலான பின் மூன்று பக்ஷங்கள் நிரவகாஶங்களாகும்; ஏனெனில் ஸ்வரூபம் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் பரிஸமாப்தமாய் வர்த்திக்கிறதென்று ஒப்புக்கொண்ட பிறகு அதற்கு இன்றியமையாத ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்கள் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் ஸ்வஸ்வரூபத்தோடு கூடப் பொருந்தி நிற்கின்றனவென்பது ஸுஸித்தமாகையால் அவற்றைக் குறித்து தனித்தனியே விகல்பித்து அவைகளை நிராகரிப்பதென்பது வ்யர்த்தமாகும். மேலும் பூர்ணத்வஶப்த ஸ்வரூபபரிஸமாப்திவிவக்ஷிதமாகில் கிமேதேஷு வித்யமாநத்வம் என்கிற கேள்வியும் நிரவகாஶமாகும். பகவான் எவ்விடத்திலும் பூர்ணன் என்று ஸித்தாந்தியின் ப்ரதிஜ்ஞை இதற்கு பூர்வபக்ஷி ஓரிடத்திலிருப்பவன் மற்றோரிடத்தில் பூர்ணனாயிருக்க முடியாதென்று ஆக்ஷேபம் செய்தான். அதற்கு பூர்வபக்ஷியின் ஆக்ஷேபத்தை விஷயபரிஶோதநம் செய்யவாரம்பித்து ‘நீ ஆக்ஷேபிக்கும் பூர்ணத்வம் எவ்வகைப்பட்டதென்று கேட்டு முதல் விகல்பமாக ‘இங்கேயே இருத்தலா’ வென்கிறார். பரித்ராணக்காரர் சொல்வது சரியானால் இந்தக் கேள்வி யெப்படி பொருந்துமென்று தெரியவில்லை. இவரபிப்ராயப்படி ஸ்வரூபம் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் முடிவு பெற்று நிற்கிறதென்பது ஸித்தாந்தியின் கொள்கை. அது எப்படி யுக்தம்? ஒரு வஸ்துவில் முடிவு பெற்ற ஸ்வரூபம் மற்றொரு வஸ்துவில் இருக்கவே முடியாதே யென்று பூர்வபக்ஷியின் ஆக்ஷேபம். இதற்கு

மேல் 'இங்கேயே யிருத்தலா' வென்கிற கேள்வி எப்படி உதிக்கக் கூடும். ஸித்தாந்தி பூர்ணத்வம் எவ்விடத்திலுமிருப்பதாகச் சொல்லி அது ஸரியல்லவென்று பூர்வபக்ஷி ஆக்ஷேபித்தபிறகு 'இங்கேயே யிருத்தலா' வென்பது மிகவும் அஸம்பத்தமான ப்ரஶ்நமேயாகும். இதை யொரு த்ருஷ்டாந்தத்தால் நன்கு விளக்குகிறோம். துவாரகையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஸேவிப்பதற்காக நாரதர் வந்தபோது ஸ்வாமி ஒரே காலத்தில் தனித்தனியே பதினாறாயிரம் பத்னிகளில் ஒவ்வொருவருடனும் தனித்தனி திருமாளிகையில் நாநாவிதமான ஸந்தர்ப்பங்களில் பற்பல வகையில் வ்யாப்ருதராய் இருந்ததைக் கண்டு விஸ்மயித்தாரென்று ஸ்ரீ பாகவத கதை. இதை யொருவர் ஆக்ஷேபித்து ஒரே காலத்தில் ஓரிடத்திலிருப்பவர் மற்றோரிடத்தில் இருக்கமுடியாதென்று கூறினால் இதற்கு 'ஓரிடத்திலேயேயிருப்பதாக நினைத்தீரா' என்று பதில் கேள்வி கேட்பது எப்படி பரிஹாஸ்யமாகுமோ அப்படியே இங்குமென்று கண்டுகொள்ளத்தகும். தவிரவும் ஸித்தாந்தி பகவானுக்கு ஸர்வதேஶஸர்வகாலவர்த்தித்வத்தை எங்குமிருப்பதாக வொப்புக் கொண்ட பிறகு அது ஓரிடத்தில் தான் இருக்க முடியுமென்று ஆக்ஷேபிக்கும் பூர்வபக்ஷியைக் குறித்து ஸித்தாந்தி பூர்ணத்வம் இங்கு மட்டிலுள்ளதென்று நான் சொன்னதாக அபிப்ராயப்படுகிறீரா வென்று கேட்க விரும்பினால் கிமேதத் விருத்தம் ப்ரத்யக்ஷா நிஷித்தே என்று கேட்க வேண்டுமேதவிர கிமேதத் விருத்தம் என்று கேட்பது பொருந்தாது இது முதலிய பல காரணங்களைக்கொண்டு பரித்ராணக்காரர் கொள்ளும் அர்த்தம் அத்யந்தாஸங்கதமென்பது நிஸ்ஸம்ஶயம். இவ்வாறு முதல் விகல்பத்தில் தாம் ப்ரத்யக்ஷத்தினால் விவக்ஷித்தது ஸர்வதேஶவ்ருத்தியல்லவென்று நிரஸநம் செய்து பிறகு கிம் த்ரைகாலிகாவஸ்தாவிஶேஷபக்ஷ என்கிற இரண்டாவது விகல்பத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அதை மூவகையாக விகல்பித்து பகவானுடைய யத் ஸர்வதேஶாவஸ்தி யானது யாவதாயிகாரிக்கு ஸாக்ஷீஸம்பத்தியுண்டானால் அஜ்ஞ

னுக்கு திவ்யசக்ஷுஸ்ஸாஹாய்யத்தால் போல் ஸித்திக்கக்கூடுமென்று நிர்ணயித்துப் பிறகு கிம் வா ஸர்வத்ர ஸர்வகார்யோத்பாதநஸாமர்த்யம் என்கிற மூன்றாவது விகல்பத்தைப் பிரஸ்தாவித்து ஸர்வத்ரைவ ஸர்வகார்யோத்பத்திநிஷேதஸ்யேஷ்டத்வாத் அதாவது ஓர் குறிப்பிட்டவிடத்தில் எல்லா காரியங்களும் உத்பந்நமாகின்றனவென்பது கிடையாதாகையால் அவ்வித ஸர்வகதத்வத்தை நிஷேதிப்பது தமக்கு இஷ்டமேயென்று கூறிப் பிறகு ஸர்வஜ்ஞஸர்வஶக்தித்வஸ்ய தாவத் அவிவாதாத் விரோதாபாவாச்ச யத்ர யத்ர யத்கார்யம் த்ருஷ்டம் தத்ர தத்ர தத்ஸம்பாதநஸமர்த்தஸ்வீகாரே ஸ்வதஸ்ஸர்வகதத்வஸாதநாய இத்யாதியால் எங்கெந்தவிடத்தில் என்னென்ன காரியம் ஏற்படவேண்டுமோ அதனை அவ்வவ்விடத்திலேயே நிர்வஹிக்கத்தகுந்த வல்லமையை யுடைத்தாயிருக்கை திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தில் எங்குமமைந்துளதாகையால் இவ்விதமான பூர்ணத்வம் ஸார்வத்ரிகமென்பது நிராக்ஷேபமென்பது நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

இங்கு ந்யாய சாஸ்த்ரஸரணியில் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் விஸ்தாரமாக ஸாதித்திருப்பதின் ஸாராம்சத்தையேதான் ஸாரதமநிஷ்கர்ஷகமான ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் "வ்யாப்தனுக்கு ஸ்வதஸ் ஸர்வகதத்வமாவது ஒரோருவ்யாப்யவஸ்துதேஶமே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல சக்தியுடைத்தாயிருக்கை, அல்லது வஸ்துதோறும் ஸ்வரூபஸந்நிதியன்று; இது கொள்ளில் பஹிர்வ்யாப்திக்கு விரோதமாம். இத்தை அகடிதகடநாஶக்தியாலே நிர்வஹிக்கில் விரோதஸமாதியுங்கொள்ளும் பரமதங்களிற்படியாம்" என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். இதையறியாமல் இவ்விரண்டிற்கும் முரண்பாடிருப்பது போல் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநஸரணி வேறு, ரஹஸ்யத்ரயஸாரஸரணி வேறு என்றிவர் சொல்வது மிகவும் அயுக்தமேயாகும். ந்யாயஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களான வித்வான்களுக்கு ஆகாங்க்ஷாஶமநாய அந்த ஶாஸ்த்ரரீதியில் ஸித்தாஞ்ஜநத்தில் விஸ்தாரமாக உபபாதநம் செய்தருளி அதையறியாத மந்தாதிகாரிகளுக்குத் தெளிவாகப் புலப்படும்படி திராவிட

பாஷையில் ஸங்கிரஹமாக ஸாராம்சத்தை யெடுத்துரைத்தருளிய படியால் வாசகஸரணி வெவ்வேறென்று கூறலாமே தவிர வாஸ்தவமான விஷயம் ஏகமே என்பது ஸ்பஷ்டம். இங்கிவர் பரித்ராணம் 21 வது பக்கத்தில் ஸ்தம்பஸ்யாநவஸரோ: இத்யாதியான ச்லோகத்தையுதாஹரித்து 'இந்த தோஷங்களையங்கு செய்யலாமேயிவர்' என்று என்னை தூஷணம் செய்கிறார். இந்த ச்லோகம் என் பக்ஷத்துக்கே அநுகூலமென்பதை யறியாமையே இதற்குக் காரணம். நானே நிராக்ருதியில் உதாஹரிக்க நினைத்தேன், ஆனால் விஸ்தரபயாத் எடுக்கவில்லை இப்போதிவர் எடுத்திருப்பதால் தத்வார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். ந்ருஸிம்ஹரூபியாக அவதரிக்கவேணுமென்று பகவான் ஸங்கல்பித்து எந்தவிடம் என்பதுமாத்திரம் ஹிரண்யன் குறிக்கவேண்டியதாய் நின்றதால் ஸர்வவ்யாபியானவர் எங்கும் ஆவிர்பவிக்க ஸஜ்ஜராயிருந்தார். பிறகு ஒரு தூணையவன் காட்டியதின்மேல் அதிலாவிர்பவித்தார். ஆகையால் மற்றவிடங்களிலெல்லாம் அவ்விதம் ஆவிர்பவிப்பதற்கனுகூலமான சக்திவிசேஷம் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது என்பது இதன் தாத்பர்யம். இத்தால் முன் சொன்ன ஸர்வாந்தர்ய ஸக்திகஸ்த்ராவிர்வ்ருத்திரேவ ஸ்வீக்ருதேதி நாஸ்மாகம் காசித்ஹாநி:. பிறகு நான்காவது விகல்பத்தில் கிம் வா ஸர்வத்ர ஸகலகுணவிஶிஷ்டத்வம் என்று கேட்டு ஓர் ஏகதேசத்தில் மட்டில் ஸகலகுணவத்த்வமென்பது ஸரியல்லவென்று மறுத்து நிர்வ்யாப்ததோஷம் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் ஸகலகுணவத்த்வமுடைத்தாயிருப்பதால் ஓரிடத்தில் மட்டும் குணவத்த்வம் சொல்வது யுக்தமல்லவென்று நிர்ணயித்தருளினார். ஆகையால் ஸர்வத்ர ஸகலகுணவிஶிஷ்டத்வ ஸம்பந்நத்வமும் விவக்ஷிதமாகிறது. இதைத்தான் திருப்புட்குழி ஸ்வாமி வ்யாக்யானத்தில் 'ஏகஸ்மின்னேவ ஸர்வத்ர ஸகலகுணவிஶிஷ்டத்வ ஸம்பந்நத்வாத் தேவதாந்தர்யஃ:' என்று ஸாதித்திருக்கிறார். ஏகஸ்மின்னேதரிதி காஶக்ருத்ஸ்ந: என்கிற ஸூத்ரபாஷ்யச்ருதப்ரகாசிகையில் ஏகதேசஸ்தஸ்ய ஸர்வவ்யாபகத்வ ஶரீரஸம்பந்தேஷ விதவிதஸ்தேஷ

ஸாமாந்யத: ஸர்வஜ்ஞத்வம்' என்ற ப்ரதிபக்ஷியின் வாக்யத்துக்கு காணாதௌ ஸர்வநிஷ்டிதஸ்ய நிரவதிகஷாட்குண்யவிஶிஷ்டதயா ப்ரதிபாதநயோக்யம் இதி பாவ:। தத்து ஶாஸ்த்ரப்ராமாண்யாபேக்ஷம் ந ச ப்ரத்யக்ஷாதிநேதி ந காவிதநாவகாஶ:'— என்றிருப்பதும் இதற்கு ப்ரமாணமாகக் கொள்ள ப்ராப்தம். இதைப்பற்றி விளக்கம் 8 வது பக்கத்தில் இவர் ப்ரஸ்தாவிக்கும்போது இதி பாவ: என்றிருப்பது ஏதோ தனக்கு அநுகூலம் போல் நினைத்து எதற்காக இப்படி அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று கேள்வி கேட்கிறார். எதற்காகவென்பதை இவர் விளக்கவில்லை. நாமதை விளக்குகிறோம். இது தமது ஸித்தாந்தமென்று இத்தால் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்படுகிறது. இவ்விதம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ‘இதி ப்ராப்தே பாவ:’, ‘விசித்ராநந்தஶக்திரிதி பாவ:’ என்று தமது ஸித்தாந்தத்தைக் கூறியிருப்பது போலிதுவுமென்று கொள்ளவும். ‘தத்து ஶாஸ்த்ரப்ராமாண்யாபேக்ஷம்’ என்றதும் ஏதோ தனக்கு அநுகூலம் போலிவர் (விளக்கம் 8வது பக்கம்) பேசுகிறார். இதையும் எப்படி யென்பதை யிவர் விவரிக்கவில்லை. ப்ரதிஷ்ட ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத் என்கிற ஸூத்ரத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டபடி பகவானுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகளை வேதவாக்யங்கள் எப்படி ப்ரதிபாதிக்கின்றனவோ அப்படியே நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமாகையால் ஸர்வஶக்தி ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வத்ர ஸத்யஸங்கல்பஸர்வஜ்ஞமென்று ப்ரஸித்தமாயிருப்பது பற்றி ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் இத்யாதி வாக்யங்களில் ஷாட்குண்யபூர்த்தியே விவக்ஷிதமென்று நாம் கூறுகிறோம் என்று தாத்பர்யம். பரித்ராணம் 22 வது பக்கத்தில் ‘பூர்ணத்வமானது ஸர்வசக்திபூர்ணத்வத்தைக் குறிக்கிறதென்று நிர்வஹிப்பதில் எமக்கு அநிஷ்டமொன்றுமில்லை. அந்த அர்த்தமும் வேதாந்திகளுக்கு இஷ்டமே. ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் அதையும் ஓரிடத்தில் ஸாதித்திருக்கிறார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவும் இவ்விஷயத்தின் தத்வத்தை யிவர் அறியவில்லை யென்பதை விளக்குகிறது. நாம் ஏற்கனவே ஸ்பஷ்டமாக்கியபடி ப்ரதிஸ்த

ஸம்வாதத்துக்கு ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தியுள்ளதாகில் ஸ்வாபாவிகப்ரயுக்த ஶக்திக்ரஹணாதீநப்ராமாண்யம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகையால் அதைக் கொண்டு ப்ரமாணாந்தரநிரபேக்ஷம் செய்வது ந்யாய்யமேயா கும். இந்த பக்ஷத்தில் ஶ்ருதப்ரகாஶிகாகாரர் ப்ரபந்தத்தையும் பரா மர்சித்தால் ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தபக்ஷம் நிராகரிக்கப்பட்டு ஜ்ஞான ப்ரதிபத்திதான் ப்ரமாணஶப்தவிவக்ஷிதமென்று நிஷ்கர்ஷம் செய்யப்பட்டிருப்பது நன்கு புலப்படும். 'அஸ்தீத்யேவோபலப்தவ்ய:' என்கிற ஸூத்ரத்துக்கு யாதவப்ரகாஶவ்யாக்யான த்தையெடுத்து வர்ணிக்கும்போது "அஸ்தீத்யேவ பதம் ஸம்பந் தம் பரம்பரயா ப்ரஹ்மண: ப்ரமாணயோக்யதாப்ரதிபாதகம் ஶ்ருதிவ்யாக்யானம். ப்ரமாணயோக்யதாஸம்பந்த ஸாமர்த்யம் நா நைதி விவக்ஷிதம். அஸ்தித்வம் ப்ரஹ்மணோ ஜ்ஞானம் ஸம்பந்தி கூட ஸ்தத்வாத் ந து அஸ்தித்வம் பரம் பரம் வர்ணிதம் பத்யதே. ஏஷ ஏவாபி ஶப்தாஸ்தித்வதாம் ஸம்பந்தகம்' இதி. தத் யுக்தம்" என்றாரம்பித்து அவர்கள் சொல்லும் அஸ்தித்வம் அதா வது இருப்பு என்பது லௌகிகஸித்தமானதால் அதை ப்ரமாண வேத்யம் ப்ரமாணபதம் இத்யாதிஶ்ருதிவாக்யங்கள் கூறுவது அப் ரயோஜகமென்றும் அஸ்தித்வமே ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகில் ப்ரஹ்மஸ் வரூபப்ரமாணாந்தரத்வம் பொருந்தாதென்றும் தூஷணாந்தரம் செய்து அஸ்திஸூத்ரத்துக்கு அவர்கள் செய்துள்ள வ்யாக்யானம் உபபந்நமல்லவென்று நிரூபித்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸத்யத்வாதி ஜீவாத்மஸ்வரூபாஸாதாரணதயாபலப்தி: என்றருளிச் செய்திருக்கும் வ்யாக்யானமே ஸமஞ்ஜஸமென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் 'அயம் ததிவ ஸவத்ஸ ஶரீரஸம்பந்தேஷு விதிவிதத்வேஷு யாகோத்பந்ந: ப்ரமாணகம்' என்று ப்ரதிவக்ஷி களின் ப்ரதிபக்ஷத்தை அநுவதித்து அதற்கு 'அணுமாத்ரே ஸவிபக்ஷாந்தி ஸ்வதஸ்ஸ்வ நிரவயவத்வாத்யுபகார்யவிஶிஷ்டதயா ப்ரதி பந்நயோக்யத்வமிதி ப்ரஹ்மண: தத்வ ஶாஸ்த்ரவைஶாரத்யமேவேதம். ந ப்ரத்யக்ஷாதிநேதி ந காயதிநாவவஹ்நி:' என்று பதிலளி க்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் இங்கு 'கிஞ்ச பதே ஸத்யஸ்

பூர்ணத்வம் நாத்ர ந ஸம்பவதி. ஸஜாதீயவிஜாதீயகடபடா த்யநந்தபதார்த்தரூபேண ஸர்வஸ்ய விபக்தத்வாத்' என்று அநேக வஸ்துக்களில் வ்யாபித்திருக்கும் பதார்த்தம் ஒரு வஸ்துவில் ஸாகல்யேநாவஸ்திதி பூர்ணத்வத்தை யடைந் திருப்பதாகச் சொல்லமுடியாதென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஸர்வவிதசிதசிச்சரீரகனை பகவான் ஸ்வரூபேண விபுவாயிருந்துகொண்டே ஒரோரவஸ்த்வம்சத்திலும் நிரவதிகஷாட்குண்யபூர்ணனாயிருப்பதால் ஆங்காங்கு பூர்ணன் என்று வ்யபதேசிக்கப்படுகிறனென்று ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஸரணியே ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் 'வ்யாப்தனுக்கு வ்யாப்திவஸ்துபூர்ணத்வமாவது ஒரோருவாய்வஸ்த்வம்சமே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்க வல்ல சக்தியுடைத்தாயிருக்கை அல்லது வஸ்துதோறும் ஸாகல்யேநாவஸ்திதியன்று' என்று ஸ்ரீ தேசிகனால் அனுஸரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரியான ஸ்ருதப்ரகாசிகாநிர்வாஹத்துக்கநுகுணமாகவே ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனத் திலும் இவ்விஷயம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பது ஸூக்ஷ்மேக்ஷுகளுக்கு விசதமேயாகும். ஸ்ருதியில் 'தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்' இத்யாதிவாக்யங்களால் ஸ்வர்ணஸர்வத்ராவஸ்தித யாநந்தவ்யவஸ்யாவஸாநாவஸ்தேவ பூர்ணத்வமும் பூர்ணமத: பூர்ணமிதமித்யாதிவாக்யங்களால் ஸர்வத்ர ஸகலகுணாதிவிசி ஷ்டஸ்வரூபபூர்ணத்வமும் இருவகையாக வோதப்பட்டி ருப்பதால் இதை மனதில் வைத்தே ஸ்வாமி தேசிகன் ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்தில் 'ஸர்வம் ஸர்வத்ர பூர்ணஸ் ஸர்வேச்வர:' என்ற ருளிச்செய்து பிறகு வ்யாப்திபக்ஷத்தின் 'க்ருத்ஸ்நத்வ விச்சேதநஸ்யாந்யத்ர பூர்ணத்வம் ந ஸ்யாத்' என்கிற சோத்யத்தையெடுத்து நான்கு விதமாக விகல்பித்து வ்யாப்திவஸ்து ஸாகல்யேநாவஸ்திதி பூர்ணத்வம் தமக்கபிமதமல்லவென்று முதலெடுப்பி லேயே தள்ளிவிட்டுப் பிறகு ஸர்வத்ர ஸர்வாநந்தபூர்வசக்தியோ கமும் ஸகலகல்யாணகுணயோகமும் கூடுமென்றிசைந்து ஸர்வ த்வம் க்ருத்ஸ்நவஸ்துஸக்தித்யாதிநா வசிவோத்ய ஸ்ருதிஸித்தா

[illegible] ஸூத்ரகார [illegible]' [illegible]
யதார்த்தம் ஸர்வத்ர [illegible] என்று நிகமநம்
செய்தருளினர். இங்கு யதார்த்தம் என்றிருப்பது 'தத்வ ஶாஸ்த்ர
[illegible] என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகாஸூக்தியை ப்ரத்ய
பிஜ்ஞாபநம் செய்வது கவனிக்கத்தகும். [illegible]
[illegible]விஷயத்தில் தார்க்கிகர்களும் யாதவப்ரகாஶாதிகளும் செய்
துள்ள [illegible]ங்களையும் [illegible]ங்களையும் நிரஸநம்செய்து
ஸூத்ரகாரரின் ஆஶயம் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் [illegible]யான
ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலுமே வ்யக்தீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதை
[illegible]மாக ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென்றே ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில்
விஸ்தாரமாக இவ்விஷயம் உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த
ப்ரகரணத்தில் திருப்புட்குழி ஸ்வாமியின் வ்யாக்யானத்தின் உப
ஸம்ஹாரபாகம் நோக்கத்தக்கது. அதாவது அயம் பாவ:- [illegible]
[illegible]
[illegible] ந [illegible] । ந [illegible]
[illegible] நிரவயவத்வ ஶ்ருதிவிரோத இதி வாச்யம் । [illegible]
[illegible] । [illegible] நிரவயவ
த்வஸ்ய ஶ்ருதி [illegible] । உபாதிஶ்ச [illegible]
ஸம்பந்த [illegible] । [illegible]
[illegible] ஸம்பந்த இதி [illegible] பவதி । [illegible]
[illegible] ப்ரஹ்மணி [illegible]
[illegible] இதி [illegible] । [illegible]
ப்ரஹ்மணி [illegible] ந தோஷ: ।
[illegible] பவதி' । இதி இத்தால் ப்ரஹ்மம்
[illegible]வானபடியால் [illegible]மான ஓர் வஸ்துவில் ஸர்வ
[illegible]யுடையதல்லவென்றும் அது எல்லாவஸ்துக்களிலும் வ்யா
பித்திருந்தபோதிலும் நிரம்ஶமென்பதும் அவ்வஸ்துக்களைக்கொ
ண்டு அம்ஶவ்யவஹாரம் ஔபாதிகமேயன்றி ஸ்வாபாவிகமல்ல
வென்றும் நிஸ்ஸம்ஶயமாய் விஶதீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே
தான் வேதார்த்தஸங்க்ரஹ தாத்பர்யதீபிகையிலிருந்து [illegible]

ணம் 19, 20, பக்கங்களில் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கும் வாக்யத்தின் தாத்பர்யம். 'விஷூஹ்யாஹஜிஷம் ககுத்ஸ்நமேகாம்மேந ஸ்திதோ ஜகத்' என்கிற கீதாவாக்யத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் உதாஹரித்துப் பின்வருமாறு வ்யாக்யானம் செய்தருளியிருக்கிறார். 'அநந்தவிவிதஜோஹாஸ்சர்யரூபம் ஜகத் ஜோயம்தாயந்தாம்மேநாத்மீயபரீரூபவிம்ஸ்ம வஸம்ஃ ஜக்ம்கஹீ ந விஷூஹ்யாஹம் ஸர்வைமேவ நாஜோஹாவிஹரிதம் வாஸிதோகாரமணஸாமரோ நிரதிசயாஸ்சர்யருபங் ஸ்திதோஹம் இத்யர்த்தஃ । தஹிதம் ஹ—'ஸகலேகைவ ஸதி நாநாகும் நாநாகைவ ஸதி சேவகதா । கவித்வம் ஸ்தோணம் ரூபம் கஸ்மேதுகீதா ஜூஹ்ரதி ॥ ப்ராஸாவிதாதேகமேவ ஸவ ஸந்து விவிதவிசவிதஸ்ஷ் கஜாத்மீயயா ப்ரவிஸ்ர தத்தீரூபேண விவிதபூகாரஃ விவிதகஸ்பகாரயநு நாநாரூபதாம் ஹஜதே'' என்று. இதற்கு விவரணமாக தாத்பர்யதீபிகையில் பின்வரும் வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன. ''ஸம்ஸம்ஸ்ஸ்வரூபவைகமேஸவாரஃ । நிரம்மே ப்ருதிவதாய்ஸம் வரூபணவதிருந்யவி ஸ்வரூபவை ஸம்ஸம்ஸ்வய்வ வஹாரஃ ஸகஸ்ஸிஜேவ வஸதி ஸ்வரூபவஸ்ய வரூபணவதி தயா ஸந்யத்வத்ப்யோம்யக்ஸமீர்யாஹாஸாய்ஃ । ஸகாம்மேநேதி ஹவிதஸ்யஹோ ஹ—ஸேநா ரூபேணேதி........ ஸகலஸ்ஃ ப்ரகாரோம்க்யவரஃ......தத்தீரூபேண விவித ப்ரகாரஃ, தத்வபீரகதயா விவிதப்ரகாரஃ இதி । இங்கு மூலத்தில் ஜோயந்தாயந்தாம்மேநாத்மீயா ப்ரவிஸ்ய என்றிருப்பதினாலேயே ஹமவஸ்தாரூபம் ஸ்வஸ்மமென்றும் அதன் ஸகலேசத்தில் ஜமஸ்த்வமும் யரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும் ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் ப்ருதிவஸ்ய ஸ்வஸ்வரூபவஸோவிவாதத்துக்குச் சிறிதும் அவகாசமில்லை. இதற்கு நேர் விரோதமாக இதன் வ்யாக்யானமாகிற முன் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற தாத்பர்யதீபிகா வாக்யத்தில் 'பகவானுடைய ப்ருதிவஸ்ஸ்வரூபவஸோவிரூபவரூபணஸ்வம் கண்ணாடியிற்போல் வெட்டவெளிச்சமாய்காட்டப்பட்டிருப்பதாக பரித்ராணம் 20 வது பக்கத்தில் இவர் அட்டஹாஸம் செய்வது

எப்படி யுக்தமாகுமென்பதை புத்திமான்கள் கவனிக்கவேண்டும். தீபிகா வாக்யத்தின் ஸரியான பொருள் இவருக்குப் புலப்படாமையே இதற்குக் காரணமென்பதை இங்கு நிரூபிக்கிறோம். தவிரவும் இவரிந்த தீபிகாவாக்யத்தை யெடுக்கையில் 'ஸம்பந்த: ஸ்வாமித்வைகதேஶவாத: இத்யாதியான ஶிரஸ்ஸைத் தள்ளி 'தத அஷ்டீஷ்வேவ' இத்யாரப்ய விருக்கும் அம்ஶத்தை மட்டும் உதாஹரித்திருப்பது இவருக்குஸம்மதாஸாதாரணமாயமைந்துள்ள ஸ்வபாவ விசேஷத்தையே ஊரீகரிக்கிறது. ஸம்பந்தம் ஸ்வாமித்வைகதேஶமென்றபிறகு ப்ருதிவ்யாதிஸர்வஸ்வாமித்வஸாமஸ்த்யவிவக்ஷைக்கு இடமே கிடையாது. ஆகையால் இதற்கு மேல் வரும் வாக்யஶேஷத்துக்கு இதற்கநுகுணமாகப் பொருள் கூறுவது யுக்தமே தவிர இதற்கு விருத்தமாகக் கூறுவது பொருந்தாதென்பது ஸ்பஷ்டம் அவ்வகையில் பின் வருமாறு அர்த்தம் சொல்வது நிராபாயமாயிருக்கும். பதார்தேஷு பதார்தேஷு ப்ருதிவ்யாதிஷு। ஸர்வேஷு பதார்தேஷ்வித்யர்த:। ஸர்வேஷ்வபி பதார்தேஷு ஸமகாலமேவம் விநா காலஸ்வாம்யநாதித்வாதநாதிப்ருதிவ்யா வஸ்துநோ நிரவயவத்வேऽபி பரமாத்மஸ்வாமித்வே ஸம்பந்தவ்யவஹார: நிரவயவத்வாத் ததேகதேஶே வஸ்துநி ஸ்வாமித்வம் பர்யவஸிதம் ஸ்யாத் இதி ஶங்காயா: ஸம்பந்தஸ்யாவிநாபாவநிஶ்சயாத் நிராகரணாய இதி। யதா ததேகதேஶேऽபி பதார்தேஷு ப்ராமாண்யயோகாத் பரிணாமவிஶேஷேऽபி ஸ்வதந்த்ர நிரங்குஶ ஸர்வஸ்வாமித்வே ஸம்பந்தவ்யவஹார: ததேகதேஶ ஏவ ஸ்வாமித்வஸம்ஸித்திம் ஆஸ்ரித்ய தஸ்யைவ ஸம்பந்தஸ்யாவிநாபாவநிஶ்சயாத் வ்யவஹாரஸ்ய இத்யபி வ்யாப்யாநம் ஸம்ஜ்யதே। ததஸ்ச ப்ரதிபதார்தமநுஸ்யூதாயாம் 'நிரவயவத்வாத் ஸம்பந்தவிஶிஷ்டதயா ப்ருதிவ்யாதிஷ்வேவ ஸ்வாமித்வம்' இதி யதோக்தம் தேந ஸம்பந்தேந ஸ்வாமித்வ ஸமாப்திர் ஏவ। அதவா 'ப்ருதிவ்யாதிஷு பரிணாமவதீஷ்வபி' இத்யத்ர பரிணாமவதீஷு ஸம்பந்தவ்யவஹார ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வாமித்வஸமாப்திர்விவக்ஷிதா। ததாபி ஸ்வாமித்வஸமாப்திவிவக்ஷா ஊரீக்ருதேதி ஸ்பஷ்டம்। அதாவது எல்லாவஸ்துக்களிலும்

இடைவிடாது முழுமையும் வ்யாபித்து விபுவாகவும் நிரம்சமாகவுமிருக்கும் திவ்யாத்மஸ்வரூபஸம்பந்தமாக அல்லது ஒவ்வொரு பதார்த்தத்திலும் ஸாகல்யபூர்த்தியுடன் வர்த்திக்கும் நிரம்சமான ஜீவஸ்வரூபவிஷயமாக ஸம்ஶப்தத்தை ப்ரயோகித்ததன் தாத்பர்யம் என்னவென்றால் அது நிரம்சமாகையால் ஓர் வஸ்துவிலேயே அதன் ஸ்வரூபம் முடிவு பெற்றுவிட்டதென்றும் அக்காரணத்தினால் அது வேறொன்றிலும் இருக்கமுடியாதென்றும் ஏற்படக்கூடிய ஸம்சயத்தைப்போக்குவதற்காக என்பதே. இத்தால் க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திஸூத்ரார்த்தம் ஸூசிதமாகிறது. அங்கு எப்படி க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்தியுமில்லை, நிரவயவத்வஶப்தகோபமுமில்லையென்று நிஷேதிக்கப்பட்டதோ அவ்விதமே இங்கும் ஓர் வஸ்துவில் ஸ்வரூபபரிஸமாப்தி என்கிற சங்கைக்கும் இடமில்லை அது காரணமாக மற்றவிடங்களிலிருக்கமுடியாதென்கிற சங்கைக்குமிடமில்லையென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தின் ஏகத்வத்துக்காவது விபுத்வத்துக்காவது ஹானியில்லையென்று தாத்பர்யம். இதுவிஷயமாக இவர் பரித்ராணம் 20, 21 பக்கங்களில் சொல்லியிருக்கும் விஷயம் நோக்கத்தக்கது. ‘ந க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திர்நாபி நிரவயவத்வஶப்தகோபஃ’ என்று இங்ஙனே கண்டிக்க ஸூத்ரகாரர் முன்வரவில்லை. பூர்வபக்ஷி கூறின இரண்டு தோஷங்களும் யுக்தமானவையே. ஆனால் அவை ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் யுக்தமானவையல்லவென்றே அடுத்த ஸூத்ரத்தில் கூறி நின்றார்’ என்றிவர் எழுதுகிறார் இங்கிவர் இரண்டு தோஷங்களும் வைகல்பிகமென்பதையறியாமல் ஸார்வத்ரிகமாகவெண்ணி இரண்டு தோஷங்களும் யுக்தமானவையே. ஆனால ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் அவை யுக்தமானவையல்லவென்று பேசுகிறார். க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்தியை ஒப்புக்கொண்டால் நிரவயவத்வஶப்தகோபத்துக்கு ப்ரஸக்தியேது? நிரவயவத்வஶப்தகோபம் ப்ரஹ்மைகவிஷயமானபடியால் ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தத்தினிடத்தில் நிரவயவத்வஶப்தகோபத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லாததுபற்றி அந்த தோஷமும் யுக்தமானது. ஆனால் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் அது யுக்தமல்ல

வென்பது எப்படி ஸமீசீநமென்று தெரியவில்லை. பாஷையின் நர
ம்பையிவரறிந்தவராகையால் இவர் விஷயத்தில் இந்த கேள்விகள்
கேட்கவே நமக்கதிகாரமில்லையென்று இவர் நிராகரித்துவிடலாம்.
ப்ரஹ்மம் ப்ரதிவஸ்துஸ்வரூபவைலக்ஷண்யமுள்ளதென்கிற பக்ஷத்தையவ
லம்பித்த விவர் க்ருத்ஸ்னப்ரஸக்தியை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதே
தவிர அந்த தோஷம் ஸூத்ரத்தினிடத்தில் யுக்தமல்ல வென்று
சொல்ல வாயில்லை. மேலும் பரித்ராணம் 20 வது பக்கத்தில்
2 வது பாராவில் இவர் திருவாய்மொழி 'பரந்ததண் பரவையுள்'
இத்யாதியான பாசுரத்துக்கு ஸ்ரீரங்கராமாநுஜஸ்வாமி வ்யாக்யா
னத்தில் 'வ்ருக்ஷே ஜாதிவத் வ்யாப்யவ்ருத்தி:' என்றிருப்பதை
யெடுத்து அதனால் என்னுடைய பக்ஷம் நிரஸ்தமானதாகப் பலவி
தமாய் ஹேஷிதாயநம் செய்கிறார். ஜாதிவ்ருக்ஷத்ருஷ்டாந்தத்தின் தத்
வத்தைக் குறித்து நாம் ஏற்கனவே ஸந்தேஹமற ப்ரபஞ்சித்திரு
ப்பதால் இங்கதை அநுவதிக்க வேண்டியதில்லை. இவ்விடத்தில்
வ்யாப்யவ்ருத்தி என்பது அவ்யாஸஜ்யவ்ருத்தி வென்பதற்கு பர்யாய
மென்பது ஸ்ரீரங்கராமாநுஜஸ்வாமியின் அபிப்ராயமென்பது
அவரது ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநவ்யாக்யாநத்தில் வ்யக்தமென்பதை
ஸ்மரிப்பிக்கிறோம். இவர் சொல்லுகிறபடி பகவானுக்கு ப்ரதிவ
ஸ்துஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை ஒப்புக்கொண்டால் ஸர்வஶப்தவாச்ய
ஸங்கோசமுண்டாகுமென்பது நாம் இதுவரையில் நிரூபித்த
தைக் கொண்டு ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கும். இது ஸூத்ரக்காரர்
பாஷ்யக்காரர், ஸ்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் முதலிய வ்யவஸ்திதர்க
ளின் ஸித்தாந்தத்துக்கு அத்யந்தவிருத்தமென்றும் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்
திலும் அதன் வ்யாக்யாநங்களிலும் இது ஸப்ரமாணம் நிரஸ்தமெ
ன்றும் நிரூபித்தோம். ஸ்ரீஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ர
ரத்னத்தில் 'ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயேஶிதாரம் விவி
தவிசித்ரவ்ருத்தா' என்றிருப்பதும் இவர் பக்ஷத்தின் ஸித்தாந்த
விரோதஹேதுவாகிறது. இதன் பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன்
'யஸ்யா ஸ்வாபாவிக ஸாம்ராஜ்யம் ...'
... ॥' இதி ஸவஸ்திகம்

[illegible] ஜகத் [illegible] ... என்றருளிச்செய்திருப்பதும் நம் பக்ஷத்துக்கு ப்ரபலமான ப்ரமாணமாகும். ஆகையாலிவர் பரித்ராணத்தில் பலவிடங்களில் நாம் கூறுவது [illegible]மென்றும் தான் சொல்வதுதான் ப்ராமாணிகமென்றும் பறைசாற்றியிருப்பது எவ்வளவு [illegible]மென்பதை ப்ரமாணசரணர்களான புத்திமான்கள் விமர்சிக்கவேண்டும்.

பரித்ராணம் 22வது பக்கத்தில் இவர், பகவானுடைய அகடிதகடநாசக்தியை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேயில்லையென்றோர் கல்பனத்தைச்செய்து 'அது [illegible]மென்றுதானே உங்கள் கருத்து' என்று ஹேலயா ப்ரச்நம் செய்து "ஸர்வார்த்தஸித்தியில் '[illegible]' இத்யாதியான ச்லோகத்தில் இதுதானே சரணமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது" என்கிறார். நாம் எப்போதும் பகவானுடைய அகடிதகடநாசக்தியை மறைக்க முயலவேயில்லை. 'உங்கள் கருத்து' என்று இவர் [illegible]த்தால் ஸ்ரீதேசிகனையும் தத்ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களையும் [illegible] செய்கிறாரென்பது ஸ்பஷ்டம். ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் [illegible]யை அகடிதகடநாசக்தியைக்கொண்டு நிர்வஹிப்பது [illegible]மாகுமென்று ஸ்வாமி தேசிகன் ஸாதித்திருப்பதுதான் இவருடைய இந்த பரிஹாரோக்திக்கு விஷயம். இங்கிவர் ஸர்வார்த்தஸித்தியிலிருந்து உதாஹரித்தது முன் [illegible]விஷயமாக ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்துக்கும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்துக்கும் விரோதம் காட்ட முன்வந்ததுபோல் இப்போது சக்திவிஷயமாக ஸர்வார்த்தஸித்திக்கும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்துக்கும் முரண்பாடு காண்பிப்பதற்காக வென்பது விளங்குகிறது. யேந கேநாபி ப்ரகாரேண

ஸ்ரீதேசிகன் பரஸ்பரவிருத்தமான வாக்யங்கள் எழுதியுள்ளார். அதிலும் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலிருக்கும் அம்சங்கள் மற்றெல்லாவற்றுக்கும் விருத்தமானவை யென்பதை ஸ்தாபிக்கவேணுமென்பதே இவருடைய கருத்து. முன்போல் இங்கும் இவருடைய எண்ணம் நிறைவேறவில்லை யென்பதை நாம் நிரூபித்து பரித்ராணம் 3 வது பக்கத்தில் இவர் உதாஹரித்த 'ஸ்வஸ்வோபாத்த க்ஷிதிஜலமுகை: ஸம்யக் நிஜமதி ஸ்ருஷ்ட்வா பஹுத்வம் வித்வத்ஸம்பாத ஸேவாஸம்பந்நஸ்ஸம்பவதி ஜந:' என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி இவரிடமே ஸமந்வயிக்கிறதென்பதை ப்ரதர்சிக்கிறோம். அச்யுதஶதக ஶ்லோகம் பின்வருமாறு:— 'பாலாஷஅயாணஸுஹுமோ ஹோஸி தாணம் ஸவ்வஸ்ஸ வ்யூஹதோவாதாணம் । நிஜஸங்கப்பஸநாஹோ வஹஸி ணிமித்தத்தம்பி அகடிதகடணஸத்தீ' இதி। அதாவது பகவானே! தேவரீர் ஜீவாத்மா, ப்ரக்ருதி இவைகளை ஸூக்ஷ்மதஶயா ஸந்தர்சித்து நிற்பதால் அவைகளை தேவரீருக்கு சரீரமாகக்கொண்டு ஜகத்துக்கு உபாதானகாரணமாகிறீர். உமது ஸ்ருஷ்டி ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டு நிமித்தகாரணமுமாகிறீர். இது உம்முடைய ஆஸ்சர்ய சக்தியின்கார்யம்—என்பது. உலகத்தில் ஸாதாரணமாக உபாதான காரணமும் நிமித்தகாரணமும் வெவ்வேறாகவிருப்பதைக் காண்பதால் இவ்விரண்டும் பகவானொருவரேயென்பது லோகவிலக்ஷணமாயிருப்பதுபற்றி இது அவரது அகடிதசக்தியைப்பொருத்தது என்பதில் யாருக்கும் விவாதமில்லை நிராக்ருதி 9—13 பக்கங்களில் இதை நாம் ஸ்பஷ்டமாய் விவரித்திருப்பதால் இங்கு மறுபடியும் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை அங்கு யதிக்கும் யதித்துக்குமுள்ள வாசியறியாமல் ஸ்வரூபபரிஸமாப்திபக்ஷத்தை அகடிதகடநா சக்தியைக்கொண்டு நிர்வஹிக்க முயல்வது பரிஹஸநீயமென்று உபோத்பலகங்களோடு ஸாவஷ்டம்பமாய் நிரூபித்தோம். இப்படிக்கிருந்தும் இவர் எவ்விதஹேதுக்களையாவது ப்ரமாணங்களையாவது ப்ரதர்சிக்காமல் பரிஹாஸோக்திகளையும் நிந்தாவசனங்களையுமே சரணமாகப்பற்றி நம்முடைய ப்ரமாணபுரஸ்ஸரமான ந்யாயநிரூபணங்களுக்கு யதா ததாவா பதிலளிப்பதின் தாத்பர்யமும் இவ

ரொருவருக்கமையுமேதவிர வேறொருவருக்கும் பொருந்தாது. அஜாகளஸ்தநத்ருஷ்டாந்தம் நம் விஷயத்தில் சிறிதும் பொருந்தாது. தாத்விகமான வஸ்துஸ்திதியை நன்கறிந்து நாம் பகவானுடைய அகடிதகடநாசக்தி எந்த விஷயங்களில் ஸாவகாசமென்றும் எங்கு நிரவகாசமென்றும் விவேசித்து சாஸ்த்ராநுகுணமான நிர்ணயத்தைக் கூறியுள்ளோமாகையால் நாம் இந்த ஸமவஸ்திதியை அஜாகளஸ்தநமாகவெண்ணுகிறோமென்று இவர் கூறுவது [illegible]மேயாகும். ஆனால் அந்த சக்தியைக்கொண்டு ஏகமாகவும் விஶ்வவாகவுமிருக்கும் பகவத்ஸ்வரூபத்தை வஸ்துதோறும் பரிஸமாப்தியுடையதென்று ஸாதிக்க முன்வருமிவர் நிர்விஶேஷ ப்ரஹ்மத்தை அநேகமாகவும் ப்ரத்யேகபரிணதமாகவும் மாற்றுவது ஸர்வசாஸ்த்ரவிருத்தமென்பதுதான் ஸ்ரீதேசிகனுடையவும் தத்ஸம்ப்ரதாயோபஜீவிகளுடையவும் நிர்ணயமென்பதை இவருக்கறிவிக்கிறோம். அகடிதகடநாசக்திக்கவகாசமில்லாதவிடத்திலதை புகுரவிடுவது அஜாகளஸ்தநத்தருகில் பாத்ரத்தை வைத்து அதில் பால்கறக்க விரும்பும் பிறவிக்குருடனுடைய முயற்சியை யொக்குமென்றும் நாமறுதியிடுகிறோம். உலகத்தில் மற்றவருக்கு ஸாத்யமில்லாதகார்யங்களைத் தான் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸாமர்த்தியமே பகவானுடைய அகடிதகடநாசக்தியென்பதே தவிர தனது நித்ய ஸங்கல்பத்தினால் வ்யவஸ்திதமான தன் ஸ்வரூபஸ்வபாவாதிகளையாவது மற்றவைகளின் ஸ்வரூபஸ்வபாவாதிகளையாவது அந்யதாகரணம் செய்வதல்ல. அப்படிக்கொண்டால் அவனது ஸத்யஸங்கல்பத்வம் பங்கமடைந்து உந்மத்தஸாதாரணமான அநவஸ்திதசித்தத்வமே அவனுக்குளதென்று ஸ்தாபித்ததாகும். இவ்விதமான விபரீத வாதங்களுக்கிடங்கொடுக்கக்கூடாதென்று திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்வாமி தேசிகன் தத்த்வமுக்தாகலாபத்தில் (222வது ச்லோகம்) இவ்வாறு விஷயவ்யவஸ்தை செய்திருக்கிறார். நீயம் கிந்தூதாநீ

ஶக்திர்ந வஸ்துஜாதாத்யதைஶ்வர்யநோபேதைவம் விரோத:
ஸ்வவித்தி ந ஹதேஸ்து ஸ்வ ஜேநேதரவராயா:। தஸ்மாதீஶோ விஶ்வ
ஸ்தைர்யஹேதுர்நய ஸ்வஶக்தி: ஸ்வயம் ஸ்யாத் தேஷாம் வ்யாவாதஶக்தி

ந்யூநாதிரஸாம்யேஷ்வஸ்ய தாத்ருத்வவிதே:॥' என்று. இத
ற்கு வ்யாக்யானம் பண்ணும்போது ஸர்வார்த்தஸித்தியில் 'ந ஹி
வ்யாஹதமீஸ்வரோ கடயதீதி ஸர்வஶக்தித்வம் ப்ரூம:। கிந்து
யதார்த்தம் தத்ஸர்வம் கரோதி। தத்ஸ்வாதேந்த்ர்யவஶக்யம்
கரோதீதி விவேச்யம்। ஸம்பாவ்யஸ்ய ஸர்வஶக்தித்வம் ஜ்ஞாநாதி
வேதகம்। தச்ச விரோதாபாதாப்ராஜ்ய தவ' என்று நிரூபணம்
செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு விரோதமாக பரித்ராணக்காரர்
அபிப்பிராயப்படி ஈஸ்வரனுடைய நாஶக்தி ஸாமர்த்யமென்றுகொள்
ளில் 'யஸ்யாஜ்ஞே ஹரிஹரநாரதந்ந ஜந ஸ்வர்ணோதேவி ப்ரஹ்
மாண்டம் பாதாளியத்தயா நிரவயிம் நித்யாநந்தமயம் ஸுத:।'
'ஜேவி ஸ்வநஹிராவயிதாஞ் ஹரிணா நாவி ஸ்வயா ஜாயதே'
இத்யாதிகள் அதை ஸங்கோசப்படுத்துவதால் ஈஸ்வரனுமாகவே
பர்யவஸிக்கும். ஆகையால் பகவான் அநந்யஸாதாரணமான
விசித்ரஶக்தியுக்தனாயிருந்தபோதிலும் ஸத்யஸங்கல்பனாகையால்
அவனுடைய நித்யஸங்கல்பஸித்தமான வ்யவஸ்தைகளுக்கு ஹானி
யின்றியே அவன் சக்தி ப்ரவ்ருத்திக்குமாகையால் அவனது ஈஸ்வரி
த்வமான விஶ்வஸாமர்த்யத்தை ஸங்கோசப்படுத்தி அதற்குப்ரதி
ஸந்தர்ப்பவிஸர்ஜனத்தையைச் செய்வதிலாவது ஏகதேவாத்விதீயமெ
ன்று ஶ்ருதிஸித்தமான அவன் ஸாமர்த்யத்தை வஸ்துதோறும்
வெவ்வேறாக்கி அநேகஸம்பந்தமாக்குவதிலாவது அவன் சக்தி
நிரவகாஶம் என்பதே ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ர தத்பாஷ்யாதிஸித்த
மான தத்வமென்பது ஸாநிஶ்சிதம்.

இந்த விஷயத்தில் இவ்வளவு விஸ்தாரமாக நான் உபபா
தனம் செய்ததற்குக் காரணம் இவர் ஶ்ரீதேசிகஶ்ரீஸூக்திகளை
தனக்கு ஆதாரமென்று சொல்லிக்கொண்டு அங்குமிங்கும் பற்பல
வாக்யங்களை எடுத்து உதாஹரித்து அவைகளுக்கு ஈஸ்வரனுக்கு
ஸங்கோசனம் செய்து பலமுறை ஜயபேரியடித்து அந்த கோஷத்தைக்
கொண்டே எல்லோரையும் மயக்கிவிடலாமென்று நினைப்பது
பயனற்றதென்பதை ஸகலருமறியும்படி விளக்கவேண்டுமென்பதே.
மேலும் பகவானுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையே அந்யாகார

ணம் செய்வதை உத்தேச்யமாகவுடைய இவருடைய கக்ஷியை ஸமர்த்தனம் செய்வது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் நியமித்த ஶாஸ்த்ரப்ரேக்ஷ்யத்தில் அந்வயிக்குமாகையால் தத்கரணே ப்ரத்யவாயம் ஏற்படுமென்கிற சிந்தையுமிதற்கு ஹேதுவென்பதை ஸஹ்ருதயர்களிடம் ஸவிநயம் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். இதுஸம்பந்தமாக வக்தவ்யாம்சம் பர்யவஸிதமாயிருந்தபோதிலும் பரித்ராணம் 17 வது பக்கத்தில் இவர் 'ஸூக்திவ்யாக்ருதிபரிஷ்க்ரியா' என்றொரு விரிவான நூல் எழுதி வெளியிட்டிருப்பதாகவும் அது வடமொழியிலிருப்பதால் எனக்கு அதை அறியமுடியாதென்றும் அதிலுள்ள விஷயங்களை எனக்கு அறிவிக்கவேணுமென்கிற உபகாரபுத்தியுடன் அவற்றைத் தமிழிலேயே விளக்கிக்காட்டுவதாகவும் சொல்லியிருப்பதால் அதுவிஷயமாகச் சிறிது கூறவேண்டியதவசியமாகிறது. இவர் எனக்காக இவ்வளவு சிரமம் எடுத்துக்கொண்டதைப்பற்றி நான் நன்றி நினைப்பது ஒருபுறமிருக்க எனக்குத்தெரிந்தமட்டில் வடமொழியிலுள்ள இவரது பரிஷ்க்ரியையைப் படித்துப்பார்த்ததில், விளக்கம், பரித்ராணம் இவைகளிலுள்ள அம்சங்களே அதில் காணப்படுகிறபடியால் விஷயவிசாரம் ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் நான் ஏற்கனவே ப்ரதிவாதித்திருப்பதே அதற்கும் போதுமான உத்தரமாகக் கொள்ளத்தகும். இவருக்கு ஸ்வாபாவிகமான ப்ரதிபக்ஷத்வேஷணவ்ருத்தியானது பரித்ராணத்தில் போலவே பரிஷ்க்ரியையிலும் நிறைந்துநிற்கிறது. பரித்ராணத்தில் தூஷணலக்ஷ்யமாக என்னை எடுத்துக்கொண்டதற்குப் பதிலாக பரிஷ்க்ரியையில் ஸ்ரீமத் கோழியாலம் ஸ்வாமியை எடுத்துக்கொண்டிருப்பதுதான் பேதம். பரிஷ்க்ரியை முதல் ச்லோகத்தில ஹயவதநஸ்தவநம் செய்து இரண்டாவது ச்லோகத்தில் ஆசார்யஸ்தவநம் செய்பவராய் 'ராமாநுஜமுநிவரதாஸஸார்வபௌம ஷட்ப்ரதவாதிபீகராய ஶ்ருதயே। நிரதிசயஸாம்ராஜ்யவிபவாதிகோதண்டநாராயணாசார்யவே' என்றெழுதுகிறார். இங்கு நிரதிசயஸாம்ராஜ்யம் குலத்தினதாகவாவதிருக்கட்டும், இவரதாகவாவதிருக்கட்டும், அல்லது உபயநிஷ்டமாகவாவதிருக்கட்டும், அதைப்பற்றிநமக்கு விவாதமில்லை. ஆனால் ஸ்ரீ

நைநாராசார்யருடைய சிஷ்யராகிய ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணன் முதலாக வாரம்பிக்கும் இவருடைய குலத்திற்சேர்ந்தவரனைவரும் அதாவது ஸ்ரீ அண்ணனுள்பட எல்லோரும் எப்படி வரவரமுநியின் பதபங்கஜஷட்பதங்களாயினர்களோ தெரியவில்லை. ஆனால் பகவத்ஸ்வரூபத்தின் விபுத்வத்தையே ஸங்கோசப்படுத்தும் இவருடைய நிர்ஹேதுகஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் குறித்து நாமெவ்விதம் ஆக்ஷேபிக்கமுடியும்? இங்கிவ்வாறேற்பட்ட வைபரீத்யம் 'முதற்கோணல் முற்றுங்கோணல்' இதி நீத்யா ஸர்வவ்யாப்திஸமர்த்தனத்துக்காக வெளிவந்த பஹுவ்யாப்திவரிஷ்டா வென்று பெயர்வாய்ந்த விந்நூலில் ஸங்கோசவ்யாப்தி யடைந்து விளங்குவது ரஸிகஜனஹாஸ்யரஸாவஹமாயிருப்பதுபற்றி கிந்நு நாஹமே. இது நிற்க, வரிஷ்டையில் 'வாக்யம் க்ஷீரேண ஸம்பூர்ணம்' இத்யாதியான 95வது ச்லோகமும் அதற்கடுத்த 96வது ச்லோகமும் கவனிக்கத்தக்கவை. இவைகளில் ஸம்பூர்ணசப்தம் கர்மணி யாகவும் கர்த்தரியாகவும் இரண்டுவிதப்பொருளுள்ளதாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வகையில் ஒரு பாத்ரம் க்ஷீரத்தினால் பூர்ணமாயிற்றென்று சொன்னால் பாத்ரம் நிறைந்திருப்பது ஏற்படுமே தவிர க்ஷீரம் மிகுதியில்லை யென்பது ஏற்படாது. அப்படிக்கில்லாமல் பாத்ரத்தில் க்ஷீரம் பூர்ணமாயிற்றென்றால் பாத்ரம் நிறைந்தாலும் நிறையாவிட்டாலும் க்ஷீரம் மிகுதிப்படவில்லை என்பது ஏற்படுகிறது. இதுபோல் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் பகவத்ஸ்வரூபத்தால் பூர்ணம் என்று சொன்னால் வ்யாப்யஸ்வஸாகல்யேந வ்யாப்தி பகவானுக்குக் கூறியதாகக் கொள்ளமுடியாதென்று சொல்ல இடங்கொடுக்கும். ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் அவ்விதம் கூறாமல் ஒவ்வோரிடத்திலும் பகவான் பூர்ணன் என்றிருப்பதால் இது ஸாகல்யேந வ்யாப்தியைத்தவிர வேறொன்றையும் குறிக்கமாட்டாது என்றறியும், என்று ஸ்ரீமத்கோழியாலம் ஸ்வாமி இவரால் ஸம்போதிக்கப்படுகிறார். இங்கிவர் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் பகவான் ஒரு பாத்ரத்தில் பால் முழுவதுமிருப்பதுபோல் ஸாகல்யேந வ்யாப்தியடைந்திருக்கிறார் என்று வ்யக்தமாகக் கூறியிருப்பதால்

அப்ரஸ்துதப்ரஸக்திப்ரத்யாதிஸம்பந்தபாஷ்யத்தில் ஸர்வம் ஸதி தத்வ ஸாரம் ஸ்வஹ அப்ரஸ்துதம் காயபுக்தம் நாபயார்த்தரீதிப்யார்த்தபேதவ்யம் என்றும் காயபுக்தார்த்தபயார்த்தாம்ஸவ்யுத்பத்தி நாவவத்யமே என்றும் பூர்வபக்ஷியின் வாக்யத்தை அநுவதித்திருப்பதையே இவர் தனது ஸித்தாந்தமாக வ்யவஹரிப்படுத்தியதாகிறது. ஆகையால் இவர் அப்ரஸ்துதப்ரஸக்தி: என்கிற வாக்யம் ஸூத்ரத்தின் விஷயத்தில் யுக்தமல்லவென்று சொல்ல வாயில்லையென்று நாம் முன்பு கூறியதே இவர்வாயினாலேயே உறுதிசெய்யப்பட்டது. பரித்ராணம் 21வதுபக்கத்தில் முதல் பாராவில் 'அப்ரஸ்துதப்ரஸக்திப்ரத்யாதிஸதோஷமான வாக்யங்களையே திருப்பித் திருப்பி எழுதுகின்றவிவர் ஸ்ரார்த்தஸ்வஸ்திப்ரத்யாதிஸம்பந்தத்தினால் தள்ளுண்ட பூர்வபக்ஷிகளின் ஸந்ததியைச்சேர்ந்தவரென்பதுதான் தேறிநிற்கும்' என்று என்னை ஆக்ஷேபம் செய்து களிக்கிறார். அவ்விதவாக்யமெதுவும் நான் செய்யவில்லையென்பதும் ப்ரத்யுத அவ்வித வாக்யங்கள் நிரவகாசமென்றே ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் ஸமர்த்திதமென்றும் நான் எற்கனவே சொல்லியிருப்பதைக்கொண்டு எல்லோருக்கும் நன்கு விளங்கும். நிகிலகார்திகாதிவ்யாக்யானஸமர்த்தனான ஸ்ரீதேசிகனது வாக்ஹ்யாயாஸாரணர்களானவெம்மிடம் 'அவதாராஜாவம் ப்ராஹ்ம யதப்ரஹ்ம யாத்ய ஸ்வஸ்யுஸ்ஸிதே ஸ்ரத்யாஸ்ராதவேதி' என்றதுபோல் அதாக்ஷிகாதங்களின் ஸாமர்த்யமும் ஸம்பவிக்க நியாயமில்லை. ஸ்ரீதேசிகஅவாதிவ்யஸஜ்ஞாநிஷ்ணாதரான ஸ்வதந்த்ரதோகாதாசார்யாவின் திருவம்சத்தில் பிறந்தும் இவர் அப்ரஸ்துதப்ரஸக்திதத்தைத் தன் ஸித்தாந்தமாகக்கைக்கொண்டு அவாயபுக்தார்த்தாஸாதாரணீவிகையில் ஸரியாவநம் செய்வது கஸ்ய நாம நஷ்டயேத மந: ஸமர்விவஸ்வித: ? இதுவும் அயுக்தாதங்களடியாக ஏற்பட்ட தேசிகஸ்ரீதேஷாஹாவாதகஸரிவாகுமென்றேகொள்ள ப்ராப்தம். இவ்வகையான விபரீதார்த்தங்கள் ஸரிஷ்டியெயில் பலவிடங்களில் கண்ணுள்ளோர்க்குப் புலப்படும். இதைப் படிப்பவர்களுக்கு இதை எழுதினவருடைய ஸர்வேஸ்வரத்வமும் ஸ்ரீமத் கோழியாலம் ஸ்வாமியைப் பலவிதமான ஆக்ஷேபவாக்யங்களால் தூஷிக்கவேண்டிய

தென்பதும் தசிதாங்களான ஸூத்ரத்தின் ஸ்வாரஸ்யவைலக்ஷண்யம், ஸ்வ
ரிதவர்ணாஸக்தி முதலியதைப்பற்றிய பேச்சுக்களெல்லாம் அதை
ப்ரஸ்தாவிக்க ஓர் வ்யாஜமாத்ரமாய் அதற்கு அங்கமாக வமைந்திரு
ப்பதும் நன்கு ப்ரகாசிக்கும். ஏற்கனவே நாம் கூறியபடி பகவா
னுடைய ஸ்வரிதவர்ணாசக்தியை நாம் சிறிதும் ஸ்வயவிக்கவில்
லையாகையால் அது பகவானுடைய அவதாரங்களில் பலவகையாக
ஆவிஷ்க்ருதிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பல ஸந்யங்களால் இவர் வர்ணிப்
பது ஸத்யஜ்ஞோபெக்ஷிதம். அப்படிக்கிருந்தும் ஒவ்வொரு
ஸந்யத்தின் இறுதியில் யதிநிர்ணய யாகிற பல்லவியைப் பாட
வேணுமென்கிற வஹிவாஸியே இவ்வித அனுவச்யகமான க்ரந்த
விஸ்தாரத்துக்கு ஹேதுவென்று தெரியவருகிறது. பகவானுடைய
ஸ்வரிதவர்ணாசக்தியின் யாதாத்ம்யத்தைக் குறித்து வக்தவ்யா
ம்சங்கள் நம்மால் முன்பே ப்ரதிவாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் இங்க
வற்றை ஸங்க்ரஹிக்கவேண்டியதில்லை. ஸங்கீதஸ்வாரஸ்யத்தின் நித்ய
ஸித்தமான விஸர்ஜனத்தைக் குறைக்கும் விஷயத்தில் அது ஸமர்
த்தமென்பதும் அதை அவ்விஷயத்தில் ஸம்பிக்க முயல்வது மிகவும்
ஸாஹஸமென்றும் ஹேத்வாபாஸமாய் உபபாதித்துள்
ளோம். இது ஸம்பந்தமாக மற்றோர் விஷயமும் சொல்லவேண்
டியிருக்கிறது. ஸ்வரிதவர்ணாஸக்திப்ரயோகம் லீலாவிஸ்ருதி
யில் மட்டில் ப்ரஸக்தியுள்ளதே தவிர ஸர்வம் ஸாவதிதமாய்
அமைந்துள்ள நித்யவிஸ்ருதியில் அதற்கு அவகாசம் கிடையாது.
ஆகையால்தான் இது ஸங்கீர்த்தனமென்று வ்யவஹரிக்கப்படுகி
றது. ஏவம் ஸ்வாபாவிகஸ்வதந்த்ரஸித்தமான இதைக்கொண்டு உபய
விஸ்ருதிஸாதாரணமான ஸ்வரூபவிவி ஸம்ப்ரதாயானுஷ்டமான
'ஸாக்ஷாத்கத்வாவிஸ்ருதிவாதம்' என்றபடி ஸவிஸிஷ்டமாய்
நிற்கும் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷிஸவிஸேஷமுள்ளதாகச்
செய்ய முன்வருபவர்கள் தங்களுடைய ஸ்வரிதவர்ணாசக்தியை
யே வெளியிடுகிறார்கள் என்பது ஸ்பஷ்டம். இதுவே திருப்பித்
திருப்பி ஸஹஸ்ரஸஹஸ்ரமாகப் பல சரீரபரிக்ரஹணம்செய்த ப்ரஷா
ஞத்தைக் கொண்டும் இக்காலத்தில் வாஸ்வாத்யர்கள் கண்டுபிடித்

திருக்கும் தந்தி, ரேடியோ முதலியவைகளைக்கொண்டும் [illegible]யையில் பலமுறை விரிக்கப்படுகிறது. இம்மாதிரி க்ரந்தத்தைப் பெருக்குவது அத்யந்தம் ஸுலபமே. இவர் எடுத்திருப்பவைகளை விட [illegible]மான த்ருஷ்டாந்தங்கள் அளவற்றன கூறலாம். [illegible] இத்யாதிவத் [illegible] செய்வதால் தத்வநிர்ணயத்துக்குச் சிறிதும் உபகாரமில்லையாகையால் [illegible]யின் [illegible] தத்வநிர்ணயமாகில் இவை போன்றவெல்லாம் [illegible]மென்றே தீரும்.

[illegible] 30 வது பக்கம் 2வது பாராவில் [illegible] என்றிருப்பதால் இங்கிவர் [illegible] யென்பது [illegible]மென்று [illegible] கூறியதாகிறது. [illegible] வாக்யத்துக்கு முன் [illegible] என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் [illegible]யால் பகவானுடைய [illegible] போல் [illegible]மும் [illegible]மானபடியால் இதை ஆக்ஷேபிக்க எவராலும் முடியாது என்பதே இவருடைய [illegible]

மென்பது ஸுநிஶ்சிதம். இப்படிக்கிருந்தும் [illegible] 31வது
பக்கத்தில் “[illegible] என்றிவர்
எழுதியுள்ளார். இக்கிவரால் [illegible] என்று வ்யவஹரிக்கப்
படும் ஸ்ரீமத் கோழிபாலம்ஸ்வாமி தமது [illegible]த்தில் [illegible] இத்யாதியால் [illegible]த்துக்கு ஶ்ருதிவாக்யத்தின் ஆதாரம் இருக்கி
றதா வென்று கேட்டிருக்க இதற்கு ஶ்ருதிவாக்யவிரோதமென்று
முன்பக்கத்தில் விஸ்தாரம் செய்தவிவர் ஶ்ருதிவாக்யத்தைத்
தொடாமல் [illegible] வ்யாக்யாநவாக்யத்தை
எடுத்துதாஹரிப்பது எப்படி ஸமாதானமாகுமென்பது நமக்குப்
புலப்படவில்லை. பலவிடங்களில் இவர் என்னையும் மற்றோர்களை
யும் பற்றி ‘[illegible]’ என்று பரி
ஹாஸம் செய்துள்ளார். அங்கு இது பொருந்தாமலிருந்தாலும்
இங்கிவர் சொல்வது இதற்கு நன்றாகப் பொருந்தி நிற்பது எல்
லோரும் நோக்கத்தகும். பரித்ராணம் 21 வது பக்கத்தில் ‘[illegible] வ்யாபித்து நிற்கிறானென்பது உபநிஷத்துக்களில்.
[illegible] என்றது ஆசார்யர்களின் [illegible]ங்களில்.
உபநிஷத்துக்களிலேயே இரண்டுவகையான வாக்யங்களிருப்ப
தாக இவர் நினைத்திருப்பது தவறு. [illegible] இத்யாதிமாத்
ரமே உபநிஷத்திலுள்ளது. அதைக்கொண்டு விஷயம் சோதித்து
நிர்ணயித்த ஆசார்யர்களின் வாக்யமே [illegible]
இத்யாதியாதலால் இவ்விரண்டையும் [illegible]மாக எப்படி நிர்வ

ஹிப்பதென்கிற ஆலோசனைக்கே ப்ரஸக்தியில்லை என்று இவர் நிஸ்ஸம்சயமாய் அறுதியிட்டிருக்கிறார். இத்தால் ச்ருதிஸ்வாரஸ்யவாதத்துக்கு ஸூத்ராதாரம் இல்லையென்பது இவருடைய நிச்சயமாகையால் அதற்கு வசனமுண்டாவென்று ஸ்ரீமத் ஸ்வாமி கேட்டதற்கு அதற்கு நேராக பதில் சொல்ல விரகற்று பாநததண் வ்யாக்யானத்தைப் பிடிக்கிறார். இதுவும் ஆற்றுவெள்ளத்தில் அடித்துக்கொண்டுபோகப்படுபவன் நாணற்றுரும்பைப் பிடிப்பதுபோல் நிரர்த்தகமென்பது நான் ஏற்கனவே கூறியிருப்பதால் ஸ்பஷ்டம். இப்படி நிராதாரமான இவரது பக்ஷம் பரிஷ்க்ரியை 30வது பக்கத்தில் ச்ருதிப்ரமாணத்தால் நிராக்ஷேபமாய் நிஷ்பங்கமென்று வ்யாப்தியைக்கூறும் ச்ருதப்ரகாசிகா வசனத்தைக் கொண்டு இவர் ஸாதிக்கமுன்வருவது எவ்வளவு ஸாஹஸத்தை வெளியிடுகிறதென்பதை புத்திமான்கள் கவனிக்கவேண்டும். இவ்வாறு கூச்சமற முன்பின் பரஸ்பரவிருத்தமானவைகளையெழுதும் ஸ்வபாவமுள்ளவிவர் ஸ்ரீமத்கோழியாலம் ஸ்வாமி வசனங்களை எடுத்துதாஹரித்து ந்யாயஸாஸ்த்ரஸாரணியில் செய்திருக்கும் நிரூபணத்தைக்குறித்து பரிஷ்க்ரியை 28 வது பக்கத்தில் 'ச்ருதப்ரகாசிகாயாம் ப்ரதிபக்ஷிணாத்வ்யவஸ்திததத்த்வம் வாஸ்தவத்வஸீகாரம் ச வேதயத உபநிஷத் விசாரவ்யாப்தவிரோதம் ச்ருதிஸ்வாரஸ்யம் ப்ரமாணம் இத்யாதிநா; ஸ்வாரஸ்ய ச்ருதிவாக்ய ப்ராதான்யஹாநி | ததைவ நிரர்த்தகமிதி அயமர்த்த:' என்று வரைந்துள்ளார். இதன் தாத்பர்யம் ஸம்ப்ரதாயாரணமென்பதுமட்டில் நாம் சொல்லி நிறுத்திக்கொள்கிறோம். ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகளில் ச்ருதிஸ்வாரஸ்யவாதம் எங்கும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை யென்றும் ச்ருதப்ரகாசிகா ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனத்தில் கண்டரவேண நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும் கம்பீரமான அவ்வாக்யங்களின் பொருள் இவருக்கெட்டாததால் இவர் அவைகளுக்கு விபரீதார்த்தவர்ணனம் பண்ணி மயங்கி நிற்கிறார் என்பதும், நாம் ஏற்கனவே விஸ்தரேண ப்ரதர்சித்திருக்கிறோம். இவ்வாறு

தான் ப்ரமித்து தவறிநிற்க தத்வார்த்தத்தை யதாவத்தாக ந்யாயங்களோடு ஸாதித்துள்ள ஸ்ரீமத் ஸ்வாமியைக் குறித்து இவ்வாறு இவர் தூஷணம்செய்து பரிஹஸிப்பது நாம் ஏற்கனவே பலமுறை வற்புறுத்தியபடி மஹாத்வேஷாரப்யமான ஈத்ருஶவைஷம்யத்தையே த்ருடப்படுத்துகிறதென்பது நிராக்ஷேபம்.

பரிஷ்க்ரியை 29வது பக்கத்தில் திருப்புட்குழிஸ்வாமி தனது ரத்நவேதிகா என்கிற ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநவ்யாக்யாநத்தில் 'கிமிதம் ப்ரத்யக்ஷம் ஸர்வஸாதாரணம் ப்ரமாணகம் ; ந தாவத்ஸித்தாந்தவ்யத்யேகஸித்தம் ப்ரத்யக்ஷம் ; விசாரஸாபேக்ஷ ப்ரஹ்மணி தத்ஸம்பவாத் ஸர்வஸாதாரணவிரோதாத்' என்று ஸாதித்திருப்பதை எடுத்து 'ததிதம் ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திவிமர்ஶவிரஹநிபந்தநமிதி வேதி ஸர்வஸ்வ நிரஸ்யதே' என்று சொல்லிப் பிறகு ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்திலுள்ள 'ஸர்வமேவ ஸர்வத்ராபி ஸந்நிஹிதமேத்யாதி வாக்யங்களை யெடுத்து அவை இதற்கு விருத்தம் போலும் தன் பக்ஷத்துக்கு அநுகூலம்போலும் பேசுகிறார். இதைப் பற்றி இவர் பரித்ராணத்தில் சொல்லியிருப்பவைகளனைத்தையும் ஏற்கனவே நாம் விஸ்தாரமாகக் கண்டநம் செய்திருப்பதால் இங்கு மறுபடியும் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. அந்த திருப்புட்குழி ஸ்வாமியின் வ்யாக்யானத்தில் ப்ரஹ்மஸூத்ரஶ்ரீபாஷ்யாதிகளுக்கனுகுணமாகச் செய்யப்பட்டுள்ள நிர்வாஹம் ஸ்பஷ்டமாய் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீமத்ரங்கராமானுஜ ஸ்வாமியின் வ்யாக்யானத்தை அநுஸரித்து அதற்கு உபப்ரும்ஹணமாகவே ஸுதிகாரூப்யந்யாயநிரூபணபரமாக ரத்நவேதிகையில் வ்யாக்யாநமமைந்துள்ளது ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுக்கு அத்யந்தமபிநந்தநார்ஹமாகவும் உபகாரகமாகவும் இருப்பது ப்ரஸித்தம். மஹாமேதாவியான அந்த வ்யாக்யாதா ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்த தத்வஜ்ஞராகையாலும் விஶிஷ்ய ஸ்ரீ தேசிகஸூக்திகளில் ஸத்ஸம்ப்ரதாயபரம்பராப்ராப்தஸம்யக்ஜ்ஞானமுடையவராகையாலுமே தான் இவ்வளவு ஸமஞ்ஜஸமாக வ்யாக்யானம் செய்தருளமுடிந்தது. உண்மை இவ்வாறிருக்க அந்த ஸ்வாமியை தேசிக க்ரந்தங்களை நன்கறியாத

வரென்று வ்யாக்யாகாரர் தூஷித்திருப்பது எவரைப்பற்றியாகி லும் யாராகிலும் எதையாகிலும் நிர்ப்பயமாகப் பேசினால் இக் காலத்தில் கேட்பாரில்லை யென்கிற நம்பிக்கையையே ஆதாரமாக வுடையதென்பது தெளிவாகிறது. தன்னளவையும் பிறரளவை யும் சிறிதாவதுணர்ந்தவர் இவ்விதம் துணிவுகொள்ளாரென்பது நிச்சயம்.

இதுநிற்க, இவர் எடுத்துள்ள ஸ்ரீ திருப்புட்குழிஸ்வாமி வாக்ய த்தில் இவராவது வேறெவராவது ஆக்ஷேபிக்கக்கூடிய அம்சம் ஏதாவது புலப்படுகிறதாவென்பதைப் பராமர்சிப்போம். தத் வாக்யத்துக்குப்பொருள் பின்வருமாறு—ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் முடிவுபெற்றிருக்கை யென்பது யாது ? மற்றெங்குமில்லாமல் ஓரிடத்திலேயே இருக்கையென்பது பொருந்தாது ; (எங்கும் பரந்த) விபு ஸ்வரூபமுடைய ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் அது கூறமுடியாது. மேலும் அப்படிக் கூறுவதானால் ப்ரஹ்மத்தின் பஹிர்வ்யாப்திக்கும் (அதாவது வெளிப்புறத்தில் பரவியிருப்பத ற்கும்) விரோதம் வரும் என்று. இந்த ரீதியிலேயே ந்யாயஸித்தா ஞ்ஜநத்திலும் 'கிமிதம் பரிச்சிந்நத்வம் நிஷ்க்ருஷ்யதே கிமேகத்ர வ்ருத்திமாத்ரத்வம் ? என்று கேட்டுப் பிறகு நாத்ய: தஸ்யாஸர்வகதத்வ ஸத்பாவமாத்ரேண' என்று இது நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரிச் சிந்நத்வம் என்பதற்கு பரிமாணமாத்ர வ்ருத்திமத்வம் என்றும் வ்ருத்திமத்வம் என்பதற்கு வ்ருத்தி: என்றும் ஸ்வாத்யாயமும் வ்ருத்தி வசநங்களை ப்ரயோகித்து ஸர்வகதஸத்பாவமாத்ரேண என்று சுரு க்கவிருப்பதை விபுலமாக ஸ்வாமி வ்யாக்யாயால் விவரணம் செய்திரு ப்பது ஜிஜ்ஞாஸுக்களுக்கு மஹோபகாரமென்று ஸமாதானமா அல்லது ஸ்ரீதேசிகஸூக்திவ்யாக்யாநவிரோதவிலஸந்நிபந்தநமென்று நிரூபணமா வென்பதை யோக்யர்கள் யோஜிக்கவேண்டும்.

பரிஷ்க்ரியை 88வது வாக்யத்தில் இவர் தன் ஸித்தாந்தத்தை ஓர் அநுமானப்ரயோகத்தால் ஸம்க்ரஹித்து அதை மறுக்கும் ப்ரதிபக்ஷிகளைப் பரிஹஸிக்கிறார். இதையும் சற்று கவனிப்போம். தத் வசநம்—'ப்ரக்ஷாப்ரஹ்மஸாவ்ய வ்ருத்திர்தி யத்தத்ஸ்வாத்ம

ஹூ-தாஜெயாஜோவஜேஹிஷ்ஶக்திவிஹவோ ஹெதஃ வஜெ் வாதி நஃ। ஸாஷ்யம்,ஊ-பிஷயிதாஂ ந வக்ஷவஸதிஹெடுதொஈஸிதி லூஷ-வஞ்யத்யாஶ்யடுமஸிஷ்ஶக்திஜேஹிஜோ வாதிஷ்கஂவ்யூஃவரழ।'

என்பது. அதாவது—தன் பக்ஷத்தில் ப்ருஹ்மம் முடிவுபெற்று நிற்கும் ஸ்வரூபமுடைத்தானது என்பது ஸாதிக்கவேண்டிய விஷயம். இதில் ப்ரம்ஹம் பக்ஷம் முடிவுபெற்று நிற்பது என்பது ஸாத்யம். இதற்கு ஹேது அளவிறந்த விசித்ரமஹாசக்தியுடைத்தாயிருக்கை யென்பது. எதிரிகள் இப் பக்ஷத்தில் ஹேதுவில்லை யென்கிறார்கள். இதுவும் அவர்களுடைய விசித்ர்புத்தி சக்தியை (அதாவது புத்தியில்லாமையை) காட்டுகிறது என்பது. இதில் சிறிதளவும் ஸத்யமாவது சாஸ்த்ரமாவது இல்லை யென்பதை விளக்குகிறோம். ப்ரம்ஹத்துக்கு விலக்ஷணசக்தியிருப்பதை நாம் ஒரு போதும் மறுக்கவில்லை. ஆகையால் பக்ஷத்தில் ஹேதுவில்லை யென்று ப்ரதிபக்ஷிகள் சொல்வதாக இவர் சொல்லியிருப்பது அஸத்யமேயாகும். மேலுமிவர் இங்கு பக்ஷமாக எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மம் எத்தகைத்தென்பது 'ஸவடுத்ரு வ்ருஹதக்ஷ-ணயொமெந ஹி ப்ரஹ்மஶவ்தஃ। ப்ருஹத்க்ஷஂ ச ஸ்வரூபெண ஹ-ணைஶ்ச யத்ராநவயிகா திஶயஂஸொzஸ்ய முவெ்யாயடுஃ,ஸ ச ஸவெடுஶ்வர வைவ। அதொ ப்ரஹ்மஶப்தஸ்தத்ரைவ முவ்யவ்ருத்தஃ'
என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இத்தால் நிரதிசயமான ப்ருஹத்க்ஷமுள்ளது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமென்பது ஸித்திக்கிறது. இது சுதவடுஹிஶ்ச தத்ஸவடுஂ வ்யாவ்ய நாராயணஸ்தித: என்பது முதலிய கணக்கற்ற ச்ருதிவாக்யங்களால் நிர்விவாதமாய் நிர்ணயிக்கப்பட்ட விஷயம். ப்ரஹ்மத்தின் கல்யாணகுணவிஷயத்தில் இதரமதஸ்தர்களுக்கு விஸஂவாதமிருந்த போதிலும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தின் விபுத்வத்தைக் குறித்து ஆஸ்திகமதங்களொன்றிலும் ஆக்ஷேபமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இப்படி ஸர்வஸம்மதமாய்த் தேறி நிற்பதும் ஸர்வச்ருதிவாக்யஸித்தமுமான சுநவஸ்திஸ்வஹஸ்வரூபத்தை ஸஜோவ்யவ்ருத்தி அதாவது முடிவுடையது என்று ஸாயிக்க முன்வந்திருக்குமிவர் இப்படி

ஸாதிப்பது தவறு, ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் அளவற்றதேயென்று கூறும் நம்மை தூஷிப்பதும் பரிஹஸிப்பதும் கலிபுருஷனுக்கு மிகவும் ஸந்தோஷகரமாகும். ஜ்ஞாநவாஸ்ருதிமான சக்தியானது தனக்கு ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்தின் ஸமாப்தியைச் செய்வதாகச்சொல்வது கர்க்கடீகர்ப்பம் தரிப்பதுபோலும் வாழை குலைபோடுவது போலும் அச்வதரீகர்ப்பம்போலும் ஸ்வரூபநாசத்துக்கே ஹேதுவானதாகத் தேறுகிறபடியால் இதைப் பேசும் இவருடைய சாஸ்த்ர ஶ்ரவணபரிஶ்ரமபுத்திமஹிமையை என்னென்று சொல்வதோ தெரியவில்லை. ஆகையால் இவர் கூறியுள்ள அநுமாநத்தில் பக்ஷாபேக்ஷமே ஸாத்யத்தினால் ஸாதிக்கப்படுகிறதென்பது ஸ்பஷ்டம். தவிர இவர் கைக்கொண்ட ஹேதுவும் இதற்கு அப்ரயோஜகமேயாகும். ஜ்ஞாநஸங்கோசவிஷயத்தில் ஶ்ருதி அஸம்மதமென்பது நாம் முன்பே நிரூபித்திருக்கிறோம். தவிரவும் இந்த ஸாத்யம் ஶ்ருதிவிருத்தமாதலால் பாதிதமென்பதும் தேறி நிற்கிறது. இதற்கு ஸ்பஷ்டமான த்ருஷ்டாந்தம் கூறி இவரது அநுமாநத்தின் அஸாமர்த்யத்தை உள்ளங்கைநெல்லிக்கனிபோல் ஸுஸ்பஷ்டமாக்குகிறோம். மஹாமேரு: அணுபரிமாண: க்ருதகத்வாத் என்று ஒருவன் சொன்னால் இவர் ந்யாயஶாஸ்த்ரம் சிறிதாவதறிந்திருந்தால் என்ன பதில் கூறுவரென்பதை யோசிக்கவேண்டும். மஹாமேருவின் மஹத்வம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாக இருக்க அதற்கு விரோதமாக அது அணுபரிமாணமுடையது என்று சொல்வது பாதிதமென்றும் க்ருதகத்வம் என்கிற அம்சம் இந்த ஸாத்யவிஷயத்தில் அப்ரயோஜகமென்றும் பதிலளிக்கவேண்டியதே அவசியமாகும். அப்படியே இவரது அநுமாநவிஷயத்திலும் ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிஸித்தமான ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தின் ப்ருஹத்த்வத்தை அவலம்பித்து அது ஸங்கோசவ்ருத்தி என்பது ஸர்வப்ரமாணபாதிதமென்றும் இவ்விஷயத்தில் ஹேதுத்தின் சக்தி அப்ரயோஜகமென்றும் சொல்வதே பொருந்துமென்பதை இவரே கண்டுகொள்ளட்டும். மேலும் இவ்வநுமானம் த்ருஷ்டாந்தவிகலமாகையால் வ்யாப்திஶூந்யமாய் நிற்பதும் இது அஸமீசீநமென்பதை த்ருடப்படுத்துகிறது. தவிர

வும் இது ஸத்ப்ரதிபக்ஷமென்கிற ஸம்ஸ்காராஸாதர்ஷ்டமாகவுமிருக்கிறது. ப்ரஹ்ம ந கார்த்ராபி பரிஸோத்ஸ்வரூபம் விஹாகாரக காலவஸ் என்று ஸாயுஜ்யாஹார்த்தஸாயகஸம்ஸ்காரபூர்வகமந்வயி வக்ஷமான நம் பூர்வபக்ஷத்துக்கு இவர் என்ன மறுமொழி கூற முடியும்? இவ்வகையாக ஸவப்ரதா ஸர்வாஸாங்கஸ்யம் பரிஷ்க்ரியையில் பூர்ணமாயிருப்பது வக்ஷார்த்தான்களுக்கு வ்யக்தமாவதாலும் இதில் ஸாயார்த்தியும் வ்யாகரண ந்யூநமே ப்ரயாணமாய் காணப்படுவதாலும் இதைப்பற்றி இனி விஸ்தரிப்பது அவசியமில்லையென்று நினைத்து இதன் ஸாரவிஷயத்தைப் பின்வருமாறு ஸங்க்ரஹித்துள்ளோம்— ஸத்யாவேதாः ப்ராபவாஜவஸ்திரஸி தம் ஸாஸ்த்ரார்த்தே ஸர்வஸம்ப்ரேக்ஷ்ய ஸ்வார்த்தவ்ருத்தம் விநிஷ்யம் ஸார்ஜநவிஷயே ப்ரவர்த்தோபநயபூஜார்த்தம் । வளநः வாந்யம் விரோதயோ ஸ்வார்த்தவிஷயே ப்ரவ்ருத்திபூதம் வைவரீத்யம் வததே வைஷம்யவிஸ்ரு ப்ரமாதார்த்தம் வைக்ஷ்யதாம் யாதிஹாவாः ॥ இதி । இவ்வாறமைந்துள்ள இந்நூலை இவர் ஏற்படுத்தும் வேதாந்த பரீக்ஷையில் அந்வயிப்பவர்களுக்கு முக்யமான க்ரந்தமாய் நியமித்திருப்பதாக இவரது விஞ்ஞாபநாஹார வென்கிற பத்ரிகையில் ப்ரசுரம் செய்திருப்பது ஹிரண்யகசிபு தன் பாடசாலையில் வித்யார்த்திகள் ஹிரண்யாய நமः என்றே கற்கவேணுமென்று ஆணையிட்டதை நினைவூட்டுகிறது. இவ்விதம் நடக்கும் பரீக்ஷையில் கேள்விகேட்பவரும் கேட்கப்படுபவரும் பரிசு கொடுப்பதற்கு உபகரிப்பவரும் எவ்வித நன்மையையடைவார்களென்பதை நாம் சொல்லாமலே ஸகலரும் அறியலாம் 'வாஸார்த்தேவகயா ப்ரஸ்நः பாரார்ஷாம்ஸுநுபாநாதி ஹி । வக்தாரம் ப்ரஹ்மகம் ஸ்ரோத்ரம் ஸத்ராவஸரம் யதா' என்று ஸாக்ஷாத் மருளிச்செய்ததற்கு எதிர்த்தட்டாக பரிக்ஷ்யா பரிப்ரஸ்நः பாரார்ஷாம்ஸுநிவாதயேத் । ப்ரஷ்டாரம் ப்ரதி வக்தாரம் ததைவ ஸஹகாரிணம்' என்றறுதியிடப்பொருந்தும். கஷோபத ஸேதக்ஷம் விபரீதஸித்தம் ஜகத் । யேநாபத்ரவதே ஸாயார்ஸாயாஸ்தேந தாஷ்ட்யதி ॥ இவ்வளவோடு தேஸிகநிரா

நிருநிராகரண ஸம்பந்தமாயுள்ள வக்தவ்யாம்சம் முடிவுபெற்றது. இனி இவர் சில சில்லரையான விஷயங்களையெடுத்துச் சொல்லியிருப்பதற்குச் சுருங்க பதிலுரைக்கிறோம்.

பரித்ராணம் 10வது பக்கத்தில் ஆராய்ச்சியில் 96 லக்கங்களிட்டு விஷயங்கள் வெளியிடப்பட்டதாகவும் நிராகிருதியில் 13 பக்கங்களில் பதிலளிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் கூறி இதைத் தனக்கு விஜயஹேதுவாகக் கொண்டாடுகிறார். அப்படிக் கொண்டாடுவதில் நமக்கு ஆக்ஷேபமில்லை. ஆனால் பெருங்குப்பைக் குவியல்கள் ஓர் சிறு நெருப்புப்பொறியால் சாம்பலாக்கப்படுவதைக் காண்கிறோமென்பதை இவர் மறந்தார்போலும். பரித்ராணம் 13 முதல் 16 பக்கம் வரையில் இவர் தேசிகன் க்ருஷ்ணமிச்ரனோடு வாதம் செய்ததாகச் சொல்வது கட்டுக்கதை யென்பதை விரிவாக ஸ்தாபிக்க முயல்கிறார். கடைசியில் அது முற்றும் பொய் என்று வத்வாரி ஶ்ரீரங்கநாதஸூரியான ஓர் வாடூல ச்லோகத்தை எடுத்துப் பரிஹஸிக்கின்றார். இவர் ஆராய்ச்சி 8வது பாராவில் ஆசார்யசம்பூவென்கிற வடமொழி நூலொன்றே தேசிக சரித்ரத்தை உள்ளவாறு உணர்த்துவதாகவும் 'அதில் கூறப்படாத கதைகளை எழுதுவதும் கூறியுள்ள கதையை மாறுபாடாக எழுதுவதும் விவேகிகளுக்கு உரியதன்று' என்றும் 'அஃதொன்றே வ்யக்ஷவொதெக்ஷவங்களைப் பெறுவதும் பெறமுடியாததுமான நூல்' என்றும் அறுதியிட்டிருக்கிறார். இதை ஆதாரமாகக் கொண்டே நான் நிராகிருதி 9வது பக்கத்தில் க்ருஷ்ணமிச்ரனோடு தேசிகன் வாதம் செய்த வ்ருத்தாந்தம் ஆசார்யசம்பூவில் நன்கு கூறப்பட்டிருப்பதால் அதை ஆராய்ச்சியில் அவமதித்திருப்பது ஸரியல்லவென்று சொன்னேன். இவரே ஆசார்ய சம்புவுக்கு மாறாக எழுதுவது விவேகிகளுக்கு உரியதன்று என்று ஆராய்ச்சி 8வது பாராவில் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு தானே 23-வது பாராவில் ஆசார்யசம்பூவிலிருப்பதற்கு விரோதமாக தேசிகன் வாதயுத்தம் செய்தாரென்று எழுதியிருப்பதெல்லாம் பொய்க்கதையென்று கூறுவது விவேகிக்கு உரியதா வென்று நான் கேட்டால் அதைப்

பற்றி பரித்ராணத்தில் இவர் கோபித்துக் கூக்குரலிடுவது எப்படி
யுக்தமென்று தெரியவில்லை. மேலும் இவரே எழுதியிருக்கும்
ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகவைபவம் என்கிற நூலில் 30வது பக்கத்
தில் "தென்னரங்கத்திலே மார்கழித்திருநாளான திருவத்யயன
மஹோத்ஸவம் ப்ராப்தமான ஸமயத்திலே புறச்சமயிகள்
திரண்டுவந்து தமிழ்பாஷையில் அமைந்த ப்ரபந்தங்களை இங்கே
ஓதுவதற்கும் அந்த பிரபந்தங்களைப்பகர்ந்த ஆழ்வார்களை இங்கே
போற்றுவதற்கும் தக்க ப்ரமாணங்களைக் காட்டி எம்முடைய
ஆக்ஷேபங்களை அகற்றினாலல்லது இத்திருநாள் செய்யவொட்
டோம்' என்று ப்ரத்யவஸ்தானம்பண்ணிநிற்க அப்போது ஸ்வாமி
தேசிகன் தாழாதே சார்ங்கமுதைத்த சரமழைபோல் ப்ரமாணோ
பந்யாஸ பூர்வகமாக அவர்களுடைய துர்வாதங்களை நிரஸித்
தருளி ஒருவிபவமும் குன்றாமே அவ்வுத்ஸவம் முன்னிலும்
சீருற நடைபெறுமாறு சேமம் செய்து அருளினார்" என்றி
ருப்பதும் ஆராய்ச்சியில் எழுதியிருப்பதற்குப் போதுமான
பதிலாகும். ஒருக்கால் இவர் பூர்வோத்தர விருத்தமாய் எழு
துவது தமக்கே அஸாதாரணமாயமைந்துள்ள உரிமையாகை
யால் அதைக் குறித்து வசைவசை ஆக்ஷேபிப்பது விஸஸாயந
தோஷமாகுமென்று கோபித்தால் நாம் அத்தைப்பொருத்தேதீர
வேணும். பரித்ராணம் 15வது பக்கத்தில் 'ஸஹாஹஸ்ரஜஜீ
என்கிற ப்ரமாணத்தை இந்த சடகோபபார்யர் கொடாமலே காடு
பாய்ந்ததும் ஒரு குணவிசேஷமே' என்று என்னைப் பரிஹாஸம்
செய்கிறார் ஸஹஸ்ரஜஜீவஸல்ஷம் தகாதென்று வெகு தூரத்தில் விலகி
நிற்கும் குணவிசேஷம் எனக்குண்டென்பதை அங்கீகரிக்கிறேன்.
இதை இவர் உபஹாஸ்யமாய் நினைப்பதால் எனக்கு மனஸ்தாப
மில்லை. ஸ்ரீ உ. ப. வே. மதுரை நாராயணய்யங்கார் ஸஹா
வென்பது ராஜஸபையைக் குறிப்பதென்று ப்ரமாணிகமாக
வெழுதியதைப் பலவாறாக விளக்கம் 4வது பக்கத்தில் இவர்
தூஷித்திருக்கிறார். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் வூவொய வஹோதய
கதர்வான க்ருஷ்ணமிஸ்ரன் என்பவன் தேசிகனுக்கு ஸகோதரன

னல்லவென்று தேறியிருப்பதாகவெழுதுகிறார் இக்காலத்தில் சரித்ர விமர்சகர்கள் தினந்தோறும் புதிதுபுதிதாய் வெவ்வேறு நிர்ணயங்கள் செய்வது ஸாதாரணமாயிருப்பதால் அவ்வித நிர்ணயங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு முற்காலம்முதல் நிராக்ஷேபமாய் வழங்கிவரும் ஐதிஹ்யங்களையும் நமது ப்ராசீநக்ரந்தங்களிலுள்ள வ்ருத்தாந்தங்களையும் மறுக்கவாவது மாற்றவாவது துணிவுகொள்வது உசிதமல்ல. வாதம்செய்த க்ருஷ்ணமிச்ரன் ப்ரபோதசந்த்ரோதயக்ரந்தகர்த்தாவாகவிருந்தாலுமிருக்கலாம் இல்லாமலிருந்தாலுமிருக்கலாம். அதைப்பற்றி இப்போது விசாரிப்பது அநாவச்யகம். ஸ்ரீதேசிகன் வாதிகளைப்பலமுறை வாதத்தில் ஜயித்தாரென்கிற ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமானதும் இவரும் முன்பு ஒப்புக்கொண்டதுமான விஷயத்தை மறுக்கவேணுமென்கிற துராக்ரஹம் இவருக்கு இப்போது ஏனேற்பட்டதென்பதை நாம் கேட்கிறோம். ஸ்வமதபக்ஷபாதமாய் ஸ்ரீதேசிகன் விஷயத்தில் ஏதாவது ஒருவிதத்தில் குறைகூறவேணுமென்பதும் இதுவரையில் பரம்பரையாய்க் கூறப்பட்டுள்ள வ்ருத்தாந்தங்களை ஆக்ஷேபித்து தத்ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கு மனவலியுண்டாக்க வேணுமென்பதும் தவிர வேறுகாரணம் புலப்படவில்லை ஸ்ரீதேசிகசரித்திரத்தைக் குறித்து உண்மையை நிர்ணயித்து லோகோபகாரார்த்தம் வெளியிடவேணுமென்பது இவருடைய அபிஸந்தியென்று தடஸ்தர் ஒருவரும் ஒப்புக்கொள்ளமுடியாது. அப்படி நிர்ணயிக்க இவரதிகாரியுமல்ல. ஏதோ ஸ்ரீதேசிகனுடைய விலக்ஷணமான சாந்திக்கு விரோதம் வந்துவிடுமே என்கிற பயத்தினால் ஸ்ரீதேசிகன் வாதிகளோடு வாதம் புரியவில்லை யென்று ஸ்தாபித்து அவருடைய ஆத்மகுணபூர்த்தியை மிகப்பரிவுடன் ரக்ஷிக்க முன்வருவதாக இவர் நடனம்செய்வது கண்ணுள்ளவர்களைச் சிறிதும் மயக்காதென்பதை நாமிவருக்கு விளக்குகிறோம். இப்படிப்பட்ட தேசிகபக்தர்களிடமிருந்து ஸ்ரீதேசிக வைபவத்தை ரக்ஷிப்பதே நம்போலியவர்களுடைய கடமையாகையால் அக்கடமையை நிறைவேற்றுவதில் நாம் ஸதா ஜாகரூகர் என்பதை இவரறியட்டும்.

யதிராஜஸப்ததியில் 'கோ வா லக்ஷ்மணார்ய ஜயேதி வாக்ராமஸா போதகஸ்பஷ்டா ஸ்ருஷ்ட்யாஸ்ருஷ்டிவிஹாரஸம்ஹ்ருத ரணாஸ்மாதேஷு வாதேஷு நஃ' என்றிருப்பதும் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் 'அங்கீக்ருத்ய ஸதாம் ப்ரஸக்திஸதாம் ப்ரவேஷ்டாவி நிவேஷ்டாவிதஃ' என்றிருப்பதும் இன்னுமிம்மாதிரியாகப் பலவிடங்களில் ஸ்ரீ தேசிகன் திவ்யஸூக்திகளில் அவர் ப்ரதிபக்ஷிகளுடன் வாதம் புரிந்தவிஷயமாய் ஸ்பஷ்டமாகக் காணப்படுவதும் இவர் சொல்வதெல்லாம் விபரீதவாதமென்பதை நிஸ்ஸம்சயமாக்குகின்றன.

பரித்ராணம் 37, 38, பக்கங்களில் ராமானுஜ தயாபாத்ரத் தனியன் விஷயமாக ஆராய்ச்சியில் 59, 60, பாராக்களில் எழுதப் பட்ட விஷயங்களுக்கு நிராகிருதியில் ஒன்றும் பதில் காணப்பட வில்லையென்றிவர் பரிஹஸிக்கிருர். நிராகிருதியில் ஸ்ரீதேசிக நிந்தாரூபமாக ஆராய்ச்சியிலுள்ளதைக் கண்டிப்பதையே உத்தே ச்யமாக நாம்கொண்டபடியால் மற்றவைகளைப்பற்றி விஸ்தரிக் காமல் திரஸ்காரத்தோடு நிறுத்திக்கொண்டோம். இவருக்கிது அபூர்வமென்று தோன்றுவதால் இங்கு சில அவச்யமான விஷயங்களைக் கூறுகிறேம். ராமானுஜதயாபாத்ரத்தனியன் 200 வருஷங்களுக்கிப்பால் கோவில்சண்டைகளுக்காகவே தோன்றிய தாகவும் அது ஸ்ரீதேசிகன் காலத்திலேற்பட்டதென்று சொல் வது பொய்க்கதை என்றும் இதைக்குறித்துத் தான் ஸ்ரீராமானுஜ தயாபாத்ர தத்வம் முதலிய நூல்களெழுதியிருப்பதாகவும் ஆராய் ச்சி 59வது பாராவில் உத்கோஷிக்கிருர். மற்ற விஷயங்களைப் போலவே இதிலும் இவருடையகோஷம் பெரியதேதவிர விஷயம் ஒன்றும் விகல்பஸஹமல்லவென்பது ஸ்பஷ்டம். இத்தனியன் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமி ஸாதித்ததென்றும் அது ஸ்ரீரங்கத் தில் தாதாசார்யர்களுடைய தடையினல் அத்யயநோத்ஸவத்துக்குத் தடையேற்பட்டபோது ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் அப்பிரதிபக்ஷிகளை வாதத்தில் ஜெயித்து அத்யயநோத்ஸவத்தை யதாக்ரமம் நடத்தி வைக்கும் தருவாயில் ஸ்ரீரங்கநாயகனுடைய நியமனப்படி திவ்யப் ப்ரபந்தாநுஸந்தானத்துக்கு முன்பு ஸேவிக்கப்பட்டதாகவும்

அதையனுஸரித்தே பின்பு எங்கும் அவ்வனுஷ்டானம் நடந்து வருவதாகவும் ப்ராசீநக்ரந்தங்களிலிருந்தும் ஸ்வாரஸ்யேந ஸர்வேஷாம் என்றபடி ஸம்ப்ரதாய பரம்பரா ப்ராப்தமான ஸதநுஷ்டாநத்திலிருந்தும் நிஸ்ஸம்சயமாய் விளங்குகிறது. ஆனால் இவ்வாறுள்ள வஸ்துஸ்திதியை ஒப்புக்கொண்டால் இப்போது சில காலமாய் ஸ்ரீரங்கம்முதலிய ப்ரதாநமான திவ்ய தேசங்களில் கலிவைபவத்தாலுண்டாயிருக்கும் விபரீதாநுஷ்டாநங்கள் சிலா வணியற்றுப்போய்விடுமே என்கிற பயத்தால் இவர் தத்வத்தை அபலபிக்கவேணுமென்று நினைத்து ஏதோ ஸ்ரீதேசிகனுடைய மஹிமையைத் தானே காப்பாற்ற முன்வருபவர்போல் கபட நாடகம்போட்டு ப்ரதிபக்ஷிகளோடு அவர் வாதம் செய்ததே கிடையாது, அது அவருடைய [illegible]குணத்துக்கு விருத்தமாகையால் நடந்திருக்க ப்ரஸக்தியில்லை யென்பது முதலான மித்யா வாதங்களைச் செய்கிறார். ஆனால் இந்தத் தனியன் ஸ்வாமி தேசிகன் காலத்திலேயே ப்ரசாரத்திலிருந்ததென்பதும் அதுவிஷயத்தில் சிலர் அஸூயை கொண்டிருந்தார்களென்பதும் இவரது [illegible]ரான ஸ்ரீப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணன் அருளிச்செய்திருக்கும் ஸப்ததிரத்நமாலிகையிலுள்ள "சௌர்யவாதிஹம்ஸாம்புவாஹாய பூர்வசிஷ்ய ஜநாஹ்லாதிநீ நாயகீந்த்ர ப்ரவியாஸ்யோ: ஜயத்யாதி ச்லோகத்தில் நன்கு ஸூசிக்கப்பட்டிருப்பது ஸர்வஜ்ஞர்கள் அறியத்தகும். இங்கு ஸ்வாமி தேசிகனை அவர் திருநாமத்தையிட்டு ஸாக்ஷாத்தாகக் குறிக்காமல் வ்யாக்யாநநாயகமாக ஸ்வாபதேசமான வாதிஹம்ஸாம்புவாஹாய பூர்வசிஷ்ய சப்தத்தால் வ்யபதேசித்ததற்குத் தாத்பர்யம் ராமாநுஜதயாபாத்ரம் என்பதற்குப் பர்யாயமாய் இருக்கவேணுமென்பதே என்பது மிகவும் உசிதமான ஊஹமாகும். பெரியபெருமாள் நியமித்தபடி அது முதல் [illegible] வைஷ்ணவாதிகளான பெரியோர்கள் ராமாநுஜதயாபாத்ரத் தனியனை அநுஸந்தித்துவந்தும் அஸூயுக்களான சில [illegible]தார்கள் அதை அநுஸந்தியாமல் முன்போலவே லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் என்று தொடங்கி திவ்யப்ரபந்தத்தை ஸேவித்துவந்தபடி

யால் அதனால் திருவுள்ளம்கலங்கி அவர்களை லக்ஷ்யமாகக் குறித்து ஷெஶிகஸஹஸ்ராஜெ ஸாரான அண்ணன் இவ்விதம் அருளிச்செய்த படி. இது ஐதிஹ்யமுகத்தாலும் அர்த்தஸ்வாரஸ்யத்தாலும் தேர்ந்த விஷயம். இதையெல்லாம் புறந்தள்ளி இவர் ராமாநுஜதயாபாத்ர தனியன் அர்வாசீநமென்றும் ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரத்தனியன்தான் ப்ராசீநமென்றும் அதற்குப்போட்டியாகஸந்நிதிகளில் அநுஸந்திப்பதற்காக இது புதிதாகக் கல்பிக்கப்பட்டதென்றும் சொல்லத் துணிகிறார். இன்னும் சிறிதுகாலம்சென்றால் இவர் ஸ்ரீதேசிகனை வரவரமுனிக்குப் பின்பு அவதரித்தவரென்றும் சொல்ல முன்வந்தாலும் வரக்கூடும். ஸௌகாயநிவஹாமஸ என்று ஒரு ஸ்தோத்ரம் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்ததாக ஓர் பொய்க்கதையைக் கட்டி அதை ப்ரசுரம் செய்தவிவருக்கு இம்மாதிரியான கல்பனங்களெதுவும் அஸாத்யமன்று. ராமாநுஜதயாபாத்ரத்தனியன் ஏற்கனவே இருந்ததென்றும் ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரமென்பது புதிதாக ஏற்பட்டதென்றும் விருத்தாசலம் அடால்ட் கோர்ட்டு 1807ஸு அசல் நெ. 107ல் தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பது இவர் சொல்வது நம்பத்தகாததென்பதை ஸ்தாபிக்கிறது. வங்கீபுரம் ஸ்ரீ உ வே வேதாந்தராமானுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீதத்வநிர்ணயம் என்கிற க்ரந்தத்தில் பிள்ளை லோகஞ்ஜீயரென்பவர் தன் லௌகிக ஸாமர்த்யத்தால் சிலகாலத்துக்குமுன் அநாதியாய் வழங்கிவந்த ராமானுஜதயாபாத்ரத்தனியனுக்குப் பதிலாகப் புதிதாக ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரத்தைப் புகுரவிட்டாரென்கிற யாதார்த்யம் ஸோபபத்திகமாய் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் தத்வவித்துக்களான ஜாநவ்ருத்தர்கள் ராமாநுஜ தயாபாத்ரத்தையே ஸம்ப்ரதாயபரம்பராப்ராப்தமாய் அநுஸந்தாநம் பண்ணிவந்திருப்பதுடன் இதன் கம்பீராஶயத்தைப் பல விதத்தில் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்க ஆராய்ச்சி 61வது பாராவில் 'எங்கும் பாதுகா ஸஹஸ்ரலாபத்தோடு நிற்கின்றவொரு அநுஷ்டுப்புக்கு லக்ன ஹோரைகள் முதற்கொண்டு வெளிவருகிறதென்றால் இந்த ஜாதகம் எதற்காகத் தோன்றியதென்பதைக் கண்டுபிடிக்க நிபுணர்க

ளில்லையா' என்றிவர் கேள்வி கேட்டிருக்கிறார். தனது நைபுண்யாதிஶயத்தினால் பாதுகா ஸஹஸ்ரலாபமென்று ஸமுசிதமாய் ப்ரயோகம் செய்துவிட்டதாக இந்த தேசிக பக்தர் அந்தரங்கக் களிப்பினாற் பூரிக்கிறார். ஸ்ரீதேசிகனுடைய விபவதசையில் அவரது திருமுடியில் இடிக்கவேணுமென்று பாதரக்ஷைகளை வாயிற்படியில் தொங்கவிட்டவர்கள் கோஷ்டியில் புகுந்திருக்குமிவர், ராமானுஜ தயாபாத்ரத்தனியனுக்கு இந்த ஸம்பாவனை செய்வதும் வாதூலஸஹஸ்ரவத்துக்கு இவ்விதமான ப்ரயோகம் தேடியதும் ஆச்சர்யமல்ல. ஏற்கனவே நாம் கூறியுள்ளபடி இவ்வகையான நிக்ருஷ்டமான இவரது பாபம் ப்ரஜையேநவிநஶ்யதி என்பதும் ஸர்வஸ்யாப்யபராதஸ்ய க்ஷிப்ரமேவ ப்ரபத்யஸே என்கிற கணக்கில் இதெல்லாம் ஒருகாலும் வீண் போகாதென்பதும் நிஸ்ஸம்சயம்.

பரித்ராணம் 7, 8, 9, பக்கங்களில் 'ஒடும் புள்ளேறி' என்கிற திருவாய்மொழியைக்குறித்துச் சில விஷயங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அதில் முதலில் ஆராய்ச்சியில் தேசிகநிந்தையும் முன்னிருந்த பரகால மடாதிபதிகளைக் குறித்து தூஷணமுமிருப்பதாக நான் நிராகிருதியில் சொல்லியிருப்பது அஸத்யமென்று இவர் சொல்லுகிறார். இது ஸர்வதா அஸத்யமென்பது ஆராய்ச்சியைப் படித்தால் ஸ்பஷ்டமாகையால் நான் விரிவாக ஒன்றும் எழுதவேண்டிய அவச்யமில்லை. இந்த ப்ரகரணத்தில் இவ்விதமான இவரது ஆரம்ப வாக்யங்களெப்படி அயதார்த்தமோ அக்கணக்கிலேயே இவர் மேலே கூறும் விஷயங்களும் அஸமஞ்ஜஸமாய் நிற்கும் நிலையை இப்போது விஶதீகரிக்கிறோம். "ஆராய்ச்சி நூலில் 56வது பாராவில் பதினெண்ணாயிரப்படியில் என்று தொடங்கி எழுதப்பட்டிருக்கும் விஷயத்தையே இவர் பரகாலஸ்வாமிகளின் நிந்தையாகக் குறிப்பிடுகிறார். அந்தப் பதினெண்ணாயிரப்படியை எடுத்துக் கண்திறந்து பார்க்கலாமே. அதில் இல்லாதவிஷயமேதேனும் எழுதப்பட்டிருந்தால் அதை நிரூபிப்பதன்றோ நிபுணக்ருத்யம் அந்தோ! அதற்கு சாக்கில்

லையே இவர்களிடத்தில் விஷய விசாரத்தில் வாய்வைக்க பாக்ய மில்லையே. "நிந்திக்கிறார், தூஷிக்கிறார்", என்று இந்தப்பாட்டை பாடிச் சில பாமரர்களை வஞ்சிக்கப்பார்ப்பதுதவிர வேறுண்டோ இவர்களிடத்தில். தேசிகன் பிள்ளானுடைய ஆராயிரப்படியைக் கையிற்கொள்ளாமல் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் இருபத்தினாலா யிரப்படியைக் கையிற்கொண்டே த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்னாவளியைப் பணித்துள்ளாரென்று ஸப்ரமாணமாக ஆராய்ச்சி நூலில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே. அதற்கு இவரோ மற்ற வர்களோ வாய்திறந்தொன்று பணிக்க வழியுண்டோ? அப் படிப்பட்ட விஷயங்களன்றோ இவர்கள் பேசி நாவீறுகாட்ட வேண்டும். அதற்குச் சரக்கில்லாதபோது வாளாகிடப்பதன்றோ விதி. எதுக்கிச் சிறுவிஷயங்களிலே பரந்துழல்வது?" என்று பரித்ராண வாக்யாநுபூர்வி. இங்கு ஸ்ப்ரமாணமாக ஆராய்ச்சி நூலில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கும் வாக்யங்கள் அதில் 55, 56, 57, பாராக்களில் வரையப்பட்டிருக் கின்றன. அவைகளில் த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்னாவளியில் ஸ்ரீதேசிகன் 'ஒடும்புள்ளேறி' என்கிற முதல்பத்து 8வது திரு வாய்மொழியில் பகவானுடைய ஆர்ஜவகுணம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப் பதாக ஸாதித்திருப்பதால் திருவாராயிரப்படியில் ஐச்வர்யம் கூறப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்வதை அவர் உபேக்ஷித்து 'நம் பிள்ளை நிஷ்கர்ஷித்தபடியையே பின்பற்றினாரென்றும்' ஆர்ஜ வகுணமென்கிற ப்ரஸ்தாவமே ஆராயிரப்படியில் கிடையாது, நம்பிள்ளை திருவடிகளின் வ்யாக்யானங்களை ஸேவியாமல் தேசி கன் அதை எங்ஙனம் நிர்வஹித்தாரென்றும், 'பரகாலஸ்வாமி பதினெண்ணாயிரப்படியில் ஸ்ரீ தேசிகன் இப்படி ஆராயிரப்படி வழியைவிட்டு நம்பிள்ளை நெறியை ஆதரித்து விட்டாரே என்கிற திருவயிற்றெரிச்சலினால் ஸ்ரீ தேசிகரை சபிக்கமாட்டாமல் நம பிள்ளையை நிந்திக்கிறார், இங்கே ஸ்ரீதேசிகன் யாருடைய திருவடி களை சரணம்பற்றியிருக்கிறார் என்பதை ப்ராமாணிகர்கள் ஆகா சத்தாண்டவம் செய்யாமல் ஆர்ஜவத்துடன் அறுதியிடவேண்

டுய்’ என்றும் இப்புடையில் விஸ்தாரமாக விஜ்ரும்பணம் காணப்படுகிறது.

திருவாராயிரப்படியில் இத்திருவாய்மொழியின் முதற்பாசுரத்துக்கு அவதாரிகையாக, இதற்கு முன்புற்ற ‘பிறவித்துயரற’ இத்யாதியான திருவாய்மொழிக்கும் இப்பாசுரத்திற்கும் ஸங்கதி ப்ரதர்சநபூர்வகமாக “இப்படித் தம்மோடு கலந்தருளின வெம்பெருமானுடைய திவ்யரூபமும் சொல்லுகிறது” என்றருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு 2வது பாசுரத்தில் இப்படி நித்யஸித்தமான திவ்யரூபத்தின் மேலே ஸௌந்தர்யதிவ்யாவதாரரூபமான நிரவதிகௌஜ்ஜ்வல்யத்தைப் பேசி, 3-வது’ பாசுரத்தில் திருமலையில் நிற்கும் மஹாஸம்பத்தைக் கொண்டாடி பிறகு 4 முதல் வரும் பாசுரங்களில் ‘இப்படிப்பட்ட ஐச்வர்ய பரம்பரைகளையுடையவன் ஆச்ரிதர் திறத்தில் ப்ரேமையை யாவிஷ்கரிக்கும் ப்ரகாரங்களைச் சொல்லிக் கடைசியில் அதிஸீதளமாய் ஸர்வமநோஹரமான திருநிறத்தையுடையவனாயிருந்த வெம்பெருமானுடைய ஆச்ரிதவாத்ஸல்யமாகிற மஹாகுணத்தையுள்ளபடியே பேசிற்றித்திருவாய்மொழி யென்கிறார்’ என்று நிகமனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதையனுஸரித்தே தேசிகன் தாத்பர்ய ரத்னாவளியில் இத்திருவாய்மொழியை “ஸாரீணாம் ஸௌக்யஸேவ்யஸ்வயமவதரதி க்ஷ்மாதிஷ்விவ்யகநேத்ரே ஸௌவாத்ஸ்யம் ஸம்ஸ்ரிதத்ரு ஆச்ரிதப்ராணபாவாதிநேஹாவதீர்யோ। ஸ்வீத்தாநந்த்யவத்தன் விஹவஸேநள ஸ்வாபதாராதிஹேஷே நீவோத்வக்ராஹ்யவாசே நிரவதிகஜகத்ப்ரணவத்வம் ஜகாத॥ என்று ஸங்க்ரஹிக்கும்போது முதல் மூன்று பதங்களால் முதல் மூன்று பாசுரங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஐச்வர்யத்தை ஸங்க்ரஹித்துப் பின் ஏழு பதங்களால் பகவான் ஆச்ரிதர்களிடமுள்ள ப்ரீத்யதிசயத்தால் பஹுப்ரகாரமாக அவர்களுக்குபகரிக்கும்படியை 4 முதல் 10 வரை பாசுரங்களில் வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதை ஸங்க்ஷேபித்துப் பிறகு இத்திருவாய்மொழி முழுவதிலும் தேறி நிற்கும் ப்ரதிவாத்யாம்சத்தை ‘நிரவதிகஜகத்ப்ரணவத்வம்

ஜஹாஹ' என்றருளிச்செய்திருக்கிறார். இதை வ்யாஜீகரித்து ஆராய்ச்சியில் தேசிகன் திருவாராயிரப்படியை ஊவஜெஜு செய்து நம்பிள்ளையைப் பின்பற்றினதாக மேற்குறித்தவாறு பறையடிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இத்துடன் நிற்காமல் ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமி பதினெண்ணாயிரப்படி வ்யாக்யானத்தில் இவ்விஷயத்தைக் குறித்தருளிச்செய்திருப்பது கூஷூதமாய் நிந்திக்கப்பட்டுமிருக்கிறது. இதெல்லாம் சிறிதும் உவவஹமல்ல. முன் திருவாய்மொழியில் ஊதிநிகூஷ்டனை தன்னோடு வாசியறக்கலந்துகளிப்புறும் எம்பெருமானுடைய எளிமையைப்பேசி இப்படியவன் தன்னோடு கலந்ததால் அவனுக்கு நிகர்ஷம் ஸம்பவியாதோ வென்கிற சங்கையை நிவர்த்திக்கப் புகுபவராய் காரண வாக்யங்களில் ஞூதிவாதிக்கப் பட்ட ஜஹஷூவாஷாநகூவத்தால் பகவானுக்குக் குற்றமொன்றுமில்லையென்று ஸெரயகூவாக்யங்கள் அவனது பெருமையை அறுதியிடுவதுபோல் இத்திருவாய்மொழியில் முதல் பாசுரத்தில் அவனது ஷிவெஸூயவும் வர்ணிக்கப்படுகிறதென்று மட்டும் திருவாராயிரப்படி அவதாரிகையில் கூறப்பட்டது. பின்பு இவ்வைச்வர்யமிருக்கச்செய்தேயே, இத்தால் அவனது ஆஸ்ரிதவாஸஞூஷூயாகூமான விவியவிவிதூ மஹோபகாரங்களுக்கு எவ்விதத் தட்டுமில்லை என்பது மேற்கண்டவாறு பின்னால் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது, இப்படித் தாழ்ந்தவரோடு இணைபிரியாமல் கலப்பது, அப்படிக் கலக்கையிலேயே தன் ஸவொஷஹதமான ஸெஷயவும் சிறிதும் குன்றாமலிருப்பது, இப்படிப்பட்ட ஸெஷயஷ விஸிஷ்டனாகவே மறுபடியும் ஸமஸ்தமான ஆஸ்ரிதர்களுக்கும் அவரவருக்குத் தக்கவாறு தண்ணியனாய் நிற்பது என்கிற ஸ்வபாவத்தால் தன்னையாஸ்ரயிப்பவர்களுடைய நிஜொஷதஹாவங்கள் எப்படியிருந்தபோதிலும் தன்னை ஆச்ரயித்தவர்கள் என்கிற ஸாம்யத்தையிட்டு அவர்கள் எல்லாரிடமும் ஏகரூபமாய் வர்த்திக்குமதான ஸௌஜந்யவம் திருவாராயிரப்படியில் தேறி நிற்கும் ஸாராம்சமாகையால் அதை வ்யக்தமாகக் கூறுவதற்காகவே தேசிகன் தாத்பர்ய ரத்னாவளியில் நிரவயிஜெஜந்தாம்' என்று ஸாதித்தாரென்பது ஊஹிஜ்ஞர்களு

க்கு ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கும். ஸௌலப்யம் என்பது பல ப்ரகார முள்ளது. அதில் ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸுலபஸ்வபாவனாயிருக்கை யென்பது ஒன்று. இதுதான் முன் ஸர்வத்ர அவதாரப்ரகரணத்தில் ஸர்வத்ர ஸர்வஜாதீயமாண ரண அவதரணனாயிருக்கை என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. „ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:" இத்யாதி ச்ருதிகளிலும் „ததாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்" இத்யாதியான கீதாவாக்யத்திலும் இது ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றொரு ஆகாரம் தாத்பர்ய ரத்நாவளியில் நீசேஷ்வபி ஸமாச்ரயணீயத்வாத் என்று குறிக்கப்பட்டதான பெரியவன், சிறியவன் என்கிற தரம் பாராதே, தன்னை யாச்ரயித்தவர்களிடம் ஒருதாய் தன்மக்களின் வயது, குணம், முதலிய பேதத்தைப் பாராமல் அவரவருக்குத் தக்கபடி ஸ்தந்யதானம் செய்து அவரவரை புஷ்டராக்குவது போல் ஏகரூபமாய் வர்த்திக்கும் வாத்ஸல்யாதிசயமாகும். இதன் வேறொரு ப்ரகாரம் பகவான் தனக்கு ப்ரியதமரான ஆச்ரிதர்களுடன் ஸம்ச்லேஷிக்கும்போது தன் திருவுள்ளத்தில் எவ்வித ஸங்கோசமின்றியே ஸர்வாத்மநா ஸம்ச்லேஷிப்பதாகும். இதுதான் இத்திருவாய்மொழிக்கு நடுநாயகமாய் விளங்கும் 'வைகலும் வெண்ணெ கைகலந்துண்டான், பொய்கலவாதென் மெய்கலந்தானே' என்கிற 5வது பாசுரத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது திருவாராயிரப்படியில் „ஸர்வாத்மநா என்னோடு ஸம்ச்லேஷிக்கையன்றியே என்னோடு ஸம்ச்லேஷித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவனாய்க் கொண்டென்னுடைய இந்தவுடம்போடே ஸம்ச்லேஷித்தருளினான்" என்று விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஸ்தநந்தயனுடைய குரல் கேட்டவளவில் மாதாவானவள் எந்நிலைமையிலிருந்தாலும் வாத்ஸல்யாதிசயப்ரேரிதையாய் வாரியணைக்க விரைவது போல், தன்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரம் கேட்டவாறே விளம்பஹேதுவாதிகளான பொய் சிறிதும் கலவாது வெண்ணெயளைந்த திருமேனியுடனே தன்னை ஸம்ச்லேஷித்ததான ஆர்ஜவாதி ரேகத்தை விஸ்மயத்துடன் ப்ரசம்ஸிக்கிறார். இவ்வகையான ஆர்ஜவப்ரகா

ரங்கள் திருவாராயிரப்படியின் அவதாரிகை யிலிருந்தே ஸ்பஷ்டமாகத் தேறுவதால் அதையனுஸரித்தே ஸ்ரீதேசிகன் இத்திருவாய்மொழியின் பாசுரங்களின் தாத்பர்யத்தை முன் விசேஷணங்களால் நிர்தேசித்துக் கடைசியாக அநுகதாகாரத்தை 'நிரவத்யராஜிதம்' என்று ஸங்க்ரஹித்தார். ஆகையால் ஸ்ரீதேசிகன் ஆராயிரப்படியை உபேக்ஷித்ததாகச் சொல்வது வஸ்துஸ்திதிக்கு அத்யந்தவிருத்தம். ஸாரதா அதிஸாரஸியாயும் அதிமதுரவாயும் ரஸநிர்ப்பரமாயுமிருக்கும் ஆழ்வார்திவ்யஸூக்தியின் ஸரணியை அனுஸரித்து அதன் சாயையைபோல் பின்சென்று மதுகரமானது புஷ்பத்தின் ஸௌரபத்துக்காவது ஸௌந்தர்யத்துக்காவது எவ்வித ஹாநியுமின்றியே மதுவை க்ரஹிப்பது போல் அதன் தாத்பர்யார்த்தத்தை உத்தாரம் செய்து லோகத்துக்கு அநுக்ரஹம் செய்திருக்கும் மஹாபுருஷனை ஸ்ரீபாஷ்யகார ஜ்ஞாநபுத்ரனாகிய திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுடைய அதிகம்பீரமான திருவாக்கின் அர்த்தவிசேஷங்களை எல்லோரும் யதாவத்தாகத் தெரிந்துகொள்வது ஸுலபமல்லவென்றெண்ணியே ஸ்ரீதேசிகன் தாத்பர்ய ரத்னாவளியில் அவைகளை ஸுவ்யக்தமாக்கிப் பரமோபகாரம் செய்துள்ளார். உண்மையிவ்வாறிருக்க ஈடுமுப்பத்தாராயிரப்படி வ்யாக்யானத்தில் இத்திருவாய்மொழியின் வ்யாக்யாநாரம்பத்தில் 'இத்திருவாய்மொழிதான் ஸர்வேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்தைச்சொல்லுகிறது என்பாருமுண்டு ; அன்றிக்கே கீழே பாடியிளைப்பிலம் என்றார். அப்படியே பாடியனுபவிக்கிறார் என்பாருமுண்டு ; ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது என்று பட்டருளிச் செய்யும்படி' என்கிற வாக்யானுபூர்வி காணப்படுகிறது. இங்கு முதலிற் கூறிய நிர்வாஹம் அதாவது ஐச்வர்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்றது திருவாராயிரப்படியில் முதல் பாசுரத்தின் அவதாரிகையின் அநுவாதமாகையால் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளானைக்குறித்து 'என்பாருமுண்டு' என்று பக்ஷாந்தரம் போல் விகல்பித்துப் பேசியிருப்பது மிகவும் அயுக்தமென்று நினைத்தே அதிமஹநீயரான ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமி தமது பதினெண்

ணுயிரப்படி யென்கிற வ்யாக்யாநத்தில் பின் வருமாறு ஸாதிக்கிறார். "இதில் எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யம் சொல்லுகிறதென்றருளிச் செய்த திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானை 'என்பாருமுண்டு' என்பது ஸாபிப்ராயம். ஸ்வாரஸ்யம் அவருடைய ஸ்ரீஸூக்தியிலே கண்டிலோம்". இதைக்குறிப்பிட்டுத்தான் ஆராய்ச்சியில் பரகாலஸ்வாமி திருவயிற்றெரிச்சலால் ஸ்ரீதேசிகனை சபிக்கமாட்டாமல் நம்பிள்ளையை நிந்திக்கிறார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் பரகாலஸ்வாமியைப்பற்றி இவர் பேசியிருப்பது அவரைத் தூஷித்ததாகாது ஸம்பூஷித்ததேயாகும் என்றிவர் ஸமர்த்தநம் செய்கிறார். அதுவும் ஸம்ப்ரதாய விபரீதவாதியான இவருக்குயுக்தமே. அது எப்படியிருந்தபோதிலும் ஈட்டில் சொல்லியிருப்பது ஸமஞ்ஜஸமல்லவென்பது நிராக்ஷேபமான விஷயம். நான் முன்பே கூறியபடி ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறார் என்பது முதல் பாசுரத்துக்கு முன் திருவாய்மொழியுடன் ஸங்கதியைக்குறிக்கக் கூறப்பட்டதே தவிர இத்திருவாய்மொழி முழுவதின் தாத்பர்யமாகக் கூறியதல்ல. அப்படிக்கொண்டால் நிகமனத்தில் 'எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யமாகிற மஹாகுணத்தையுள்ளபடியே பேசிற்றித் திருவாய்மொழி என்கிறார்' என்பதுடன் விரோதிக்கும். ஈட்டுக்காரர் இதை அடியோடு மறந்து முதற்பாசுரத்துக்காகக் கூறிய அவதாரிகையைத் திருவாய்மொழி முழுதுக்கும் தாத்பர்யமாக ஊஹித்து மேற்கண்டபடி பேசியது தவறென்று பஹுஜ்ஞரான பரகாலஸ்வாமி கண்டித்திருப்பதை தடஸ்தர்கள் ஸமர்த்தநம் செய்யாமலிருக்க முடியாது. மேலும் ஒரே வாக்யத்தில் பிள்ளானை 'என்பாருமுண்டு' என்று உபேக்ஷாவசநத்தால் நிரஸித்துப் பிறகு 'பட்டரருளிச் செய்யும்படி' என்று பஹுமாநவசநத்தால் பட்டரைக் குறிப்பது ஸந்நிதியில் பட்டரை பஹுமானித்ததாகுமா, பட்டருக்குத்தான் அது உகக்குமா வென்பதையும் யோஜிக்க வேணும். 'ஸ்வாபாவ்ய ஸ்வாபாவ்யயோ ஸந்நிவாசே ஸ்வாபாவ்யாபோவஸம்ஸ்ருஷ்ட்யாவ ஸம்ஜவ்ருக்ஷேஷ்வா

யம் ப்ரதிஷேதேதர: என்கிற ந்யாயத்தை ஈட்டுக்காரர் மறந்தார் போலும். அதுபற்றியே ஜ்ஞாநவைராக்யாநுஷ்டாந ஶாலியான ஸ்ரீபரகாலயதீஶ்வரர் இந்த வ்யதிக்ரமத்தை ஸம்மதிக்க வில்லை. தவிர முன்பு நான் விவரித்தபடி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஏகரூபேண ஶேஷ்யைக்யமும் ஸர்வபாவேந ஸுஹ்ருத்துக்களோடு ஸம்ஶ்லேஷிப்பதும் நீசோச்சவிபாகமற ஸத்த்வமான ஆஶ்ரிதர்பக்கல் ஸமமான வாத்ஸல்யத்துடன் தத்த்வஹிதாநுவர்த்தநம் பண்ணுவதும் ஆர்ஜவகுணத்தின் ப்ரகாரங்களாகையால் இதையறியாமல் ஈட்டில் இவைகளை விகல்பித்திருப்பது தத்த்வவேதிகளுக்கு ஆக்ஷேபார்ஹமாயிருப்பது யுக்தமே. ஈட்டிலேயே "ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது" என்பது பட்டருடைய நிர்வாஹமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் நம்பிள்ளையாவது பெரியவாச்சான் பிள்ளையாவது இதற்குப் ப்ரவர்த்தகரல்லவென்று ஏற்படுவதால் ஸ்வாமிதேசிகன் நம்பிள்ளை திருவடியையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடியையும் பற்றியே இவ்வர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொண்டாரென்றுராய்ச்சியில் சொல்லியிருப்பது ஸத்யவிரோதம். திருவாறாயிரப்படியின் வசநவ்யக்தியிலிருந்து ஸ்பஷ்டமான விஷயமிது என்பது வ்யக்தமாயிருப்பதால் ஸர்வஜ்ஞரான ஸ்ரீதேசிகனுக்கு இதைப் பிறரிடம் கற்கவேண்டிய அவச்யமின்றியே இவ்வர்த்தம் ஸ்புரித்திருக்கத்தட்டில்லை. தாத்பர்யரத்நாவளி ஶ்லோகாநுபூர்வியை கவனித்தால் இது ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகிறது. அப்படிக் கில்லையென்றாலும் பட்டர் செய்தருளிய நிர்வாஹம் தேசிகனுக்கு தம் ஆசார்ய பரம்பரையின் வழியாகத் தெரிந்திருக்கலாம். பட்டருக்கும் தேசிகனுக்கும் எல்லா விஷயங்களிலும் ஸாரஸ்யமே தவிர பிந்நாபிப்ராயம் கிடையாது. இது ஸ்ரீதேசிகனுடைய க்ரந்தங்களில் ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் பட்டருடைய நிர்வாஹத்தை தேசிகன் ஸபஹுமாநம் ஸங்க்ரஹம் பண்ணத் தட்டில்லை. ஜீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலிய ஆசார்யர்களின் க்ரந்தங்களில் இருக்கும் குணஹாநங்களை தேசிகன் பரிக்ரஹிக்க இசையாமற் போகார். ஸத்ஸம்ப்ரதாய

யான ஸ்வாமிக்கு குணமெங்கிருந்தாலும் அது ஸம்ப்ரதாயஸித்தமேதவிர வேறில்லை. அப்படிக்கவர் ஸம்ப்ரதாயபங்கம் பண்ணும் விஷயத்தில் ததபிமாநிகள் ஒருவருக்கும் வருத்தமிருக்க ந்யாயமில்லை. வைஷ்ணவஜந ஸார்வபௌமத்தினிடம் ஸ்ப்ருஹணீய உபாஸநரான நம் ஆசார்யனுக்கு இது நிஸர்கஸித்தமென்று பூஜிப்பார்களேதவிர அந்யதா நினைக்கமாட்டார்கள். ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமியும் இந்தப் ப்ரகரணத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் ஸூத்ரஸங்க்ரஹணத்தைக் கூறியிருப்பதைப் பற்றி எவ்வித அபிப்ராயபேதத்தையும் தெரிவிக்கவில்லை. ஸூத்ரார்த்த ஸங்க்ரஹணமே இத்திருவாய்மொழியில் ஆதியோடந்தமாய் பல ப்ரகாரத்தில் நிதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும் அதுவே திருவாறாயிரப்படியில் தேர்ந்து நிற்கும் தாத்பர்யமென்றும் ஸ்பஷ்டமாக ஸாதித்திருக்கிறார். இந்த ஸாரஸ்யத்தை நோக்காமல் திருவாறாயிரப்படி கர்த்தாவான பிள்ளானிடம் ஈட்டுக்காரர் உபேக்ஷாபூர்வமான வசனத்தை ப்ரயோகித்ததை பதினெண்ணாயிரப்படியில் ஆக்ஷேபித்திருக்க, திருவயிற்றெரிச்சலினால் தேசிகனை சபிக்கமாட்டாமல் நம்பிள்ளையை தூஷித்திருப்பதாக ஆராய்ச்சியில் இவர் எழுதியிருப்பது அதி ஸாஹஸமான அஸத்யமென்பதே நிஸ்ஸம்ஶயமாய்த் தேறி நிற்கிறது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் மற்றோர் விஷயமும் கவனிக்க வேண்டியதாகிறது.

ஈடுக்ரந்தம் தேசிகன்காலத்தில் வெளிவரவில்லை என்றே ஐதிஹ்யம் கூறப்பட்டிருக்கிறபடியால் ஈட்டைப்பார்த்து ஸ்ரீதேசிகன் இவ்விஷயத்தைத் தெரிந்து கொண்டிருக்க முடியாது. இதை இவரும் ஆராய்ச்சி 53வது பாராவில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்தில் இருப்பதைக் கொண்டு தெரிந்துகொண்டிருக்கலாமென்றால் அதற்குப் பதிலாக தேசிகனுடைய தாத்பர்ய ரத்நாவளியிலிருந்தோ அல்லது நிகமபரிமளத்திலிருந்தோ பெரியவாச்சான்பிள்ளை இதைத் தெரிந்துகொண்டு தன் வ்யாக்யானத்தில் எழுதியிருக்கலாமென்று நாம் சொன்னால் அது உபபந்நதரமென்றே ஏற்படும். ஆராய்ச்சியிலும்

பரித்ராணத்திலும் மற்றுமனேக விடங்களிலும் தேசிகன் ஆழ்வாரின் திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யானம் எழுதினாரென்பது சுத்தப் பொய்க்கதையென்று இவர் பறைசாற்றுகிறார். ஆனால் ஸ்ரீதொட்டயாசார்யருடைய ஸம்ஸ்கிருத வைபவப்ரகாசிகையிலும் அதை அனுஸரித்த ப்ராசீநமான மணிப்ரவாள வைபவப்ரகாசிகையிலும் ஸ்ரீதேசிகன் திருவாறாயிரப்படிக்கு வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்ததாகக் காணப்படுகிறது. இதை தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது இவர்கள் குருபரம்பரை புஸ்தகம் (1902 வருடத்தில் சென்னை ஸ்ரீநிகேதனம் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது) 167வது பக்கத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வைபவத்தைப்பற்றி எழுதுகையில் அவரிடம் தேசிகன் சென்றபோது தேசிகன் ஆழ்வார் நாதமுனிகளுக்கு உபதேசித்ததைவிட்டு வேறு வழியாக ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு விரிவான வ்யாக்யானம் எழுதியிருப்பது யுக்தமல்லவென்று சொன்னதாகக் கண்டிருப்பதால் வ்யக்தமாகிறது. இதில் கூறப்பட்டுள்ள மற்ற விஷயங்கள் எவ்வாறிருந்தபோதிலும் தேசிகன் ஆழ்வாரின் திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு விரிவான வ்யாக்யானம் எழுதியுள்ளாரென்பது எதிரிகைவிட டீட்டினால் ஸித்திப்பதால் இதையிவர் ஆக்ஷேபிக்கவொண்ணாது. அப்படிக்கிருந்துமிவர் தேசிகன் ஆழ்வாரின் திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யானம் எழுதினாரென்பதே கட்டுக்கதையென்று பலவாறாகப் பரிஹாஸம்செய்வது இவரது விபரீதாக்ரஹத்தையே விளக்குகிறது. ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு தத்வடீகையென்கிற வ்யாக்யானமும் அதிகரண ஸாராவளியும் ஸாதித்த கணக்கில் திருவாறாயிரப்படிக்கு நிகமபரிமளம் என்கிற விஸ்தாரமான வ்யாக்யானமும் தாத்பர்ய ரத்னாவளியும் ஸ்வாமி தேசிகன் அவச்யம் ஸாதித்திருக்க வேணுமென்று ஊஹிப்பது யுக்தமேயாகும். திருவாறாயிரப்படி ஸங்க்ஷிப்தமாகவும் அதிகம்பீரமாகவுமிருப்பதுபற்றி அது விவரணஸாபேக்ஷமா யிருப்பதால் ஸ்ரீதேசிகன் அதற்கு விரிவான வ்யாக்யானம் எழுதியதாக எல்லா குருபரம்பரை க்ரந்தங்களிலும் காணப்படுவது ஸரியல்லவென்று

சொல்வது சிறிதும் பொருந்தாது. ஆனால் தத்துவ டீகையில் ஏகதேசம் தவிரப் பெரும்பான்மைபாகம் இப்போது கிடைக்காமற்போனதுபோல் நிகமபரிமளம் முழுவதும் இப்போது தென்படாமலிருப்பது பற்றி அது எழுதப்படவேயில்லை யென்று கூற இவர் முன்வர இடங்கொடுத்திருக்கிறது. த்ராவிடவேதங்களுக்கும் ஸ்ரீதேசிகனுடைய வ்யாக்யானமே சரணமாய்விட்டால் தங்களுடைய ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு ஹானியேற்படுமென்கிற பயத்தினால் உபாயகுசலர்களான அஸூயுக்கள் அதை எவ்விதமாகவோ மறைத்ததும் தேசிகஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் இது விஷயத்தில் ஜாகரூகர்களாக இராமல் உபேக்ஷை செய்ததுமே இவ் வ்யாக்யானரத்னம் அந்தர்தானத்தையடைந்து இப்போதிவர் தோன்றினபடியெல்லாம் உத்கோஷிக்க ஸுலபமாயிற்றென்பது தடஸ்தர்கள் அறியத்தகும். தாத்பர்யரத்னாவளியில் ஒவ்வொரு பாசுரார்த்தத்தையும் ஸங்க்ரஹிக்கும் பதங்கள் ஸ்வாமியின் வ்யாக்யானத்திலுள்ள விஸ்தரத்தின் ஸம்க்ஷேபமாயிருக்கவேணுமென்பது நிச்சயமாய் ஏற்படுகிறது. இவ்விஷயங்களை ஸரியாக விவரிக்க மற்ற வ்யாக்யானங்கள் ஸமர்த்த மல்லவென்பதும் ஸ்பஷ்டம். பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலியோருடைய வ்யாக்யானங்கள் இவ்விஷயத்தில் அத்யந்தபேலவங்களென்பது அவைகளைப் பார்த்தாலே யேற்படும். ஸூசீகடாஹந்யாயமாய் இந்த எட்டாந் திருவாய்மொழிக்கு ஈடு இருபத்திநாலாயிரப்படி இவைகளின் தாத்பர்ய ஸங்க்ரஹமாயிருக்கும் த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கதியிலுள்ள 'ஸ்வஸ்வாமித்வம் க்ஷமைகம் ஸதயபுமர்தீநம் ஜகத்ஸ்வாமிநஸ்ஸவ கார்யத்வாத் ஸ்ருஷ்ட்வா ஸாதனாதி ஹரிஸ்ஸ்வவஸீகரோதி தத்ராவஷ்டம்பகாம்ணோ ஸ்வநிரஷ்டேந ॥' என்கிற ச்லோகத்தையும் முன் உதாஹரிக்கப்பட்ட ஸூரீணாம் ஸ்வஸ்வஸேவ்ய இத்யாதியான தாத்பர்யரத்னாவளி ச்லோகத்தையும் ஒத்திட்டுப் பார்த்தால் நாம் சொல்வதின் உண்மை வெளியாகும். ஆழ்வார் திவ்ய ஸூக்தியின் பாவமும் அதை அனுஸரித்த திருவாறாயிரப்படியின் ஆசயமும் எதில் ப்ராஜ்ஞர்களுக்கும் அப்ராப்யஸ்வ

ணர்களான ஸாமாந்யர்களுக்கும் ஹ்ருதயங்கமமாக அநவத்யமான ஸௌலப்யம் திருவாய்மொழியில் விசதீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது அவதாநத்துடன் படிக்கும் அதிகாரிகளுக்கு நன்கு புலப்படும். இத்திருவாய்மொழியிலுள்ள எந்தப் பாசுரத்திலும் ஜந்துக்களின் காரணத்ரயகர்த்ருத்வம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படவேயில்லை. பகவதவதாரங்களான ஸத்காரணஸாரர்களே இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுவதால் அவர்களுக்கு காரணத்ரயகர்த்ருத்வமென்பது அத்யந்தம் அஸம்பந்தமான விஷயம். 'கர்த்ருத்வம் பதி சிக்ஷயாவ்யநவயாநுகோசீகரோதி ப்ரபு:' என்கிற கணக்கில் கர்த்ருத்வவான்கள் யாராயிருந்தபோதிலும் சிக்ஷைக்கே இலக்காகப் பொருந்துமே தவிர அவர்கள் சென்றவழியே ஸ்ரீபகவான் பின்சென்று அவர்களை வசப்படுத்துகிறான் என்பது சாஸ்த்ரத்துக்காவது யுக்திக்காவது உபபந்நமாகாததுபற்றி அவ்விதம் வ்யாக்யானம் செய்திருப்பது ஸமஞ்ஜஸமாகமாட்டாது. 'யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் । மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச:' என்கிற கீதாவசனம் பகவதாஜ்ஞாநுவர்த்தநவ்ருத்திகளான ஸத்காரணஸாரர்களைக் குறித்து ப்ரவர்த்தித்ததே தவிர தலாஜ்ஞாதிவர்த்திகளுக்குச் சிறிதுமது பொருந்தாது. அதிலங்கிகள் விஷயமாக 'ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே । ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ: ॥' 'நைவம் விஜ்ஞாயதே பார்த்த மதீயாம் வேதஸம்ஹிதாம் । விலோட்ய ந விலோட்யஸ்ய மம ஆஜ்ஞாவ்யதிவர்த்திநஸ் ॥' இத்யாதியான பரஸ்பர்த ப்ரமாணங்கள் ஸாவ்யதிஷ்டமாய் நிற்பதால் 'அப்யாஸ்த்ரலாபம் க்ருத்ஸ்நம்' என்ற கணக்கில் ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிதயமர்யாதாநுஷ்டான விரஹிகள் பகவானுடைய நிக்ரஹத்துக்கே பாத்ரமாவார்களென்பது நிஸ்ஸம்சயமாகையால் இதற்கு விரோதமாக பகவாநு தோஷஹோக்யனென்றும் பாபாபார முடைய கர்மிஷ்டர்களை அவன் பின்பற்றி வசப்படுத்துகிறானென்றும் இன்னுமிப்புடைகளில் பேசப்படுவதெல்லாம் உத்ஸூத்ரமான அதிவாதங்களேயாகுமென்பதுபற்றி ப்ரமாணவச்யர்களுக்கு

அவை ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. இத்திருவாய்மொழியில் அது விஷயமுமன்று. மேலும் 'அகலிலகலும்' என்கிற பாசுரத்துக்கு விரோதிக்கும். ஆகையால் இவ்விதமான வ்யாக்யானங்களை ஸ்ரீ தேசிகன் பின்பற்றினரென்பது அத்யந்தாஸம்பாவிதமென்பதில ஸந்தேஹமேயில்லை. தவிர தேசிகன் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் 'ஜநா:' என்பதற்கு 'ஸ்ரீதேவீ ஸேநாபதி ப்ரமுகைர் ஸுக பரிவ்ருதயா ஸூரிபிர்ப்ராஹித:' என்றும் 'ஸ்ரீதத்த்வாதநாத் கணாவஸ்தாநம் வா ஜநாஸ்வம்' என்றும் இருவிதமாக வ்யாக்யானம் செய்தருளி யிருக்கிறார். இவற்றுள் இரண்டாவதுதான் இப் பாசுரத்திற் பொருந்தும். அதுதான் ரத்னவளியில் விவக்ஷித்தது. அதுவே திருவாறுயிரப்படிக்கு ஒத்தது. இதைவிட்டு இங்கு அஸம்கத மான முதல் அர்த்தத்தைக் கைக்கொண்டவர்களின் ப்ரதிகூலப் ப்ரத்யக்ஷம் விஷாதாஸ்பதமே. இவ்விஷயத்தில் தக்கவிமர்ஶம் செய் தால் இவ்விதம் சொல்ல வேண்டி யிருக்குமென்றெண்ணியே இதைப்பற்றி நிராக்ருதியில் ப்ரஸ்தாபம் செய்யவில்லை. அப்படிக் கிருந்தும் இவர் பரித்ராணம் 8ம் பக்கத்தில் நான் இதைப்பற்றி யெழுதாததை ஓர் பெரிய தோஷமாகக் கூறிப் பறைச்சாற்றி யிருப்பதால் தத்வத்தை யதாவஸ்திதமாய் வெளியிட வேண்டிய அவசியம் நேரிட்டதென்பதை அபிநிவேசமில்லாத மத்யஸ்தத்ருஷ்டி கள் அறியவேண்டும். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் 'அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாமநந்யபாக்' இத்யாதிவசநங்கள் பகவதே காந்தியானவன் துராசாரனாயிருக்கவே மாட்டான் என்பதும் அப்படிக்கவன் கதாசித் இருக்க நேர்ந்தபோதிலும் அவனது அத்யவஸாயமான ஸ்வதேஹஜநவ்யாஸக்தமாக ஜடபரதர், திருமங்கையாழ்வார் முதலியவர்களின் நடவடிக்கைபோல் லோக த்ருஷ்டியால் பார்ப்பவர்களுக்கு அது துராசாரமாகத் தோற்றிய போதிலும் வஸ்துஸ்திதியில் அது அப்படியாகாதென்பதைக் கூறு கின்றனவே தவிர பாகவத வேஷம் போட்டால் எப்படிவேணுமா னாலும் திரிய வடுக்குமென்பதற்கு இவை ப்ரமாணமாகாதென்ப தையும் வற்புறுத்தவேண்டியதவசியமாகிறது.

இங்கு ஆராய்ச்சியில் ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமி தேசிகனை சபிக்க மாட்டாமல் நம்பிள்ளையை நிந்திக்கிறார் என்றிவர் எழுதியிருப்பது உண்மைக்கு விருத்தமென்பதை நாம் முன்பே ப்ரதிபாதித்துள்ளோம். ஸ்ரீதேசிகன் 'நிருபதிஸ்வஜநதாம்' என்று ஸாதித்திருப்பதையே விவரித்து பதினெண்ணாயிரப்படியில் வ்யாக்யாநம் செய்திருப்பதால் தேசிகனை சபிப்பதற்கு யாதொரு ப்ரமேயமுமில்லை. மேலும் நம்பிள்ளையின் பெயரையே பதினெண்ணாயிரப்படியில் குறிக்கவில்லை. 'என்பாருமுண்டு' என்கிற ஈடு வாக்யத்தைமட்டுமெடுத்து அதன் அநுபபத்தியைக் கூறியதாலேயே நம்பிள்ளையை நிந்தித்ததாகச் சொல்வது யுக்தமல்ல. இவரே பூர்வாசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்களில் ஏதாவது குற்றங்குறைகளிருந்தால் அதை எடுத்துக் காட்டுவது அவர்களை நிந்திப்பதாகாதென்று பலமுறை சொல்லியிருக்க ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமி ஈட்டிலுள்ள அஸாரஸ்யத்தை எடுத்துக்கூறியதை திருவயிற்றெரிச்சலாலேற்பட்ட நம்பிள்ளை நிந்தையாக எப்படிப் பேசுகிறாரோ தெரியவில்லை. ஈடு என்கிற வ்யாக்யானம் நம்பிள்ளை அருளிச்செய்ததாவென்பதே மிகவும் ஸம்ஶயாஸ்பதமான விஷயம். அதைப்பற்றிக் கூறப்படும் ஐதிஹ்யம் விஶ்வஸநீயமாகத் தோன்றவில்லை. அக்கிரந்தம் வெகுகாலம் ப்ரசாரமில்லாமல் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்ததாகச் சொல்லப்படும் கதையின் உண்மை விசாராஸஹமேயாகும். மேலும் ஸ்ரீபராசர பட்டருடைய சிஷ்யரான நஞ்சீயரருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யத்தை பார்த்தால் அது ஸ்ரீதேசிகனுக்கு அத்யந்தாபிமதமான க்ரந்தமென்றும் அதையவர் மிகவும் உகந்து அனுஸரித்திருக்கிறாரென்றும் ஏற்படுவதால் நஞ்சீயருடைய சிஷ்யராகிய நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யத்துக்கும் ததநுஸாரியான ஸ்ரீதேசிகனுடைய நிர்ணயங்களுக்கும் விருத்தமாக வொன்றும் ஸாதித்திருக்க இடமில்லை. இது முதலிய ந்யாயங்களைக்கொண்டு ஈடு முப்பத்தாராயிரப்படி வ்யாக்யானத்தை அர்வாசீநரான ஒருவர் எழுதி அதற்கு ப்ராமாண்யம் ஏற்படுத்துவதற்காக நம்பிள்ளையிடமிருந்து வந்ததாக

ஒரு ஐதிஹ்யத்தைக் கல்பித்திருக்கக் கூடுமென்று உத்ப்ரேக்ஷிப்பது ஸமுசிதமல்லவென்று தாடஸ்த்யத்துடன் விஷய விமர்சம் செய்பவர்களுக்குப் புலப்படும். ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமியும் இவ்வபிப்பிராயத்தைக்கொண்டே சுட்டி னுள்ள வாக்யத்தை யெடுத்துக்கண்டித்ததோடு நிறுத்திக்கொண்டு அதன் கர்த்தாவைப் பற்றியாதொரு நிர்தேசமும் செய்யவில்லையென்று தோன்றுகிறது. இதுநிற்க, இவ்விஷயத்தில் பதினெண்ணாயிரப்படி வ்யாக்யான கர்த்தாவான ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமியைக் குறித்து இவர் அவஜ்ஞா பரிஹாஸாதிவசநவ்யாயாமம் செய்தது போதாமல் 63வது பாராவில் ஸ்ரீபரகால மடாதிபதி ஒருவர் தனக்குப் பெரும்பொருளுபபத்தியிருந்தபடியால் வண்டிகளில் நூற்றுக்கணக்கான தேசிக விக்ரஹங்களை ஏற்றிக்கொண்டுபோய் பல திவ்யதேசங்களில் ப்ரதிஷ்டை செய்து வைத்தாரென்றும் ராமானுஜதயாபாத்ரத்தனியன் ப்ரசாரத்துக்கு பெருமுயற்சி செய்த மஹாஸ்வாமி அவரேயாவார் என்றும் இவ்வுண்மை தனக்கு மைஸூர் நகரத்தில் அச்சாய் வந்த ஸ்ரீமத் பரகாலஸ்வாமிவைபவம் என்கிற கன்னட க்ரந்தத்திலிருந்து தெரியவந்ததாகவும் அது உலகத்திற்குத் தெரியவேண்டுமென்று தான் ஆராய்ச்சியில் எழுதியதாகவும் சொல்லியிருக்கிறார். அனேக திவ்ய தேசங்களில் வேதாந்தாசார்யருடைய விக்ரஹப்ரதிஷ்டை நடந்திருக்கிறதே ; இது எப்போது நடந்தது, எப்படி நடந்தது; எதற்காக நடந்தது; என்றிப்படிப்பலரும் பலபடியாக விதர்க்கங்கள் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஒருவிதமான நிர்ணயமும் நெடுநாளாகவே ஏற்படாமலிருந்தது என்று சொல்லி இந்த ஸந்தேஹ நிர்ணயம் மேற்கண்ட க்ரந்தத்தைப் பார்த்ததில் தனக்கு ஏற்பட்டதாகவும் எழுதியிருக்கிறார். இப்படி ஸ்வகல்பிதமாக இவர் ஆராய்ச்சியில் எழுதியுள்ளதற்கு தேசிக விக்ரஹப்ரதிஷ்டையைக் குறித்தும் ராமானுஜதயாபாத்ர தனியனைக் குறித்தும் ஹேளநம் செய்து அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸ்ரீதேசிகஸித்தாந்த ப்ரசாரர்களான ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமிகளையும் தூஷித்துத் தன்னுள்ளம் களிக்கவேணுமென்பது தவிர வேறொரு காரணமுமில்லை

68076

யென்பது ஸ்பஷ்டம். இப்படியிருந்தும் இவர் பரித்ராணம் 8 9 பக்கங்களில் தான் இவ்வாறெழுதுவதால் வதந்ரோநவாரகா வாமியின் திருவுள்ளம் விகாரப்பட்டுவிடும். அதனால் ஏதோ கோட்டை பிடித்து விடலாமென்று பல விஷயங்கள் அந்த ஸ்வாமியிடம் நேரிற்சென்று தர்க்கிப்பதாகவும் பலவாறு லிகிதங்கள் விடுப்பதாகவும் இவர் எழுதியிருக்கிறார். இதெல்லாம் தன் குதந்ராவராயத்தை மறைப்பதற்காக இவர் கட்டும் ஆகாசக் கோட்டையேதவிரச் சிறிதும் ஸத்யமுமே யிதற்கில்லை யென்பதை யெல்லோரும் அறியவேண்டும். இவரிடத்தில் ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமிக்கு வஸ்தாதஃ ப்ரீதியிருந்தால் அதைக் கெடுப்பதில் யாருக்கும் யாதொரு அக்கரையுமில்லை. இவரோடு இவ்விஷயத்தில் எவருக்கும் எவ்விதமான போட்டியுமில்லை, முன்பே நான் கூறியபடி இவருக்கு பரகாலஸ்வாமி விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதை பாராட்ட வேண்டியது கடமையானது பற்றி அதற்கு மாறாக ஆராய்ச்சியில் பரகாலஸ்வாமிகளைப் பழித்திருப்பதால் இவர் அதின் கர்த்தாவாயிருக்கமாட்டாரென்று நிராக்ருதியில் நானெழுதியதற்கு இவர் பரித்ராணத்தில் தானே அதை எழுதியதாக வெளிப்படுத்திக்கொண்டது எவ்வளவு இவரது வாசாலத்தைத் தெரிவிக்கிறதென்பது கவனிக்கத்தகும். அதற்குமேல், தான் எது செய்தபோதிலும் பரகாலஸ்வாமியிடம் தனக்குள்ள வாத்ஸல்யத்துக்கு எவ்வித ஹானியும் வராதென்று "ஸ்ருஷ்டிஃ வசிதஸ வ்யதிவீ ஶியெஷ ஹிவோநு ஶகல ஹவெஸ । வாகாயதீஷ்ணாம் விகி யெத ந ஜாது ஹ்ருஸ ॥ என்று ஶவயமிட வல்லார் பலருளர்," என்றும், நிஜவிதொஷம் நிஷ்டெஷ்வி தவஷ்ணெஷ ஸவெஷயதி' என்கிற ஸூக்தியைப் பரகாலஸ்வாமி நன்கறிவர்' என்றும் உத்கோஷிப்பது நமக்கு விஸ்மயத்தை விளைவிக்கிறது. இப்படியிவர் தன் வாத்ஸல்யத்தைப் பற்றிப் பெருமையடிப்பது ஸ்ரீவைஜநங்கள் தெலுஸினீஸம்வாதமென்று சொல்லும் ப்ரஹேளிகையில்: யெந கெநாவி வாதெந விஷரெயம் யயாஸவம் । ந தெநாபி தெஹ ஷதாதெஸாவி விஷஹரெயஸ ॥

என்கிற ஸூத்ரவாக்யத்தை நினைவு மூட்டுகிறது. ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமியின் அநிதரஸாதாரணமான ஸமாதானத்தையும் ஶக்தியுமே இவரிப்படி பேசத்துணிவதற்குக் காரணமாகிறது. ஆனால் 'ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத் ஸம்பந்தாதி [illegible] ஸத்யம் [illegible] தேஜ: | [illegible] [illegible]', என்பதையும் இவர் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்வது அவச்யமேயாகும்.

இத்தோடு ஆராய்ச்சியில் இவரெழுதியவைகளில் முக்யமான விஷயங்களுக்கு நாம் நிராக்ருதியில் கண்டனம் எழுதியதைக் குறித்து இவர் பரித்ராணத்தில் கூறியவற்றுக்கு விஸ்தாரமாக பதில் எழுதியாய் விட்டது. இனியிவர் பரித்ராணம் 45வது பக்கத்தில் நான் ஏதோ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ரிகையில் ஸம்ப்ரதாய விருத்தமான ஸமாதாநங்களைப் பச்சையாக உபக்ஷித்ததாகவும் அதைத் தான் கண்டித்து சிக்ஷித்ததாகவும் அது 'ஹாஸ்யசேஷா-ந்யாயசேஷதக்ஷம்' என்று பரித்ராணத்துக்கு அநுரூபமாகக் கொர்க்கப்பட்டிருப்பதாகவும் எழுதியிருக்கிறார். இதைச்சற்று விசாரிக்கவேண்டியது இங்கு அவச்யமாயிருக்கிறது. இவர் பூர்வபக்ஷமாக எடுத்துக்கொண்டது ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ரிகையில் நான் ப்ரசுரம் செய்து வந்த திருப்பாவை வ்யாக்யானத்தில் ஓர்பாகம். இது ஷ்டி பத்ரிகை 4வது ஸம்புடம் 3வது ஸஞ்சிகையில் காணப்படுகிறது. விவாதவிஷய வாக்யார்த்தம் வருமாறு— 'பத்து ஆழ்வார்களை இப்பாசுரங்களால் ஆண்டாள் துயிலெழுப்புவதாகப் பாவித்து அது காரணமாகப் பாசுரங்களின் எண்பத்தாக அமைந்ததென்று சில பூர்வவ்யாக்யாதாக்கள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். ஆனால் ஆழ்வார்கள் விஷயத்தில் ப்ரபோதனாபேக்ஷகர்களென்பது பொருந்துமோ? பகவதனுபவவிஷயத்தில் அவர்கள் நித்யஜாகரூகர்கள் அல்லவோ? என்கிற சங்கை ஏற்படக் கூடுமாகையால் அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக இப்பாசுரங்களுக்கு அந்யாபதேசார்த்தம் ஸ்வாபதேசார்த்தம் என்று இருவிதமாக அர்த்தம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வகையான ஸம்ஜ்ஞா

வசனங்களுடைய ஔசித்யம் சிந்த்யமென்று நினைக்கவேண்டியதாகிறது. ஸ்வாபதேச மென்பது ஸமீசீன வ்யதேஶமாகத் தோன்றவில்லை. அவிவக்ஷிதமான ஆபாதார்த்தத்தை அந்யாபதேசமென்று வ்யவஹரிப்பதும் விவக்ஷிதமான தத்வார்த்தத்தை வ்யங்க்யார்த்தம் அல்லது மஹார்த்தம் ஸூசிதம் முதலிய பதங்களைக்கொண்டு வ்யவஹரிப்பதும் உசிதமே தவிர, இதை ஒரு அபதேச கோடியில் சேர்த்து ஸ்வாபதேசம் என்பது யுக்தமாகப்படவில்லை. அபதேசபதம் வ்யாஜமாகக் கைக்கொள்ளப்பட்ட அமுக்யத்தைக் குறிக்குமே தவிர தாத்விகமாக எண்ணப்பட்ட முக்யத்தைக் குறிக்காது. ஆகையால் தாத்விகமாக உத்திஷ்டார்த்தத்தை ஸ்வாபதேசம் என்பது ஒவ்வாது. இவ்விடத்தில் வாச்யார்த்தத்தைக் காட்டில் வேறாக ஏதாவது மஹாயஷ்டம் இருப்பதாக ஏற்படும் பக்ஷத்தில் அதை வ்யங்க்யார்த்த மென்றோ த்வந்யர்த்தமென்றோ வ்யஹரிப்பதே உசிதமாகும். இங்கு வ்யங்க்யார்த்தத்துக்கு ப்ரஸக்தி யிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. வாச்யார்த்தமே அத்யாத்ம ஸாராம்சங்களைப் பொதிந்துகொண்டு காந்தாஸம்மிதோபதேசமாக இருக்கிறதென்பது முன்பே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. மேலும் இந்தக்ரந்தமே ஆமூலாக்ரம் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை லலிதமாகவும் வ்யக்தமாகவும் ஸுந்தரமாகவும் ஸர்வஜந ஸம்வேத்யமான ப்ரக்ரியையில் விசதீகரணம் செய்வதற்காக ப்ரவ்ருத்தம் என்கிற விஷயமும் ஏற்கனவே விவரிக்கப்பட்டது. ஆகையால் இங்கு வாச்யார்த்தத்தை அடியோடு பரித்யாகம் செய்தோ அல்லது அநாதரம் செய்தோ மற்றொரு வ்யங்க்யார்த்தத்தை கல்பிக்கவேண்டிய அவச்யமிருப்பதாக ஏற்படவில்லை. அப்படிச்செய்வதால் ஶப்தக்லேசம் ஏற்பட்டுக் காவ்யரஸத்துக்கு பங்கம் நேரிடும். இவ்விதம் அப்ரஸக்தார்த்தங்களை கதஞ்சித்கல்பித்தால் இம்மாதிரி நாநாப்ரகாரமான கல்பனங்கள் அவரவர் மனோதர்மாநுஸாரமாய் ஏற்படக் கூடுமாதலால் அநவஸ்தா ப்ரஸங்கம் உண்டாகும். இவை முதலான ஹேதுக்களை உத்தேசித்து அந்யாபதேசம், ஸ்வாபதேசமென்கிற ப்ரக்ரியை இங்கு

அவலம்பிக்கப்படவில்லை. தவிர, முன் வ்யாக்யாநங்களில் இது விஸ்தாரமாய் ப்ரபஞ்சிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவைகளையெல்லாம் இங்கு அநுவதிப்பது அநாவச்யகம்'' என்று. இவ்வாக்யங்களைப் பற்றி 'ஸதாசார்யஸூக்திகளைப் பச்சையாக தூஷித்து' என்றிவர் சொல்வது ஸத்யமாவென்பதை முதலில் கவனிக்கவேண்டும். இவரே பரித்ராணம் 6வது பக்கத்திலும் ரஸம் 12வது பக்கத்திலும் இன்னும் பலவிடங்களிலும் பூர்வாசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்களில் ஏதாவது ஸூக்ஷ்மார்த்தமான விஷயங்கள் இருப்பதாகத் தோன்றினால் அதை ஸாவதிகமாக வெளியிடுவது நிந்தாகோடியில் சேராதென்று கூறியிருக்கிறார். இக்கணக்கில் நான் என் அபிப்ராயத்தை முன்வாக்யங்களில் எழுதியிருப்பது இவருக்கு எப்படி பச்சையான தூஷணமாயிற்றென்று தெரியவில்லை. அதில் எனக்கேற்பட்ட ஸம்சயத்தை ஸாவதிகமாக வெளியிட்டதுதவிர தூஷணம் என்று சொல்லத்தகுந்தது ஒன்றுமிருப்பதாகப் புலப்படவில்லை. இப்படியிருந்துமிவர் அதை பச்சையான ஸதாசார்யஸூக்திதூஷணம் என்பது 'நிஜகுணவசாதுஷம் நிர்தோஷவிதூஷணேஷ்வபுஷ்யதி' என்றிவரே 9வது பக்கத்தில் ஸ்வாமி உதாஹரித்துள்ள ஸ்ரீதேசிகஸூக்திக்குப் பொருந்திய விஷயமாகிறது. 'வஸ்ருதி வரேஷ்டு தோஷாநஸதோऽவி ஜநஸ்தோவி சேந்வ ஶுணாநு। விவரீதமிதஂஸ்வஸ்தி ஹிரோ ஶோஹாஜநசேஷ்வஷ:॥' என்கிற ஸ்ரீதேசிகஸூக்தியும் இங்கும் மற்றுமிவர் எழுதியுள்ளதிலெங்கும் நன்கு பொருந்துமென்பது இவரெழுதியுள்ளதைப் படிக்கும் ஸஹ்ருதயர்களுக்கு விளங்கும்.

இவர், பரித்ராணத்தின் அநுபந்தமாகச் சேர்த்துள்ள 'ஸ்வாபதேசாந்யாபதேச தத்வம்' என்பதில் 13, 14 பக்கங்களில் நான் அந்யாபதேசாநாம் ஸ்வாபதேசாநாம் என்கிற ஸஂஜ்ஞாவசநங்களுடைய ஔசித்யம் விசார்யம் என்றெழுதியிருப்பதை அநுவதித்து 'இதனால் அந்யாபதேசம் ஸ்வாபதேசம் என்கிற ஶப்தஸ்வரூபமே அஸாது வென்கிற இவருடைய நிர்த்தாரணம் வெளிவந்திட்டது' என்று சொல்லிப் பிறகு நான் ஸ்வாபதேசம்

என்கிற ஶப்தம்மட்டில் அஸாமர்த்யமென்று நிரூபித்து அநவகாஶ ஶப்தத்தைப்பற்றி ஆக்ஷேபம் சொல்லாததால் ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்தஸித்தியும் ஏற்பட்டதுபோல் பேசுகிறார். இது நான் எழுதியுள்ளதை நன்குபராமர்சிக்காமல் எவ்வகையிலாவது அதை தூஷிக்கவேணு மென்கிற அபிநிவேஶஸாம்ராஜ்யமென்பதையே தெரிவிக்கிறது. அநவகாஶமாயும் ஸாவகாஶமாயும் என்றிவ்விரண்டு ஸம்ஜ்ஞாவசனங்களாலேற்படும் விபாகத்துக்கு திருப்பாவைப் பாசுரங்களில் அவகாஶமில்லாததுபற்றி அவைகளை அப்பாசுரங்கள் விஷயமாக ப்ரயோகித்ததின் பொருத்தம் விளங்கவில்லையென்பதுதான் அவைகளின் ஔசித்யம் விஷயம் என்பதின் தாத்பர்யம். ஔசித்யஶப்தத்திலிருந்தே ப்ரகரணௌசித்யமென்பது ஸ்பஷ்டமாயிருக்க இவர் இவ்வாக்யத்தில் அநவகாஶம் ஸாவகாஶம் என்கிற பதங்களின் நிஷ்பத்தியின் அஸாமர்த்யத்தை நான் விவக்ஷித்ததாகச் சொல்வது மித்யாகல்பனமேயாகும். இதற்குமேல் ஷஷ்டி ஸம்ஜ்ஞாவசனங்களில் ஸாவகாஶமென்கிற பதத்தைமட்டில் எடுத்து அந்தப் பதப்ரயோகம் ஸாமர்த்யமா இல்லையாவென்பது மற்றோராக்ஷேபம். இவ்விரண்டு ஆக்ஷேபங்களும் ப்ரத்யேகமாய் உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் அநவகாஶம் என்கிற ஶப்தத்தின் ஸாமர்த்யத்தையாவது யுக்தமான ஸ்தலங்களில் அதன் ப்ரயோகத்தையாவது நான் ஆக்ஷேபிக்காததால் ஏதோ நான் அநவகாஶம் என்பதிருப்பதாகவே ஒப்புக்கொள்ளவில்லையென்று ஆரோபித்துக்கொண்டு அநவகாஶம் உண்டென்பதை ஸ்தாபிப்பதற்காக இவர் 1 முதல் 9 பக்கம் வரையில் எழுதியிருப்பது வ்ருதா விஸ்தரமேயாகிறது. திருப்பாவையில் அநவகாஶத்துக்கு ப்ரஸக்தியுண்டாவென்பது மட்டில் விவாதவிஷயமேயல்லது உலகத்தில் அநவகாஶமென்கிற வ்யவஹாரமுண்டா இல்லையா வென்பதல்லவென்பது நான் எழுதியுள்ளதிலிருந்தே ஸ்பஷ்டமாவதால் விசாரிக்கவேண்டிய விஷயத்தைக் குறித்துப் பேசாமல் இங்குமங்கும் கவலைபாய்வது அபிஜ்ஞர்கள் அப்யுபகமம் பண்ணத்தக்கதல்ல.

அந்யாபதேசமென்கிற பதத்தில் அபதேசசப்தம் வ்யாஜார்த்தகமென்று நான் எழுதியிருக்கிறேன். அதற்கு மறுப்பாக இவர் 'அது வ்யாஜார்த்தக மன்று வ்யபதேசார்த்தகமே அது' என்று அறுதியிடுகிறார். 'வ்யபதேசம் என்பதற்கு குறித்தல் என்று பொருள். 'வி' என்கிற உபஸர்க்கத்தால் அர்த்தபேதம் கிடையாது. ஆகையால் அபதேசமும் வ்யபதேசமும் பர்யாயபதங்கள் என்றிவர் ஸாதிக்கிறார். 'அபேக்ஷா வ்யபேக்ஷா என்கிற பதங்கள் பர்யாயமாகப் பண்டிதர்கள் ப்ரயோகிப்பதுண்டு' என்றும் இதற்கு உதாஹரணமாகக் கூறுகிறார். இந்த உதாஹரணம் நிரர்த்தகம் என்பது ஸ்பஷ்டம். இவ்விஷயத்தில் ஆக்ருதி:, வ்யாக்ருதி:, ஆதானம், வ்யாதானம், ஆவ்யாநம், வ்யாவ்யாநம், உத்வ்ருத்தி:, வ்யுத்வ்ருத்தி:, இத்யாதி பதங்கள் இதற்கு ப்ரத்யுதாஹரணமாக நிற்பதை இவருக்குத் தெரிவிக்கிறோம். தவிர, அபதேசசப்தத்துக்கு இவர் கூறும் அர்த்தம் அந்யாபதேசம் என்பதில் பொருந்தாது. இவ்விஷயத்தில் இவர் செய்யும் நிரூபணத்திலிருந்தே வ்யாஜம் என்று அர்த்தம் கொண்டாலொழிய ப்ரயோஜநமில்லை யென்பது தேறிநிற்கிறது. இவர் உதாஹரிக்கும் ப்ரஸித்தமான நாமலிங்காநுசாஸநம் முதல் காண்டத்தில் 33வது ச்லோகம் முதல் பாதம் 'வ்யாஜோ(அ)பதேசோ லக்ஷ்யஞ்ச' என்றிருக்கிறது. இதன் வ்யாக்யானத்தில் 'த்ரீணி ஸ்வரூபாச்சாதநஸ்ய' என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலேயே 3வது காண்டத்தில் 216வது ச்லோகம் 'அபதேசோ லக்ஷ்ய நிமித்தாபதேச ஸ்யாத்'(?) என்றிருக்கிறது. 'அபதேச: புமாந் லக்ஷ்ய நிமித்தவ்யாஜயோரபி, இதி விச்வ:. 'அபதேசஸ்து லக்ஷ்ய ஸ்யாந்நிமித்தவ்யாஜயோரபி இதி வைஜயந்தீ. இந்த நிகண்டுக்களிலிருந்து அபதேசசப்தத்தின் முக்யமான அர்த்தம் ஸ்வரூபாச்சாதநம் அதாவது மறைபொருள் என்று நிச்சயப்படுவதால் நான் கூறின வ்யாஜமென்கிற அர்த்தமே நேரானதென்று ஸித்திக்கிறது. இவர் 10வது பக்கத்தில் முக்யமாக உத்தேசிக்கப்பட்ட பொருளைக்காட்டிலும் வேறான வொரு பொருளைக் குறிப்பது 'அந்யாபதேச'

மெனப்படுகிறது, என்று சொல்லியிருப்பதும் அவிவக்ஷிதமான வாச்யார்த்தம் என்று நான் கூறியதிலேயே பர்யவஸிக்கிறது. ஆகையால் 'அந்யாபதேஶம்' என்பது பதங்களின் வாஸ்தவிகார்த்தத்தை முக்யமாக விவக்ஷிக்காமல் வேறொரு அர்த்தத்தை உத்தேசித்து எழுதப்பட்டுள்ள வாக்யத்துக்குப் பெயர் என்பது உபயஸம்மதம். விவக்ஷிதாத் அந்ய: அபதேஶ: வ்யாஜ: யஸ்மிந் ஸ: அந்யாபதேஶ: விவக்ஷிதார்த்தாத் அந்யம் அபதிஶ்ய வ்யாஜீக்ருத்ய ப்ரவ்ருத்த இதி யாவத்। முக்யமாக உத்தேசிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தைக் காட்டிலும் வேறொன்றைச் சொல்வதாக வெண்பித்து அதற்கநுகுணமாக ஏற்பட்டுள்ள வசநவ்ருத்தியானது அந்யாபதேஶமென்று கூறப்படுகிறது. விவக்ஷிதார்த்தத்தை நேராகப் பேசுவதற்கு ஏதாவது ப்ரதிபந்தம் அல்லது அஸாமர்த்யமிருந்து அதுகாரணமாக மற்றொன்றை வ்யாஜீகரித்து வ்யங்க்யமாக விவக்ஷிதார்த்தத்தை ஸூசிப்பதே இதன் ஸ்வரூபம். சாகுந்தலத்தில் சகுந்தலையும் துஷ்யந்தனும் தனியாக இருக்கும்போது கௌதமி வருவதைக்கண்டு அநஸூயை 'சக்ரவாகவதூ ஆமந்த்ரேஹி ஸஹசரம் உபஸ்திதா ரஜநீ' என்று ஸங்கேதமாய் சொல்லியிருப்பது இதற்குப் பொருந்திய உதாஹரணமாகக் கொள்ளலாம். இவர் 2வது பக்கத்தில் உதாஹரித்திருக்கும் 'ஶுவஸ்க்ருத்ர வேஷடாஜஷி' இத்யாதிஶ்லோகமும் இதற்குயுக்தமான உதாஹரணமே. அதற்கு இவரே விவரமாக அர்த்தம் கூறியிருப்பதால் நானதை இங்கு அனுவதிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. முக்யார்த்தத்தை நேராகத் தெரிவிக்க ஔசித்யமில்லாதது காரணமாக வேறொன்றை வ்யாஜீகரித்து விவக்ஷிதத்தை வ்யங்க்யமாய்ஸூசிப்பதே அந்யாபதேஶம் என்பது இவருடைய வாக்யங்களாலேயே ஸித்திக்கிறது. இத்தால் அபதேஶஶப்தத்துக்கு வ்யாஜம் என்றே அர்த்தங்கொள்ள வேண்டியதவசியமென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. அபதேஶஶப்தத்துக்கு வ்யபதேஶஶப்தம் போல் கேவலம் 'சொல்' என்பதுபொருள் என்று இவர் கூறுவது, இவர் உதாஹரித்த நிதர்ஶநங்களில் இல்லை. ஆனல் ந்யாயஶாஸ்த்ரத்தில் சிலவிடங்களில் அபதேஶஶ

ஸம் ஹேத்வர்த்தத்திலும் உபலக்ஷணார்த்தத்திலும் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஹேதுரபதேசோ லிங்கம் ப்ரமாணம் காரணமித்யநர்த்தாந்தரம்' என்கிற காணாத ஸூத்ரமும், 'ஹேத்வபதேசாத் ப்ரதிஜ்ஞாயா: புநர்வசநம் நிகமநம்' என்கிற கௌதமஸூத்ரமும் இதற்கு முறையே ப்ரமாணமாகும். ஆனால் இது அந்த சாஸ்த்ரத்தின் பரிபாஷையில் சேர்ந்ததாகும். ஆகையால் ஸாதாரணமாய் கவிகள் 'ரக்ஷாபதேசாந் முநிஹோமதேநோ:' 'கேநாபதேசேந ஸக்ருத்வ்யாச்ரமம் ப்ரவிசாம:' 'அபதிச்ய கிமவ்யபேக்ஷமாணேவ' 'பாதாஸக்ததஸாரஸாரேவதிச்யவாஸம்' இத்யாதிகளிற்போல் அதை வ்யாஜார்த்தத்திலேயே ப்ரயோகிக்கக் காண்கிறோம். இவர் 13வது பக்கத்தில் திருவாராயிரப்படியைத் தனக்கு ஸாயகம்போலெண்ணிக் குறிப்பதால் அதிலும் நாம் சொல்வதே ஸ்திரப்படுத்தப் படுகிறதென்பதை விளக்குவோம். முதல் பத்து 4வது திருவாய்மொழி முதல் பாட்டின் வ்யாக்யானத்தில் பிள்ளான் ஒரு பிராட்டியினுடைய வாக்யாபதேசத்தாலே ஸ்வாபிலஷிதத்தை விண்ணப்பம் செய்கிறார் என்று அருளிச்செய்திருப்பதால் அபதேசபதத்துக்கு வ்யாஜமென்கிறவர்த்தமே தேறிநிற்கிறது. இவ்வகையிலே அம்மஹான் 2ம் பத்து அவதாரிகையில் அந்யாபதேசத்தாலே ஸ்வதசையைப் பேசுகிறார் என்கிறவிடத்திலும் இவர் உதாஹரிக்கும் 'கங்குலும் பகலும்' என்கிற பாசுர வ்யாக்யானத்திலும் அபதேசபதத்தை வ்யாஜார்த்தகமென்றே திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார். இதுமுதலிய பல ஔசித்யங்களை முன்னிட்டு அந்யாபதேசம் என்கிற பதத்திலுள்ள அபதேசசப்தம் வ்யாஜார்த்தகமேயென்பது நிச்சயம். அப்படிக்கல்லாமல் இவர் சொல்கிற விவக்ஷிதார்த்தஸ்ய கதநம் என்று வைத்துக் கொண்டால் ஒன்றை நினைத்து மற்றொன்றைச் சொல்வது ஹ்ரேப்ரோக்திவிப்ரலம்பாதிகளாலும் ஏற்படக்கூடுமாகையால் அநேகாந்த்யமும் வரும். மேலும் அந்யாபதேச மென்பது ஓர் ஸந்தர்ப்பத்தில் ஒன்றையுத்தேசித்து மற்றொன்றை மறைவிடமாகக் கூறுவதால் ச்ரோதாக்

களின் மனதில் ரஸவிசேஷத்தை யுண்டுபண்ணும். அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாரூபமான அலங்கார வகுப்பில் சேர்ந்ததாகையால் வ்யாஜாயத்தைக் கொண்டாலொழிய அது ஸித்திக்காதென்பதை காவ்யஜ்ஞர் ஒருவரும் அந்யதாஸித்திவசமாக மறுக்க முன் வாரார். ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் முதல் அங்கம் 11வது ச்லோகமான கீழ் உதாஹரித்த அவசிஷ்ய கிவேதமிது வெஷமாஷ்வேத்ய என்பதில் அவசிஷ்ய என்பதற்கு வ்யாஜீக்ருத்ய என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருப்பதும் நான் கூறுவதை ஸ்திரப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு அந்யாபதேச சப்தத்தில் அபதேசசப்தம் வ்யாஜவாசமென்று தேறியபிறகு இதற்கு ப்ரதிஸிரஸமாக ப்ரயோகிக்கப் படும். ஸ்வாபதேச மென்பதிலும் அபதேசசப்தம் வ்யாஜவாசியாகவே இருக்கவேண்டுமென்பது ஸ்வரஸ ஸித்தமாகையால் விவக்ஷிதாயத்தை வ்யாஜமாக வைத்துப் பேசும் வாக்யம் என்பது ஸ்வாபதேச வசனத்துக்குப் பொருளாவதால் இது எப்படிப்பொருந்துமென்று புலப்படவில்லை.

இப்படிக்கில்லாமல், அந்யாபதேசவசனத்தில் அபதேசசப்தம் வ்யாஜாயத்தகமாயிருந்தபோதிலும் ஸ்வாபதேச பதத்தில் அதற்கவ்வர்த்தமே இருக்கவேணுமென்கிற நியமமில்லாததால் இங்கதற்குச் "சொல்வது" என்கிற பொருளை வைத்து ஸ்வஸ்ய அபதேசஃ என்றிவர் சொல்லும் ரீதியில் வ்யுத்பத்தி பண்ணக் கூடுமே என்றால் இதுவும் யுக்தமாகாது. அபதேசசப்தம் வசனத்தைக் குறிப்பதென்று கூறிய பிறகு வசனமிங்கு அதாவது அந்யாபதேச வ்யவஹாரத்தில், ஸ்வவ்யதிரிக்தமான அந்யத்தைக் குறிப்பதால் ஸ்வஸ்ய அபதேசம் என்பது சிறிதும் பொருந்தாது. ஆகையால் அபதேச சப்தத்துக்கு இவர் கூறும் அர்த்தம் அந்யாபதேச பதத்தில் கயஞ்சித் பொருத்தக் கூடியதாயிருந்தாலும் ஸ்வாபதேச பதத்தில் அதை எவ்விதத்திலும் பொருத்த முடியாது. இப்படியிருந்தும் 'உத்தேச்யமான பொருளை உள்ளே வைத்துக்கொண்டு வேறொரு பொருளைக் குறிப்பது அந்யாபதேசம். உத்தேச்யமான பொருள் தன்னையே குறிப்பது ஸ்வாப

தேசம். இங்கு அபதேச மென்பதும் வ்யபதேச மென்பதும் ஸமானார்த்தம்' என்றிவர் 14 வது பக்கத்தில் பறைசாற்றுவது எவ்விதம் இவர் பக்ஷத்துக்கு ஸாதகமென்று நினைக்கிறாரோ தெரியவில்லை. வாக்யம் உத்தேச்யமான பொருள் தன்னையே குறிப்பதுதான் ஸாதாரணமாய் வழங்கி வருவது. இதற்கு மாறாக உத்தேசித்த பொருளைக் கூறாமல் மற்றொரு பொருளைக் கூறும் வசநத்தை ப்ரயோகஞ்செய்து அதிலுள்ள ஸாத்ருஶ்யவிசேஷத்தால் உத்தேசித்த பொருளை ஸூசிப்பதைத் தான் அந்யாபதேசம் என்று சொல்லுகிறோம். உத்தேசித்த பொருளையே குறிக்கும் வாக்யம் ஸ்வாபதேசம் என்றிவர் சொல்வதால் அந்யாபதேசமில்லாத ஸாதாரண வாக்யமே ஸ்வாபதேச ஶப்தவாச்யமாவதுபற்றி அந்யாபதேச மென்பதும் ஸ்வாபதேசமென்பதும் பரஸ்பரஸாபேக்ஷமான வசநவ்யக்தியைக் குறிப்பதால் அவைகளுக்கு ஒரே வாக்யத்தில் ஸாமாநாதிகரண்ய மென்பது அஸம்பவ மென்றே தேறுகிறது. இப்படி இவர் கூறியவர்த்தம் இவருக்கே அநர்த்தமாய் முடிவதால் இதையறிந்தோ அல்லது அறியாமலோ அந்யாபதேச ஶப்தத்துக்கு இவர் வேறொரு வகையாகவும் பொருளுரைக்கிறார். 15வது பக்கத்தில் இதற்கு லக்ஷ்யம் என்கிற அர்த்தம் கோசங்களில் இருப்பதால் அதைக்கொண்டு நிர்வஹிக்கலாமென்று சொல்லி 'அந்யார்த்தத்தை லக்ஷ்யமாகக் கொண்டது அந்யாபதேசம். ஸ்வமான அர்த்தத்தை லக்ஷ்யமாகக்கொண்டது ஸ்வாபதேசம் என்று தெளியக் குறையென்? பலவழிகளில் ஸங்கதமாகக் கூடிய இச்சொல்லை அஸங்கதமென்று பழித்தது பெரிய ஸாஹஸம்' என்று தீர்மானிக்கிறார். இதையும் சற்றுப் பராமர்சிப்போம். வாச்யாத் அந்ய: அபதேச: லக்ஷ்யம் யஸ்ய ஸ: அந்யாபதேச: அதாவது வாச்யார்த்தத்தைக் காட்டிலும் வேறு பொருளைக் குறிப்பது அந்யாபதேச மென்பது. இவரும் இதையேதான் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்வகையில் ஸ்வாபதேச பதத்துக்கு ஸ்வ: வாச்ய: அபதேச: லக்ஷ்யம் யஸ்ய ஸ: ஸ்வாபதேச: என்று விக்ரஹம் செய்யவேண்டியிருப்

பதால் ஸாமாநாதிகரண்யத்தை லக்ஷ்யமாகவுடைய வாக்யம் ஸ்வாப தேசமென்று தேறுவதால் இதுவும் முன்போலவே இவருடைய உத்தேசத்துக்கு நேர் விரோதமாக முடிகிறது. இப்படியே 'ஸ்வ மான அர்த்தத்தை லக்ஷ்யமாகக் கொண்டது' என்று இவரும் சொல்லியிருக்கிறார். இத்தகைய வஸ்துஸ்திதியைப் பராமர்ச்சிக்க விரகில்லாமல் கேவலம் ஶப்தஸ்வாரஸ்யத்தைக்கொண்டு க்ஷணம்ஹீ செய்துவிடலாமென்றெண்ணி நாம் கூறியது 'பெரிய ஸாஹஸம்' என்றிவர் அட்டஹாஸம் செய்கிறார். உண்மையில் முன் பலவிடங் களில் நாம் நிரூபித்ததுபோல் இங்குமிவர் பேச்சைக்கொண்டே இவரது ஸித்தாந்தம் நிரஸ்தமாக்கப்பட்டு நிற்பது விசக்ஷணர் களுக்குச் செவ்வனே விளங்குமென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமேயாகும்.

11வது பக்கத்தில் 'அந்யாபதேசம் ஸ்வாபதேசம் என்கிற சொற்கள் நேற்று இன்று ஒருவரால் தொடுக்கப்பட்டனவல்ல. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் காலந்தொடங்கி ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாய் வழங்கிவரும் சொற்களிவை' என்றிவர் பேசுகிறார். அந்யாப தேஶம் என்கிற ஶப்தத்தின் ஸாமர்த்யத்தைப்பற்றி நான் எவ்வித விப்ரதிபத்தியும் பண்ணாமலிருக்க அதைக் கூட்டியே இவர் பேசு வது அப்ரஸக்தவிஸ்தரமே தவிர வேறல்ல. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் காலத்துக்கு முன்பே அநேக ப்ராசீந கவிகள் அந்யாபதேஶ ப்ரபந்தங்கள் இயற்றியுள்ளாரென்பது ப்ரஸித்தமாகையால் அது விஷயத்தில் யாரும் இவரிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய தொன்றுமில்லை. ஆனால் ஸ்வாபதேசம் என்கிற வ்யவஹாரம் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் காலந்தொடங்கி ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையில் வழங்கிவருவதாக இவர் சொல்வதின் உண்மையை நாம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஸம்ப்ரதிபந்நர்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த ஶப்தத்தை எங்கும் ப்ரயோகித்ததாகத் தெரியவில்லை. சில அர்வாசீந வ்யாக்யாதாக்கள் இதை ப்ரயோகித்திருப்பதைக் கொண்டே இந்த ஶப்தம் பூர்வாசார்யஸம்மதம் என்று சொல்வது யுக்தமல்ல. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், பிள்ளான், பட்டர், தேசிகன் முத லிய மஹான்கள் இப்பதத்தை எங்கும் ப்ரயோஹித்ததில்லை.

திருப்பாவைக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கும் வ்யாக்யானத்திலும் இது காணப்படவில்லை. "இந்தப் பதம் பாரிபாஷிகஶப்தம் போல் கைகூப்பி நிற்க வேண்டியதல்ல, ஶாஸ்த்ரீயமான உபபத்தி பொருந்தியதே' என்றிவர் அறுதியிட்டு முன் கூறியுள்ள வழிகளில் அதை வ்யுத்பத்திசெய்ய முயன்றதின் ப்ரயோஜனத்தை நாம் ஏற்கனவே விசதமாக்கியுள்ளோம். இப்படி அஸார்த்தத்தை ஸாதிக்க முன் வருவதைவிட 'இது சில நவீந வ்யாக்யாதாக்கள் ஏற்படுத்திய 'ஸங்கேதபதம்,' 'தனி ஶ்லோகீ' 'தனி பாஶுரம்' முதலியவைகளைப்போல் இதையும் சிலர் ஸ்வகோஷ்டியில் வழங்கி வருவதால் இதன் வ்யுத்பத்தியைக்குறித்து வ்யாகரண ஶாஸ்த்ரரீதியில் விசாரிக்கப் புகுவது அப்ரஸக்தமான விஷயம்", என்று கூறினால் நாமதைப்பற்றி மேலே ஆக்ஷேபிக்க இடமிராது. மேலும் 'அந்யாபதேஶம்' என்பதில் அபதேஶஶப்தம் வ்யாஜவாசியாயிருந்தபோதிலும் ஸ்வாபதேஶ பதத்தில் அதற்கு உபபாதநம் என்று பொருள்; அப்படிக்கொண்டால் ஸ்வாபதேஶம் என்பது வ்யாக்யேய வாக்யத்தைக்குறிக்காமல் வ்யாக்யாநத்தையே குறிக்கிறது. அதற்கு ஸ்வஸ்ய விவக்ஷிதார்த்தஸ்ய அபதேஶஃ உபபாதநம் என்று விவரணம் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னாலும் அயத்நேந ஏந்துகொள்ளலாம். இதையெல்லாம் விட்டுத் தன் பக்ஷத்துக்கு நேர்விருத்தமான வழியில் இவர் பிடிவாதமாய்ச் சென்று விபரீதார்த்தத்தை ஸாதிக்க முன்வருவது ஸாபாய துஸ்ஸாஹஸமே தவிர நாம் கூறியதெதுவும் ஸாஹஸவ்யபதேஶார்ஹமல்ல வென்பதை நிபுணர்கள் அறிவார்கள்.

இனி இவர் 15வது பக்கத்தில் இதற்குமேல் மற்றொரு மிகப் பெரிய ஸாஹஸம் கேண்மின் என்றாரம்பித்து திருப்பாவையில் வ்யங்க்யார்த்தத்துக்கு ப்ரஸக்தி யிருப்பதாகத் தெரியவில்லையென்று நான் கூறியிருப்பதை கண்டனம் செய்கிறார். இவ்விஷயத்திலும் இப்போது ப்ரஸக்தமான திருப்பாவையின் பாசுரமெதையும் எடுத்து நிரூபிக்காமல் இதர க்ரந்தங்களில் வ்யங்க்யார்த்தமிருப்பதாகவும் பலவிதமாகப் பலவிடங்களில் பலர் விசேஷார்த்தங்கள் கூறி

யுள்ளாரென்றும் அபூர்வஸங்கேதாவந்யாஸம் செய்திருப்பது ஆஸ்பதத்துக்குச் சிறிதும் உபகரிக்க மாட்டாது. இத்தால் இவர் வஸ்துதத்வம் இன்னதென்றாவது நாம் கூறியுள்ளது இன்னதென்றாவது அறியாமலே வீண்பேச்சை வளர்த்துகிறாரென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. மஹாகவிகளின் வாக்குகளில் ஶப்தஶக்தியால் ஏற்படும் அர்த்தம் தவிர ஆஶ்சர்யமாயுள்ள அதிமநோஹரமான அர்த்தங்கள் எங்கும் கிடையாதென்று நான் அறுதியிட முன்வரவில்லை. என்னுடைய வ்யாக்யானத்திலேயே பலவிடங்களில் மஹாநிதிபோல் அதிஸாரமான ஸ்வாரஸ்யங்கள் திருப்பாவையில் அமைந்துள்ளதை ஆதேஶித்திருப்பது படிப்பவர்களுக்குப் புலப்படும். ஆனால் இப்ப்ரபந்தத்தை ஸ்ரீபாகவதாதீநம் அந்யாபதேஶமென்று நிர்ணயித்து வ்யாக்யானத்தை வலிதார்த்தம் செய்து அதற்கு ஸம்பந்தமில்லாத அர்த்தாந்தரங்களைக் கல்பிப்பது யுக்தமாவென்பதுதான் ஆக்ஷேபவிஷயம். இப்படிக் கல்பிப்பது அநுசிதமென்றெனக்குத் தோன்றியதால் அதன் ஔசித்யம் விசார்யமென்று நான் கூறினேன். இவரதை வெகுகோபத்துடன் ஆக்ஷேபிப்பதால் இங்கு என் அபிப்ராயத்தை உதாஹரண பூர்வமாக விஶதீகரிக்க வேண்டியதவசியமாகிறது. ஶ்ரீஸஹஸ்ரம்கொட்டையாசார்யருடைய ஸ்வாபதேஶ வ்யாக்யானம் என்று ப்ரசுரிக்கப் பட்டிருக்கும் திருப்பாவை வ்யாக்யானத்தில் திருவாய்ப்பாடியில் கோபிகைகள் மார்கழி மாஸத்தில் ப்ரத்யுஷ ஸமயத்தில் நீராடப் போன ஸ்ரீபாகவத ப்ரஸித்தமான கதையை அடியோடு புறக்கணித்து ஏதோ சில அப்ராஸங்கிக ஶாஸ்த்ரஸம்பந்தமான வ்யவஹாரங்கள் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவ் வ்யவஹாரங்களுக்கும் பாசுரங்களின் வசநவ்யக்திக்கும் பொருத்தம் புலப்படவில்லை. இவ்விஷயம் நிஷ்பக்ஷபாதமாய்ப் படிப்பவர்களுக்கு நன்கு விளங்கும். இங்கும் ஸ்வாபதேஶாநுஸாரமான சில அம்சங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறேன். 'மார்கழித்திங்கள்' இத்யாதியான முதற்பாட்டில் ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானத்தில் 'சிறுமீர்காள் என்றது ஆத்மாவானது ஸ்வரூபத்தாலே பரதந்த்ரமாயிருத்தலைப்

பற்றியும் உகாரத்திலே அருளிச்செய்த அர்த்தத்தையும் உபபாதிக்கிறாள். அதாவது ஞானத்தால் உத்க்ருஷ்டர்களாகிய பாகவதர்களை யென்றபடி. ஜாதியால் ஒருக்காலும் உயர்வே கிடையாதென்கிறாள் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வ்யாக்யானம் எப்படி மூலத்துக்கு ஸம்மத மென்பது ஏற்படவில்லை. 'நேரிழையீர்' என்கிற விசேஷணத்தைக்கைவிட்டு சீர்மல்குமாய்ப்பாடிச் செல்வச்சிறுமீர்காள்' என்கிற ஸம்போதநத்தில் 'சிறுமீர்காள்' என்பதைமட்டும் எடுத்துக்கொண்டு அதற்கும் எவ்வகையிலும் பொருந்தாத இவ்வகையான பொருளையுரைப்பது உசிதமாகத் தோன்றவில்லை யென்கிற அபிப்பிராயத்தால் அவ்வழியை நான் பின்பற்ற முடியாமற் போன விஷயத்தை ஸங்க்ஷேபமாய் நான் ஸூசித்திருந்தேன். இதைப்பற்றி இவர் எழுதும்போது நானேதோ பூர்வாசார்யர்களைப் பச்சையாய் தூஷித்ததாகவும் ஸம்ப்ரதாய நெறியிற் படியாத வாசகங்களையிட்டு ரஸாபாஸமாக வுரைப்பதாகவும் இன்னும் பலவாறாக நிந்திக்கிறார். இந்த ப்ரகரணத்தில் நானெழுதியவர்த்தம் பின் வருமாறு.—

'நேரிழையீர்' என்பதற்கு நேர்மையுள்ள (அதாவது ருஜுவான) ஆபரணங்களை அணிந்தவர்களே! என்பது பொருள். இத்தால் வெளிப்பார்வைக்குமட்டில் ப்ரகாசமாகவும் உள்ளே துச்சமாகவுமுள்ள டாம்பிகர்களுடைய பூஷணங்கள் போலன்றிக்கே, உள்ளும் புறமும் ஏகரூபமான கட்டியாபரணங்கள் அணிந்துள்ளோரென்று சொன்னதாயிற்று. நேர்மை என்பதற்குச் சிறப்பு என்று பொருள் கொண்டால் விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களைப் பூண்டவர்கள் என்று அர்த்தமாகும். ஆபரணங்களைச் சொன்னது வஸ்த்ரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். இது தங்களுக்குப் பரமோத்தேஶ்யமான ஸௌமங்கல்ய ஸித்திக்கு ஹேதுவாகிய வ்ரத விஶேஷமானதுபற்றி, கோபகன்யகைகள் மஹார்ஹமான வஸ்த்ராபரணாதிகளை தரித்துக்கொண்டு ஸ்நாநத்துக்குப் புறப்படுகிறார்கள் என்று த்யோதிதம். ஆயர் சிறுமியருக்கு விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்கள் எவ்வாறு கிடைத்தன வென்பதற்கு 'சீர்மல்

குமாய்ப் பாடிச்செல்வச் சிறுமீர்காள்' என்ற விளியினல் விடைய ளிக்கப்படுகின்றது. இது 'தத ஆரப்ய நந்தஸ்ய வ்ரஜஸ் ஸர்வஸம்ருத்திமாந் । ஹரேர் நிவாஸாத்மகுணை ரமாக்ரீட மபூந் ந்ருப' என்று பாகவதத்தாலும், ஜயதி தேऽதிகம் ஜந்மநா வ்ரஜ: । ச்ரயத இந்திரா சச்வதத்ர ஹி' என்கிற கோபிகா கீதையிலும் 'ஸஹோ ஸ்ரீ தேஹோ ஹார்த்யம் கோவாநாம் காநநௌகஸாம்' என்கிற இந்த்ர வாக்யத்திலும் பேசப்பட்டபடி ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளி யதுமுதல் நந்தவ்ரஜத்தில் ஏற்பட்டுள்ள ஸம்பத் ஸம்ருத்தியைக் காரணமாகவுடையதென்று ஸூசிதமாகிறது. 'சீர்மல்கும்' என்றதால் மேன்மேலும் இடைவிடாது செல்வம் வளர்ந்து வருகிற தென்று ஏற்படுவதால், 'ச்ரயத இந்திரா சச்வதத்ர ஹி' என்பது அனுவதிக்கப்பட்டது. 'செல்வச்சிறுமீர்காள் என்றதால், இக் குமாரிகைகள் விஷயத்தில் பெரியோர்களுக்குள்ள மிகுந்த அன் பும் ஆதரவும் வெளியாகின்றன. இத்தால் கோபவ்ருத்தர்கள் முற் காலத்தில் கோபிகள் க்ருஷ்ண ஸமாகமத்துக்காகச் செய்த ப்ரவ்ரு த்திகளுக்கு உபரோதம் செய்ததுபோலல்லாமல், இப்போது அவர்களே மிக்கப்பரிவுடன் கந்யகைகளை அலங்கரித்து ஸ்நாநத் துக்குப்போக அனுப்பினர்கள் என்று ஏற்படுவதால் முன்பு நடந்ததற்கும், இப்போது ஆண்டாள் ஏற்படுத்திய நடைக்குமுள்ள வைலக்ஷண்யம் வ்யக்தமாகிறது. மேலும் 'நேரிழையீர்' என்ப தில் ஔசித்யவாசியான 'நேர்' என்கிற பதத்தால் கந்யகைகள் ஸ்நாநோசிதமான வஸ்த்ராபரணாதிகளை அணிந்துகொண்டிருப்ப தாக ஏற்படுவதால், முன் கோபகந்யகைகள் தம் வஸ்த்ரங்களை அவிழ்த்துக் கரையில்வைத்து நக்நர்களாக ஸ்நாநம் செய்த தர்ம வ்யதிக்ரமம் காரணமாக அவர்கள் பகவானுடைய உபாலம்பத்துக் கும் சிக்ஷைக்கும் பாத்ரமானதுபோல் இங்கு கிடையாதென்று த்யோதிதம்," (ந்ருஸிம்ஹப்ரியா 1வது ஸம்புடம் 11வது ஸஞ் சிகை 381, 382 பக்கங்கள்) இதை தடஸ்தபுத்தியுடன் படிக்கும் ஸாரவேதிகள் இவருடைய தூஷணத்துக்கு இங்கு அவகாச முண்டாவென்பதை நிர்ணயிக்கத்தகும். 'புள்ளும் சிலம்பின

காண்’ இத்யாதியான ஆரும் பாசுரத்துக்கு ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானத்தில் இது பொய்கை யாழ்வார் பாட்டு என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இது எப்படி உபபந்நமென்று நிரூபிக்கப்படவில்லை. எவ்வளவு யோசித்தாலும் இதன் உபபத்தி நமக்குப் புலப்படவில்லை. புள்ளரையன் கோயில் வெள்ளைவிளிசங்கின்பேரரவம்’ என்பதுக்கு பூர்ணவ்ருஷ்டி என்று அர்த்தம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் எப்படி அந்வயிக்கிறதென்று சொல்லப்படவில்லை. ஶங்கநாதத்துக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பூர்ணவ்ருஷ்டி ஸாத்ருஶ்யத்தையிட்டுப் பேரரவம் என்று உத்கர்ஷம் பேசப்பட்டதென்று சொல்வது வேறு விஷயம். ஆனால் அது ஸ்வாபதேச வ்யவஹாரத்தில் சேராது. அப்படி அவ் வ்யாக்யாதா அபிப்ராயப்படவுமில்லை. இன்னும் அவ்வவ்விடங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ள ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநாம்சங்களெல்லாம் மூலத்துக்குப் பொருத்தமில்லாமலும் பரஸ்பராந்வய விஶிஷ்ட ஸம்பந்த மில்லாமலும் அஸ்வாரஸ்ய ஸம்பந்நமாகவுமிருப்பது பற்றியே நான் அம்முறையை ஆதரிக்கவில்லை.

மேலும் திருப்பாவைக் கடைப்பாசுரத்தில் ஆண்டாள் தாமே ‘கேசவனைத் திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார் சென்றிறைஞ்சி, அங்கப்பறை கொண்டவாற்றை யணிபுதுவை’– என்று திருவாய்ப்பாடியில் முற்காலத்தில் நடந்த வ்ருத்தாந்தத்தையே தாம் இங்கு ஸங்க்ரஹித்திருப்பதாக கண்டோக்தமாக அருளிச்செய்திருப்பதால் இதை அந்யாபதேஶமென்று அடியோடு பரித்யாகம் செய்து அர்த்தாந்தரகல்பநம் செய்வது எப்படி க்ரந்தகர்த்தாவின் ஆஶயத்தை அநுஸரித்ததாகுமென்று தெரியவில்லை. மேலும் இவர்கள் கூறும் ஸ்வாபதேசார்த்தத்தை முக்யார்த்தமாக வைத்தால் திருப்பாவையென்கிற இக் க்ரந்தத்தின் திருநாமத்துக்கே உபபத்தி ஏற்படாமற்போகும். இவ்விஷயத்தில் இன்னும் அநேகம் சொல்லவேண்டியிருந்தும் விஸ்தரபயாத் விரம்யதே’.

இவர் 15, 16வது பக்கங்களில் ‘உபேத்ய ப்ரபேத்யயா நநு ஜநா நக்ஷத்ராயஷிதே’ இத்யாதி ஸங்கல்ப ஸூர்யோதய

ச்லோகத்தையெடுத்து இத்தால் ஸ்ரீதேசிகன் ராமாயணத்துக்கு ஸ்வாபதேசார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பதாக அபிப்ராயப் படுகிறார். இந்த ச்லோகத்தில் சேதநனுக்கு ஸாக்ஷாத்காரமும் கிடைப்பதற்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தமாக ஸீதாதேவிக்கு ஹநுமத்ஸமாகமம் நேர்ந்ததைக் கூறியிருக்க, இத்தால் ராமாயணத்தை அந்யாபதேசமாகவும் அதற்கு ஸ்வாபதேசார்த்தம் இதனால் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்றும் சொல்வது மிகவும் அஸங்கதமேயாகும். இவ்வகையில் ஸமஸ்தபுராணங்களையும் இதிஹாஸங்களையும் காவ்யங்களையும் அந்யாபதேசமாக்கி யாதொரு ஸம்பந்தமு மில்லாத அர்த்தங்கள் பலவகைகளில் கல்பிக்க இடமுண்டாகும். இதைப் பற்றித்தான் நான் அநவஸ்தாப்ரஸங்கம் நேருமென்று கூறவேண்டி யதாயிற்று. அதையிவர் சிறிதும் ஸம்பந்தமில்லாத தர்க்கசாஸ்த்ர அநவஸ்தா ச்லோகத்தையெடுத்து ஆக்ஷேபிக்கிறார். இங்கு நான் அந வஸ்தாப்ரஸங்க மென்றது அஸம்பந்தப்ரலாப மென்பதில் பர்ய வஸிதமாவதால் அது ஸர்வதா வர்ஜநீயமென்பது ஸமஸ்தபுத்தி மான்களும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியிருக்க இவரதை மிகப்பரிவு டன் ஆதரித்துப் பேசுவது இவருடைய ஸாமான்யமான மதிவைபரீத்யத்தையே த்ருடப்படுத்துகிறது.

பரித்ராணம் 46 வது பக்கத்தில் எனது வித்யாகுருவும் ஆசார்யருமான ஸ்ரீமத்தாதயார் நம் ஸ்வாமியால் அருளிச்செய்யப் பட்ட அதிகம்பீர மநோஹரமான ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந டீகை யைக் குறித்து இவர் நிர்ஹேதுகமான அபவாதம் செய்து தான் ஏற்க னவே அதைக்கண்டனம் செய்து ஏதோ எழுதியிருப்பதாகவும் அக்கண்டன நூலை நான் திருவாராதனம் செய்துவருவதாகவும் அவ்விதமே இந்தப் பரித்ராணத்தையும் பக்தி ச்ரத்தையுடன் திரு வாராதனம் பண்ணும்படிக்கும் என்னை நியமிக்கிறார். பரித்ராணம் எவ்வகையில் ஆராதநார்ஹமென்பதையும் அது என்னால் எப் படி திருவாராதனம் பெற்றுவருகிறதென்பதையும் இதில் ஏற்க னவே தெரிவித்தாய்விட்டது. இனி இவர் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந டீகையைப்பற்றி எழுதியிருப்பதாகச் சொல்லும் திட்டுச்சுவடியை

நான் திருவாராதனம் பண்ணும் க்ரமத்தை விவரிக்கிறேன். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஸாதுஜநத்தைக்கு ஸாயநமாக்கியதால் [illegible] [illegible] செய்து ஸந்தோஷமடைகிற ந்யாயபரிசுத்தி [illegible] இப் பரித்ராணக்காரருக்கும், [illegible] [illegible] [illegible] அமைந்திருப் பதால் [illegible] ந்யாயபரிசுத்தி [illegible] அருளிச்செய்த ஸ்ரீமதாநயாநம் ஸ்வாமிக்கும் [illegible] [illegible] வாசியளவிறந்த தாயிருப்பது [illegible] [illegible] யையும் அதைப்பற்றி இவர் எழுதிய தூஷணத்தையும் படித்தமாத்ரத்தில் எல்லோருக்கும் ஸ்பஷ்ட மாய் விளங்கும். ஆகையால் இவரது [illegible] [illegible] [illegible] மென்று இதுவரையில் உபேக்ஷிக்கப்பட்டது. [illegible] [illegible] [illegible] யுடன் திரஸ்காரம் செய்வதால் [illegible] மடைந்து நஷ் டப்ராயமாயிருக்கும் இவரது தூஷணத்துக்கு நம்போலியவர் கண்டனம் செய்ய ஆரம்பித்தால் [illegible] மாகவதற்கு [illegible] மான வோர் [illegible] ஏற்படுமென்ற சங்கையும் இவ்வுபேக்ஷை க்குக் காரணமாயிருந்தது. இப்போதிவர் நமக்கு [illegible] உண்டுபண்ணவேணுமென்பது தவிர வேறு வ்யாஜமேசமு மல்லாமல் [illegible] மாய் இந்த [illegible] செய்திருப் பதை ஆர்யஜனங்கள் வெறுத்தே தீருவார்கள் என்பதில் ஸந்தே கமில்லை. இவ்விஷயத்தில் இவரது செய்கை '[illegible] [illegible] ॥' என்று திருவடிக்குப் பதிலுரைத்த ராவணியின் கொள்கையைப் பின்பற்றியதாகும். நாமோவென் றால் [illegible] ணர்களாய் '[illegible] । [illegible]

ஜஹி ராவணிம்॥' என்று ஶபதமிட்ட இளையபெருமாளின் அனுஷ்டானத்தைக் கைப்பிடித்தவர்களாகையால் நம்விஷயத்தில் இவருடைய இவ்வகையான சேஷ்டிதங்களனைத்தும் உசிததரம் இவ்விருவகை உபயவாதிகளுக்குமுள்ள மஹாதாரதம்யம் அவதானத்துடன் படிக்கும் புத்திமான்களுக்கு நன்கு விளங்கும்.

ந்யாயபரிஶுத்தியின் உபக்ரமத்தில் பதவாக்ய ப்ரமாணரூபமான த்ரிவிதஶாஸ்த்ரவிபாகத்தைக் கூறிப் பிறகு ப்ரமாணமென்ற ந்யாயவிஸ்தரத்தின் உபயோகம் ஸோபபத்திகமாய் 'ப்ரமாணம் து ப்ரதிபத்த்யபேக்ஷயா ந்யாயாவஸ்தம் ஸ்வார்த்தம் ந்யாயஜாதவிஸ்தரம் வேதார்த்தானாம் பாதஸிம் ஸமாணாதிகதப்ரத்யுதாஹரணாதிநிர்ணயபரம் ஶாஸ்த்ரம்; யஸ்ய ஸம்ஜ்ஞாந்தரம் ந்யாயவிஸ்தரः தர்கஶாஸ்த்ரமித்யாதி தஸ்ய ச ப்ரமாணப்ரயோஜனமபி ப்ரமாணதைः ப்ரமேயஸாரவிவேகஸ்ய பூர்வபக்ஷதயா ப்ரமேயஸ்தமபி ந்யாஸவதம் ப்ரபஞ்சத்யம்' என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநந்தரம் அக்ஷபாதந்யாயஸூத்ரங்கள் ப்ரவ்ருத்தித்ததற்கும் பிறகு கணபக்ஷஸூத்ரங்கள் ப்ரவ்ருத்தித்ததற்கும் காரணங்களைக்கூறி தந்த்ரமாக ஏற்பட்டுள்ள ந்யாயஶாஸ்த்ரஸரணியை வர்ணித்து அதை நம் பூர்வாசார்யர்கள் பரிஷ்காரமாக வெண்ணியதற்குக் காரணத்தைக் குறித்து ப்ரஹ்மஸூத்ராநுஸாரமாக ஸ்ரீநாதமுனிப்ரப்ருதிகளான நம் பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த ந்யாயஶாஸ்த்ரநிபந்தநங்களைப் பின்பற்றி அவைகளுக்கெல்லாம் சூடாமணிபோல் அமைத்துள்ளது ந்யாயபரிஶுத்தி யென்று இந்த ப்ரபந்தத்தின் உபயோகவிஶேஷமும் அதின் அவதாரக்ரமமும் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு ஸ்ரீதேசிகனுடைய மஹிமையை வர்ணிக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில் 'ஸம்வதேதேனேகஶோதி தஹதே விஶ்வாய ஸர்வாத்மனே ஸ்வஸ்தஸ்வஸ்திஸ்வஹஸ்தே பாக்ஷ்வதிரபி நிமர்த்ஸரோச்சித்ஸ்தஶேஷேண பஞ்சயிதாஸம் ந ப்ரஸவிஷ்யதி। கா கதா ப்ரஸ்திஹ்ருஜ்ஞஸ்யாத்வதார்வாஸ்திவஸ்ய மாத்ருஶஸ்ய ஜநஸ்ய ந பாதுகாப்ரதிதே கிஞ்சிதபி பக்ஷ

[illegible]

என்று தமது [illegible]மான நிர்ணயத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். இதற்குமேல் "[illegible]" என்றாரம்பித்து ஸ்ரீதேசிகனுடைய [illegible] பண்ணி பிறகு '[illegible]' என்று நிரூபணம் செய்து இதன் [illegible] உதாஹரித்தருளியிருக்கிறார். [illegible] ஆசார்யனுடைய [illegible]த்தை வர்ணிக்கவாரம்பித்து "[illegible]

ஶப்தஶாஸ்த்ராரம்போபயோகிவ்யாகரணஸ்யாபிஜ்ஞஜநஹ்ருதயங்க-
மீகரணக்ஷமஸந்ந்யாயத்வம் பதார்தாவகாஹதீதி ததீய க்ரந்தபரி-
ஶீலநபரோऽநுபாவயதி” என்று ஸ்வாநுபவத்தை ரஸவித்துக்-
களுக்கு ஹ்ருதயங்கமமாக ஸங்க்ரஹித்தருளினார். பிறகு ஸ்வாமி
தேசிகனே ஆசார்யவ்யபதேஶத்துக்குத்தகுந்த விஷயமென்பதை
‘ஆசார்யத்வஸ்ய ஸர்வாதிஶயவிஶேஷவத்த்வே | தவேத்
தாநீம் ஶ்ரீமதாம்—‘ஆசிநோதி ஹி ஶாஸ்த்ரார்தாநாசாரே ஸ்தா
பயத்யபி | ஸ்வயமாசரதே யஸ்மாத்தஸ்மாதாசார்ய உச்யதே |’
இதி ஸ்ம நிருக்தமாசார்யத்வம் | ‘அல்பாக்ஷரஸாரவத் ஸூத்ராணி
நிர்மிமீதே’ இதி யாஸ்கவசநாதாவிஶ்நோதீதி வ்யுத்பத்திக்ரஹ
ணம் | தத்ர ஶாஸ்த்ராரம்பணம் நாம ப்ரணேதாரமாச
ரஸ்ய ஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயஸ்ய ஶிஷ்யபரம்பராக்ஷேத்ர
ஷ்வாதம் | தேந ஹி பாணிநி காத்யாயந ஜைமிநி கௌதம பாத
ராயணாதய: கேவிலைவ ஸூத்ரகாரா ஆசார்யஶப்தேந
லோக வ்யவஹ்ரியந்தே | ததாऽபி ந்யாயவிஸ்தர ஸித்தாந்த
ஶேஷ விஷயாஸாதநாவஜீவ்யத்வம் ஹி ப்ரதமம் விஷயாஸநம் கௌத
மாதிபி: ப்ராரப்தைநை: க்ருதமேவாக்ஷேபம் கேநசந
நவாசார்யபோதநயா வ்யாவர்தநம் நாம க்ஷேபக்ஷ்யா வசநாவக்ஷ
வ்யவஹாரதோஷாதோஷேண ஸ்ம்ருதிஸ்ம்ருதிஹாஸஶாரீரக
ஶாஸ்த்ராந்தரோதேந ச ஸம்ஸ்க்ருத்ய ப்ரதிஶ்ரயணஸந்நிக்ரஹ
ஆசார்யபதமநுபவதி | ஸ்வஸ்யாபி பக்ஷேவ்யாகரணேஷு
வைதிகலௌகிகநிவிஷ்டஶப்தஸ்வரூபவாசபோஷந ஸத்ர்ஹலக்ஷண
ப்ரஸ்தாநஸ்தாபநாதேவ ஹி பாணிநிராசார்யதாம் ப்ராப்த: |
ஏவம் தோஷதர்ஷ்டம் ஸதவ்யஸ்க்ஷம் தோஷேபாதேன ஸம
ஸ்ரீக்ருத்ய ந்யாயதர்ஶநம் தர்ஶயந் ஶ்ரீமேதாதாசார்ய ஏவ
ந்யாயாசார்யஶப்தஸ்ய ஸவ்யாஜநம் பவதி | பகவாநேவ ஹி
ஸ்ரீரஜ்ஞாஜோ வேதாந்தாசார்யபதாபர்ணேநாஸ்தாசார்ய
பதமேவ ஹீஸ | ததேவாஸ்ய ஸம்ப்ருதிபஞ்சாசார்யத்வம் |

அத ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸந்நிக்ருஷ்ய கதயேவர்தீநஸ்ய கவிகதக
ஸிம்ஹஸம்ஶராபேதாந்தாசார்யஸ்வீரேணாவிர்பவதீதி ஶங்கா

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌿, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍇𑌦𑌂. 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌮𑍁𑌨𑍇𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌸𑌾𑌵𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌕𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌟𑌿𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑍃𑌤𑌿𑌵𑌚𑌨𑌮𑍍 । 𑌸 𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍀𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌕𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌂 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑍇𑌦𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌚𑌨𑌯𑍋𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑌸𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍈𑌯𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌦𑍋𑌷𑌾𑌪𑌰𑌾𑌮𑌰𑍍𑌶𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌣 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌾𑌯𑍇𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌗𑍁𑌰𑍂𑌣𑌾 ‘𑌪𑍍𑌰𑌵𑍀𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌦𑍀𑌂 𑌯𑌤𑌿𑌰𑌾𑌜𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂’ 𑌇𑌤𑌿, ‘𑌕𑍁𑌵𑌾𑌦𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌯𑌿𑌨𑌿 𑌦𑍃𑌢𑌂’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍋𑌪𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌮𑍁𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌸𑌕 𑌏𑌵 𑌹𑌿 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌟𑌯𑌿𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍈𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌿𑌕𑍈𑌰𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑌾𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌵𑌸𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍋 𑌵𑌣𑍍𑌣𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑌵𑌤𑌾𑌰𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌭𑌾𑌗𑌧𑍇𑌯𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌃 ; 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑌪𑍋𑌯𑌵𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍂𑌲𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌸𑌂𑌭𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌨𑌤𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌥𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌦𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌸𑍋𑌽𑌭𑌿𑌷𑌿𑌕𑍍𑌤𑌃 । 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂 ‘𑌸𑌤𑌿 𑌯𑌤𑌿𑌪𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌨𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾’ 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌾𑌦𑍈𑌃 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌯𑌾𑌨𑌾𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌦𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌹𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌚 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌥𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌭𑌿𑌷𑌿𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍"

என்று ஸப்ரமாணமாயும் ஸயுக்திகமாயும் ஸ்தாபித்திருக்கிறார். பிறகு ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜப்ரவர்த்திதஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ஸமி

காவ்யமென ஸம்பவித்த காவ்யத்தைப்போக்கி அதை யதா வஸ்துவும் நிதர்ஸனமும் ஸ்ரீதேசிகாவதாரம் என்பதை ஸப்ரமாணமாக ப்ரதிபாதனம் செய்து நிரவத்யமான தேசிகஸூக்தம் இவ்வாசார்யன் விஷயத்தில்தான் ஸாவகாஸமென் பதை ஸ்தாபித்து மறுபடி ஸிம்ஹாவலோகிதந்யாயேன ப்ரக்ருத க்ரந்தவிசேஷமாகிற ந்யாயபரிஸுத்தியின் ப்ரபாவத்தை 'தத்வம் ஸர்வஜ்ஞகல்பக்ஷமாநீ: ஸ்ரீதேதா வணாவதாரராமோ: க்ருதிரியம் ந்யாயபரிஸுத்தி: ந்யாயவிஸ்தரவைஸ்த்ய விஸ்ராஸ்ம நஸ்ய தந்நாயாநஸ்து ப்ராஜ்ஞலோகஸ்ய காவிஹாமயேயபரிண திரிதி பரிஸீமிதஸ்ரீநாதவந்யாஸாத்ஸேவவி ப்ரதி பத்திஸாஹமு । ஸர்வதஸ்ஜதஸு மாராப்ரணீதேஷு நிப ந்தேஷு ஸ்விதவி ஹதேவதவிப்ராமாணலக்யோ ரோதுயாவி ந ஸம்ஸாவ்யதே । யேந ஸர்வாதிஸதவ்ரகம்வ்யதேஷாம் ப்ராமாண்யம், ஸா வேஷா ந்யாயபரிஸுத்திரமுன தமோதிவிஹித ரேவரோத்ரஹ்ருதீரஸ்ய ஸர்வாவஜீவ்யஸ்ய ந்யாயவி ஸ்தரஸ்ய விஸ்ராஸ்ராநஸ்ய ஸதஸத்தோஷரஜ:பரிமோஜ நதக்ஷி தாஹிநவரவா ப்ருத்ஜஸம்ஸாரோபவாதநப்ரமாணீக்ருத ஸஹாஸ்யா ஸ காவிதாவாய விரசிதா ஸதிதிரியாஹாதி:" ஐத்யாதியால் ஸதிமம்ஹிரமாய் ப்ரதஸித்தருளினர். இவ்வாறு ஸர்வஸாஸ்த்ரவைஸாரத்யஜ்ஞமாய் ஸ்வபாவ பாணன் தண்டி முதலான ப்ரஸித்தகவிகள் ஸுநிதம் பண்ணும்படியான ஸுதிவேளஷமேமியிலமைந்துள்ள இந்த பத்ரிகையில் ஸ்ரீதேசி கனுடைய நிரதிஸயமான வைபவம் ஸதஸ்வி ஜநநோஹா ரியான ஸரணியில் ஸர்வஸம்ஸமாக ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டிருப் பதைக் கண்டு இவர் ஸுதிரோத்ராஸ்யாவிஷ்டராய் இங்குள்ள ஸர்வோத்தரமான ஸாஸ்த்ரார்த்த ப்ரதிபாதனவைபவரீதியிலும் காவ்யஸ்ரீயிலும் கண்ணைச் செலுத்த விரகற்றவராய் ஸுயோஜ்யஸ்வ ஸாரஸ்வத்தான தனது ஸக்திக்கநுகுணமாகச் சிற்சில சில்லரை விஷயங்களை யெடுத்துக்கொண்டு பாதுகாஸஹஸ்ரம் வாதிகேஸரி யின் போட்டியினுல் அவதரித்ததல்ல, கிருஷ்ணமிச்ரனுடை

வாதமே நடக்கவில்லை, ப்ரபோதசந்த்ரோதயகர்த்தா க்ருஷ்ண மிச்ரனல்லவென்றிவ்வாறு சில பொய்க்கதைகளைக்கட்டி அவை தான் யதார்த்தம் போலும் அதற்கு விரோதமாயுள்ள ப்ராசீந வ்ருத்தாந்தங்களெல்லாம் தவறென்றும் பறைசாற்றித் தனக்கு ஸ்வ கல்பிதமான ஸித்தாந்தஸிக்ஷணங்களைக்கூட்டி ந்யாயவிமர்ச ஸமிதிகாதர்சநதர்ப்பணமாக வெளியிட்டிருப்பது விபரீத ஸாதநாத்யந்தமே யென்பது விசக்ஷணர்களுக்கு ஸ்பஷ்ட மாய் விளங்கும். பாண்டவர்களுடைய ஸாத்விகஸம்ருத்தியைப் பார்த்து ஈர்ஷ்யையைகொண்ட ஸுயோதநனுக்கு ஜலநிதிகமான ஸபாஸ்தலத்தில் எல்லாம் விபரீதமாய்க் கண்ணுக்குப் புலப்பட் டதுபோல் ஜநிதாஸூயாபூர்ணமான ஸ்ரீதேசிகனது மஹிமையை யதாவத்தாய் ரஸபாவாதிஸம்பூர்ணோஜ்ஜ்வலமஹாகாவ்யஸரணி யில் ஸமிதிகாநிவாஸாவாகிய மஹாநுபாவன் ஸத்ருஷ்டமாய் வர்ணித்திருப்பதைக் கண்டு இவருக்கேற்பட்ட மனக்கொதிப்பி னுண்டான த்ருஷ்டிவைபரீத்யமே இவ்வாறிவர் கண்டபடி பேசி யதற்குக் காரணமென்பது நிஸ்ஸம்சயம்.

மற்றுமொரு விஷயம் இங்கு சொல்லவேண்டியதாகிறது. மனுஷ்யஸ்வபாவம் பல வகைப்பட்டது. 'டிக்வின்ஸி'(De-Quincey) என்ற ஓர் ஆங்கிலக்ரந்தகர்த்தா 'கொலையில் சில்பம்' Murder as a fine Art என்று ஒரு வ்யாஸம் எழுதியிருக்கிறார். அதில் சிலமனிதர்கள் மற்றவர்களைப் போல் பணத்தாசையாலா வது த்வேஷத்தினுலாவது ப்ரேரிக்கப்படாமல் தங்களுக்கு ஸ்வ கல்பிதமான ருசியினுல் இதர மனிதர்களைக் கொலைசெய்வதில் ப்ரவ்ருத்திப்பதாகவும், அப்படி யவர்கள் ப்ரவ்ருத்திக்கும்போது கலாத்ருஷ்டஸௌஷ்டவமும் ஸௌந்தர்யஸௌகுமார்யமும் எங்கு நன்கு பொருந்தியிருக்குமோ அவ்வித வ்யக்திவிசேஷத்தை அடங்காத ஆவலுடன் தங்கள் விசஸநவ்யாபாரத்துக்கு இலக்காக்குகிறார் களென்றும் சாஸ்த்ரீகமாயும் த்ருஷ்டாந்தஸஹஸ்ரமாகவும் உபபாதநம் செய்திருக்கிறார். ஷேக்ஸ்பியர் (Shakespeare) என்று ஜகத்ப்ரஸித்தரான ஓர் ஆங்கிலக் கவிவர்யர் தான் எழுதி

யுள்ள 'ல்யூக்ரீஸின் கற்பழித்தல்' (Rape of Lucrece) என்கிற காவ்யத்தில் ஒரு பெண்மணியின் அஸாதாரணமான பாதிவ்ரத்யத்தின் சிறப்பை எல்லோரும் புகழ்வதைக் கேட்டவளவில் ஒரு யுவகன் எப்படியாவது அப்பதிவ்ரதையின் கற்பை யழிக்க வேண்டுமென்று ஆவல்கொண்டு துர்மார்க்கமாக ப்ரவ்ருத்தித்ததாக வர்ணித்திருக்கிறார். ஸீதாதேவியின் குணங்களையும் பதிவ்ரதா தர்மங்களையும் ஸம்பூர்ணமாகக் கேட்டவுடன் ராவணனுக்கு ஏற்பட்ட மனோவிகாரமும் துர்மார்க்கமான வ்யாபாரமும் இவ்வகுப்பில் சேர்ந்ததாகும். இம்மாதிரியில் சிலர் ஸத்யவ்யவஹாரத்திலும் உத்கர்ஷத்திலும் பொருந்திய நிர்மலமான புருஷர்களைப் பார்த்தவாறே அவைகளையும் உத்தமர்களான மஹான்களையும் அதிநீசமான நடையில் நிந்தித்தாலொழிய ப்ராணயாத்ராக்ஷேமர்களாய் அதிஸந்தோஷத்துடன் வ்யாபரிப்பதைக் காண்கிறோம். இவ்வயிகாரிகோஷ்டியில் இப்பரித்ராணக்காரர் அக்ரகண்யராகும் ஸம்பூர்ண ஜாஹ்நவி என்கிற விஷயம் இவரெழுதியுள்ள எல்லா நூல்களிலும் செவ்வனே ப்ரகாசிப்பது அவைகளைப் படித்தமாத்திரத்தில் நன்கு விளங்கும்.

இத்துடன் இவர் பரித்ராணத்தில் ப்ரஸ்தாவித்துள்ள விஷயங்களுக்குப் பதிலுரைத்தல் முடிவு பெற்றது. இங்குள்ள பல முக்யமான அம்சங்கள் ஏற்கனவே நம்மால் நிராகரணத்தில் சுருங்கக் குறிக்கப்பட்டிருந்தும் அத்தால் இவர் ஸமாதானமடையாமல் பரித்ராணத்தில் மறுபடியும் தன் ஆக்ஷேபங்களைக் கிளப்பியதால் இவ்விதம் ஸமஸ்தவிஷயங்களையும் வர்ணித்துமாய் விஸ்தாரமாக எழுத நேர்ந்தது. இவரால் ப்ரஸ்தாவம் செய்யப்பட்ட ஆக்ஷேபங்களுக்கெல்லாம் அதிஸம்பூர்ணமான ஸமாதானங்கள் இதில் ஸம்பூர்த்திஷ்டமாயிருப்பது ஸூக்ஷ்மமாக இதை அவதானத்துடன் படிக்கும் ப்ராமாணிகர்களுக்கு ஸ்பஷ்டமாகும். இவரும் தாட்ஸ்யத்தைக் கைக்கொண்டு தன் அஜ்ஞானத்துக்குப் புலப்படுவதை வெளியிடுவதாயிருந்தால் நாமிங்கு ப்ரவர்த்தித்திருக்கும் ஸமாதானங்களை அங்கீகாரம் பண்ணியே தீரவேண்டும். ஆனால் இவர் எழுதும்

விதத்தைப் பார்த்தால் கேவலம் ஸ்வாபிமானப்ரயுக்தமான ப்ரசே ஷமே ப்ராகல்ப்யஹேதுவாகத் தெரிவதால் இவரிவ்விதம் செய்வாரென்று எதிர்பார்ப்பது வ்யர்த்தமேயாகும். ப்ரத்யுத இதற்கு மறுப்பாக முன்னைவிடப் பலமடங்கு அதிகமான நிந்தாவசநங்களை நிரப்பி ஏதாவது எழுத முன்வராமலிருக்கமாட்டாரென்பது நிச்சயம். ஆனால் அதைப்பற்றி 'ஸத்யாநஸ்யைவ ஜயம் ஸவத ஜயிஷ்யதி' என்கிற மஹர்ஷிவாக்யம் ஸவிதயமென்கிற நம்பிக்கையுடைய நமக்கு எவ்விதக் கவலையும் கிடையாது. நாம் எழுதியுள்ள விஷயங்களில் உண்மையாக ஶாஸ்த்ரவிரோதம் ஏதாவதிருந்தால் அதையெடுத்துக் காண்பிக்கும் பக்ஷத்தில் க்ருதஜ்ஞதாபாவத்துடன் நம் தவறுதலை ஒப்புக்கொள்ள ஸந்நத்தமாயிருக்கிறோம். அதேமாதிரி யிவரும் நடந்துகொள்ளவேண்டியது ப்ராமாணிகமுறையாகுமென்பது நாம் சொல்லாமலே தெரியும். இப்போது விவாதத்திலுள்ள விஷயங்களைப் பற்றி இவரெழுதியுள்ளதும் நானெழுதியுள்ளதும் எவ்வகைத்தென்று தடஸ்தபாவமுள்ள கற்றோர்களே சீர்தூக்கி நிர்ணயிக்கவேணுமென்றும் ஸாராஸார விவேகிகளான ஸுஜ்ஞர்கள் நிஷ்பக்ஷபாதமாய்ச் செய்யும் நிர்ணயம் ஸார்த்தகமே தவிர வசைச்சொற்களின் விந்யாஸஸரணியைக் கண்டு கைகொட்டும் ஸ்வஸஹ்யராவிகளின் ஸுநிந்தநம் ஸுதித்வமென்றும் இவர் எண்ணினால் பாண்டவி ஸத்யாவேத நிர்தோஷகரணராகாமல் தகுந்த வித்வான்களின் ஸதஸ் ஒன்றைக் கூட்டி அவர்கள் முன்பாக இவ்விரண்டு பக்ஷங்களையும் யதாவத்தாய் விக்ஞாபநம் செய்து அவர்களுடைய அபிப்ராயத்தைத் தெரிவிக்கும்படி ப்ரார்த்திப்பதே யுக்தமாகும். இவ்விஷயத்தில் நம்மாலாகவேண்டியதையெல்லாம் நாம் செய்ய ஸந்நத்தமாயிருக்கிறோம். மேலும் இவர், தான் எழுதுவதனைத்தையும் தன் பத்ரிகைவாயிலாக வெளியிடுவதுபோல் நம்முடைய மறுப்புக்களையும் அப்பத்ரிகையில் ப்ரசுரம் செய்யவேண்டியது கடமையாயிருந்தும் இதற்குமுன் நிராக்ருதியை அவ்விதம் ப்ரசுரம் செய்யும்படி நாம் கேட்டும் இவர் மறுதளித்தது எவ்வாறு யுக்தமாகுமோ தெரிய

வில்லை. இப்போதாவது அவ்விதம் செய்யாமல் இவ்வநுபந்தத்தை இவர் பத்ரிகையில் ப்ரசுரம் செய்யவேண்டுமென்பதைத் தெரிவிக்கிறோம். அப்படிச் செய்யாமற்போனால் தன் பத்ரிகைகளைப் படிப்பவர்களுக்குத் தன்னுடைய பூர்வபக்ஷத்தைமட்டில் தெரிவித்து நாமெழுதியுள்ள ஸமாதானத்தைத் தெரிவிக்காமலிருப்பது பத்ரிகாசிரியர் கடமைக்கு விருத்தமான வஞ்சனையேயாகுமென்பதையும் அறிவிக்கிறோம். இதற்குமேல் இவர் ஏதாவது விஷயங்கள் ஶாஸ்த்ரீயமுறையைத் தழுவி யெழுதுவதாயிருந்தால் நமக்கு ஸந்தோஷமே. அப்படிக்கின்றி வழக்கம்போல் வசைச்சொற்களை ப்ரயோகம் செய்து, விஷயத்தில் யாதொரு ஆதாரமுமில்லாமல் கேவலம் ஶப்தஜயகோஷம் முதலிய ஆடம்பரத்தைக்கொண்டே ப்ரஸித்திபெறவேண்டினால் அதைப்பற்றி ஏற்கனவே நாம் சொல்லியபடி நமக்கு எவ்விதக் கவலையுமில்லை. அன்றிக்கே இவரது நிஜ ஸ்வரூபம் இவராலேயே விபரீதமாக மறுபடியும் உலகமறிய வெளியிடப்படுவதால் நமக்கு உத்ஸாஹமே தேறிநிற்கும். ஆகையால் அவ்வித வெளியீடுகளுக்குப் பதிலளிக்கவேண்டிய பொறுப்பு நமக்குக் கிடையாது. ஸ்ரீபகவத்ராமானுஜ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் ஸாம்ப்ரதாயிகவிஷயங்களைக் குறித்து எழுதும்போது நிந்தாவசனங்களை ப்ரயோகிப்பது உசிதமல்லவென்றும் அது நம் ஸம்ப்ரதாயத்துக்கே குறைவைத் தருகிறதென்றும் அநேக மஹநீயர்கள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். அவ்வபிப்ராயத்தை நாம் ஶிரஸா ஸ்வீகாரம் செய்கிறோம். இதைக் கொண்டே நாம் 'விசாரோ விசாரஹாஷயைவ ப்ரதிவக்தவ்யம்' என்று பலர் அபிப்ராயப்பட்டதற்கு இசையாமல் இவர் சொன்ன விஷயங்களுக்கு அவசியமானவளவு பதிலுரைத்து அவை அஸத்யமென்று விளக்குவதோடு நிறுத்திக்கொண்டிருப்பது எல்லோரும் அறியத்தகும். விஷயத்தை உள்ளபடி ப்ரமாணவாக்யஸாரமாய் ஸந்தேஹமில்லாமல் ப்ரதிவாதம் பண்ணுவதே ப்ராமாண்யமாகும். அப்படிக்கில்லாமல் துராக்ரஹாவிஷ்கரணம் செய்வது எழுதப்படும் விஷயத்தின் மதிப்பை மிகக்குறைவு படுத்துவதால் உத்தேஶ்யஹானி ஏற்

படுகிறதென்பதை புத்திமான்கள் அறியவேண்டும். இதை மறந்து ஸத்யாஸத்யவிவேகமின்றித் தம் தம் பக்ஷத்தையே பிடிவாதமாய் ஸாதிக்கவேணுமென்கிற ஸங்கல்பத்துடன் பத்ரிகைகள் எழுதுவதால் 'ஶேஷம் கோபேந பூரயேத்' என்கிறபடி பரஸ்பர அதிக்ஷேபங்களுக்கு இடமுண்டாகிறது. இப்படிப்பட்ட வீண் ப்ரஸங்கங்களைத் தூர விலக்கி தத்வத்தை இயன்றவளவு தெரிவிக்க வேணுமென்கிற எண்ணத்தையே மேற்கொண்டு விஷயத்தை ந்யாயநிரூபணபூர்வமாய் ஸாத்விகமான முறையில் வெளியிடும்பக்ஷத்தில் எவ்வித பேதவாதத்துக்காவது வீண் சச்சரவுக்காவது சிறிதும் இடமிராமல் தத்வம் நிராபாதமாய் ப்ரகாஶிக்கும். இதை யெல்லோரும் நன்கு உணர்ந்து தர்ஶநரூபமாக ஶ்ரவிப்பதுதான் ஶ்ரேய:ஸாதநமென்று விநயத்துடன் விக்ஞாபிப்பது இங்கு ப்ரஸ்தாவஸாரம்.

ஶ்ரௌதவத்மைக ப்ரவ்ருத்தமான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்துக்கு அநந்யஸாதாரணமாயமைந்துள்ள ஏற்றம் அப்பரம்பரையில் திவ்ய மணிதீபங்கள்போல் ப்ரகாசிக்கும் ஶ்ரீவைஷ்ணவஶ்ரேஷ்டர்கள் தபோதநர்களாய் மஹர்ஷிகளாய் ஸர்வஶாஸ்த்ரவித்வத்வரிஷ்டர்களாய் உபதேஶகர்களாய் லோகாநுக்ரஹைகவ்ருத்திகளாய் உபதேஶத்தாலும் அநுஷ்டாநத்தாலும் க்ரந்தங்களாலும் லோகத்துக்குப் பரமோபகாரம் செய்தருளியிருக்கிறார்கள் என்பதே. இவ்வாசார்யர்களில் ஸ்ரீநாதமுநிகள், ஸ்ரீஆளவந்தார், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், ஸ்ரீபராசரபட்டர், ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேசிகன் இவர்கள் ப்ரதாநமாய் ஸ்மரணம் செய்யத்தக்கவர்கள். ஸர்வமான ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களில் இவ்வாசார்யர்களுக்குள் பேதம் இல்லையென்பது இவர்களுடைய திவ்யஸூக்திகளை நன்கு பரிஶீலநம் செய்பவர்களுக்கு ஸுஸ்பஷ்டமாய் விளங்கும். வஸ்துஸ்திதி இவ்வாறிருக்கச் சிலர் இவ்விஷயத்தில் விப்ரதிபத்தி செய்வது இவ்வாசார்யர்களின் ஶ்ரீஸூக்திகளை யதாவத்தாகத் தெரிந்துகொள்வதற்கு வேண்டிய ப்ரயத்நத்தின் தௌர்பல்யத்தையே வெளியிடுகிறது. இவ்வாசார்யர்களுக்குள் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் மஹர்ஷிகளுள் ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் போல் ஸர்வதந்த்ரஸ்வ

களுக்கு நாநாரூபமாகத் தோன்றும் பூர்வாசார்யர்களின் ஸூக்திவாக்யஸமூஹங்களை ஸமன்வயப்படுத்தி அவைகளில் ஸந்நிஹிதமாயுள்ள தத்வார்த்தங்களை வ்யக்தமாக்கி நாமொருவனும் ஸுவ்யக்தமான ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தமொன்றே ஸர்வஸம்மதமென்றும் அதற்கு பாஹ்யமாகவாவது குத்ஸிதமாகவாவது அன்யதேசம் ஸம்பவிக்க இடமில்லை யென்றும் ஸர்வஜ்ஞராக ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருளியிருக்கிறார். இம்மஹோபகாரத்துக்குத் தக்க கைமாறு செய்ய ஸ்ரீயப்பதியாலும் ஸாத்யமில்லை யென்பதை ஸத்யம்ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யமென்று நிராக்ஷேபமாய் அறுதியிடலாம். வேதவ்யாஸப்ரணீதமான ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள் எப்படி வேதாந்தார்த்தநிர்ணயவிஷயத்தில் பரமப்ரமாணமோ அப்படியே ப்ரஹ்மஸூத்ரார்த்தநிர்ணயத்தில் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகதிவ்யஸூக்திகள் பரமப்ரமாணமென்பது தத்வஜிஜ்ஞாஸுக்கள் முற்பட அறிந்துகொள்ளவேண்டியதவச்யம். இதன் யாதார்த்த்யம் நிஷ்பக்ஷபாதத்ருஷ்டியுடன் க்ரந்தபரிசீலநம் செய்யும்புத்திமான்களுக்கு நன்கு புலப்படும். ஸ்ரீவேங்கடாத்வரி என்று ப்ரஸித்தி பெற்ற மஹான் இதை யுத்தேசித்தே ஸ்ரீதேசிகனை 'ப்ரமாணம் பாஷ்யஸ்ய' என்று தனது விச்வகுணாதர்சத்தில் கூறியுள்ளார். எப்படி ஒரு விஷயத்தை அதற்கனுகுணமான இந்த்ரியாதிகளைக்கொண்டே க்ரஹிக்க வேண்டியதவசியமோ, அப்படியே ஸ்ரீபாஷ்யத்தை ஸரியாக அறியவேண்டுமானல் ஸ்ரீதேசிகக்ரந்தங்கள் த்வாரமாகவே அறிய வேண்டும் என்பது இதன் பொருள். இதன் உண்மையை அவரவர் அனுபவத்தில் அறிந்துகொள்ளலாம். ஆகையால் ஸத்ஸம்ப்ரதாயாதி வாஸநா ப்ரயுக்தாபிநிவேசாத், ஸ்ரீதேசிகக்ரந்தங்களே தத்வஜிஜ்ஞாஸுக்களுக்கு ஸர்வார்த்தநா சரணம் என்பது ஸித்தம்.

ஜயதி நிகமசூடா தேசிகேந்த்ரோ தயாளு:
ஜயதி பஹுமதஸ்தத் ஸூக்திஸந்தாநபாவ: ।
ஜயதி நிரவதிஸ்தத் பாதயோ: ஸேவனார்த்தா
ஜயதி ச தநயாத்யா: தாஸவர்க்க: க்ருதார்த்த: ॥

கவிதார்கிகஸிம்ஹாய கல்யாணகுணசாலிநே ।
ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்தகுரவே நம: ॥

68076

T. E. 25 C. 100 27-9-46 ஸ்ரீநிவாஸ பிரஸ், திருவையாறு.